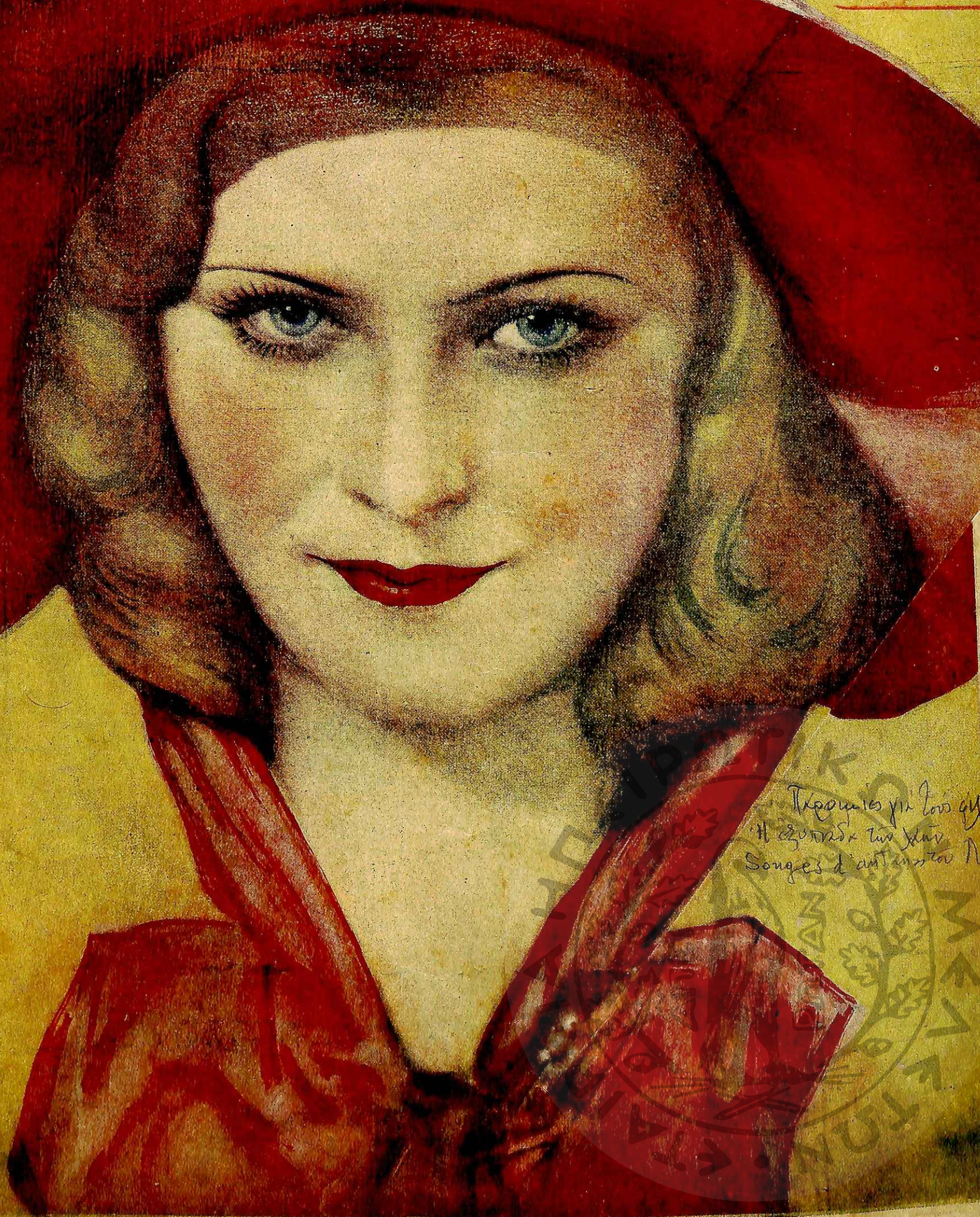

DIKOTENEA

№ 31
310

1932

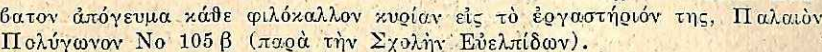
Τροπικές για τους γυμναστές
Η εστία των νέων
Songes d'antiquaire

Λαϊκή
Τράπεζα

ΘΕΡΜΑ ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΛΟΥΤΡΑ
Ο "ΦΟΙΝΙΞ",

Ἀποφεύγετε τὰ πολυδάπανα ταξείδια εἰς τὰς διαφόρους
ιαματικὰς πηγὰς, προτιμώντες νὰ λαμβάνετε ταῦτα εἰς τὸ
ἐν ἈθINAIS Ὑδροθεραπευτήριον «ΦΟΙΝΙΞ», ἸΩΝΟΣ 5,
παραπλευρῶς θεάτρου Κοτοπούλη. Τὰ ἱαματικά τεχνητὰ
Λουτρὰ τῶν διαφόρων Λουτροπέλων Αἰδηψοῦ—ΜΕΘΑ-
ΝΩΝ—ΛΟΥΤΡΑΚΙΟΥ—ΥΠΑΤΗΣ, ἀναπληρῶν τελείως τὰ
ιαματικά λουτρὰ τῶν ὡς ἄνω ἀναφερομένων ἱαματικῶν πη-
γῶν. Ἱατρικαὶ συμβουλαι δωρεάν. Τελεῖα ἀνακαινίσαις.

Ώραι ΕΡΓΑΣΙΑΣ 7 π. μ.—8 μ. μ.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΑΚΡΗΣ
 Στοματολόγος—'Οδοντίατρος
 Πανεπιστημίου Παρισίων—'Αθηνῶν
 Αιόλου 40 (εἴσοδος Βασιλικῆς 7)
 'Αθῆναι

Μητροπόλεως 22 - Σύνταγμα
4-8 μ. μ.

ὅς ἐστιν αὐτοῖς, καὶ τὰ ποιήματα τοῦ
 πατριῶν δὲν εἶνε ἀντελῶς ἀπα-
 λνα ἀπὸ βερματισμοῦ. Πολλὰ κά-
 ντηπλοὶ ἀλλῶν θεματογραφημέ-
 νων. Εὐγράφηκαν χωρὶς ὁ ποιητὴς νὰ
 ἀπὸ τῆς τίποτος τὸ βαθὺ καὶ οὐσια-
 στικῶς. Εἶνε στίχοι ἀπλοὶ, καὶ φυσικὰ

γὰ τῆς σημειώσεις πὺν συνο-
 ῇ μετάφρασι, εἶνε ἀφθονες καὶ
 ζουν τέλεια, πράγματι, διὰ τὰ
 ὁποσοῦποτε σημεία τοῦ χει-

KNOW

ΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΟ ΑΓΓΛΙΚΟ ΕΘΙΜΟ

ΤΟ ΣΙΔΕΡΑΔΙΚΟ ΟΠΟΥ "ΣΦΥΡΟΚΟΠΟΥΝΤΑΙ" ΤΑ ΔΕΣΜΑ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ

Τι κάνουν τα έρωτικά ζευγάρια στην Άγγλία. Μπρος στο άμμονι του σιδερά της Γκρήντα-Γκρήν. Ένας περίεργος γάμος που είναι καθ' όλα έγκυρος. Πως παντρεύονταν άλλοτε στην Άγγλία. Ένα ένδοξο σιδεράδικο. Η καταπληκτική ιστορία του, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ο σιδεράς της Γκρήντα Γκρήν με την τελετουργική στολή του και με το ληξιαρχικό του βιβλίο.

Στην Άγγλία τα έρωτικά ζευγάρια που θέλουν να συνενώσουν τις τύχες τους με τα ιερά δεσμά του γάμου, δεν συναντούν τις δυσκολίες που έχουν οι ομοιοπαθείς των στά άλλα μέρη του κόσμου. Είτε το θέλουν, είτε δεν το θέλουν οι γονείς τους, είτε είνε ανήλικοι ή όχι, δεν έχουν ανάγκη ούτε να πικραίνονται, ούτε να χύνουν δάκρυα απελπισίας, ούτε να αυτοκτονούν άμοιβαίως ή μονομερώς. Δεν έχουν παρά να αλλάξουν ταχθούν, να επιβιβασθούν στο πρώτο τρένο που ξεκινάει για τη Σκωτία, ή στο πρώτο αυτοκίνητο που θα συναντήσουν, και να κατεβούν άκριτος στα σκωτικά σύνορα, στο παραμεθόριο χωριούδων Γκρήντα Γκρήν.

Στο χωριούδων αυτό, το πρώτο σπίτι που θα συναντήσουν είνε ένα σιδεράδικο, ένα γυφτικό. Το αλληλοπαχθέν ζεύγος θα χτυπήσει την πόρτα του γυφτικού και θα πη στο σιδερά που θα παρουσιασθή: «Μπορείτε, σός παρκαλά, να μās παντρεύετε;». «Πολύ ευχάριτος», θα απαντήση εκείνος και θα οδηγήση τους δύο μελλοντικούς μισούς στο άμμονι κι' εκεί θα πη: «Νυμφεύεται ο δούλος του Θεού Τζών, την δούλην του Θεού Μαίρη».

Θα χτυπήση κατόπιν το σφυρί του τρεῖς φορές επάνω στο άμμονι... και η τελετή του γάμου τελειώσει. Ο Τζών και η Μαίρη είνε πια άρρηκτως συνδεδεμένοι με τα ιερά δεσμά του γάμου — σφωρηλατημένα μάλιστα από άληθινά σιδερά — και ούτε οι γονείς τους, ούτε κανένας άλλος στών κόσμο μπορεί να τους χωρίση. Ο γάμος αυτός θεωρείται απόλυτος έγκυρος και νόμιμος και μόνον τα άγγλικά δικαστήρια μπορούν να δώσουν το διαζύγιο.

Όσο κι' αν φαίνεται άπιστευτο το πράγμα, είνε μοιραία αληθέστατο και έκαστονάδες ζευγάρια ενώνουν κάθε χρόνο τη ζωή τους κατά τον ρωμαντικό αυτό τρόπο, είτε γιατί πραγματικός συναντούν έμπεδία του γάμου τους, είτε γιατί θέλουν να περιβάλουν με μια ρωμαντική αήλη την εσημύτην πράξη της ζωής τους.

Η συνήθεια αυτή δεν είνε καινούργια κι' ούτε όφειλεται στην πρακτική εποχή μας. Άπεναντίας είνε παλαιότατη. Το σιδεράδικο του Γκρήντα Γκρήν χρησιμοποιείται ως τόπος τελέσεως γάμων έδω και δυό αιώνες, από το 1758 άρκεώς.

Από την εποχή της καθιερώσεως

στην Άγγλία της προτεσταντικής θρησκείας, δηλαδή από το 1600 περίπου, ύπρχε νόμος κατά τον όποιο στην Άγγλία και στη Σκωτία κάθε άνδρας και γυναίκα μπορούσε να χρησιμεύση ως ληξιαρχος και να παντρεύη χωρίς άλλη διαδικασία κάθε ζεύγος που ήθελε να παντρευτή. Άμα δηλαδή ο Τζών και η Μαίρη της εποχής εκείνης αποφάσιζαν μεταξύ δύο χωρών να γίνουν άντρώγιο, δεν είχαν παρά να μπειν στο πρώτο σπίτι ή να σταματήσουν τον πρώτο διαβάτη και να τον παρακαλέσουν να τους πη την καθιερωμένη φράση, δια της οποίας ένας άνδρας και μια γυναίκα γίνονται σύζυγοι. Τίποτε παραπάνω δεν χρειαζόταν.

Έννοείται ότι τέτοιου είδους εύκολοι γάμοι δημιουργούσαν άπειρα παρατραγούδια, τόσο μάλλον καθόσον την εποχή εκείνη τα διαζύγια δεν έδίδοντο με την εύκολία που δίδονται σήμερα. Γι' αυτό τον λόγο, κατά το έτος 1753, ο βασιλεύς της Άγγλίας έβγαλε ένα νόμο, δια του όποιου άπγορευότο αυτοί του είδους οι γάμοι. Όποιος μάλιστα παρέβαινε τον νόμο, έτιμωρετο με έκτόπισι.

Στην Άγγλία λοιπόν οι άστυγοί μπαμπάδες έτρεβαν ευχάριστημένοι τα χέρια τους και σκέπτοντο με ίκανοποίησι ότι οι έλαφρόμυαλοι γυιοί τους και η αλοθιμακίς κόρες τους δεν θα ήταν πια τόσο εύκολο να τους παρουσιάσουν τον γάμο τους ως τετελεσμένον γεγονός. Λογάριαζαν όμως χωρίς τον ξενοδόχο. Γιατί, αν και ο νόμος έφαρμόστηκε στην Άγγλία, το σκωτικό κοινοβούλιο δεν τον έήρησε και έκει έξακολουθούσε να ίσχυη η παλαιά συνήθεια. Έτσι, η γραφική πατρίδα του Ουάλτερ Σκωττ, έγινε το καταφύγιο των έρωτευμένων. Και τα αλληλοπαχόμενα ζευγάρια έσπευδαν, άφηρώντας τη νύχτα και την όμιλην και κνηγνήμενα από τον μόνιμο πατέρα, Κατόπιν δεν χρειαζόταν τίποτε άλλο,

Τρία νεύτηματα στο άμμονι φθάνουν για να επικυρώσουν τον γάμο.

παρά να καταγραφη ή γαμήλιος πράξις στα ληξιαρχικά βιβλία της κομητείας, στην όποιαν έτελέσθη. Μ' αυτό τον νόμο στο έξής τα αλληλοπαχόμενα ζεύγη, αντί να πηγαίνουν μόνα τους στον σιδερά της Γκρήντα Γκρήν, έπαρναν μαζί τους και δυό φίλους που τους χρησιμοποιοσαν ως μάρτυρες. Όλα αυτά ίσχύουν δε σήμερα και το μόνο που άλλαξε είνε το σιδεράδικο της Γκρήντα Γκρήν. Το κτίριο δηλαδή διατηρείται εύλαδώς στην πρωινή του κατάσταση και έσωτερικώς και έξωτερικώς, για να μη χάση τη γραφικότητά του. Πάνω από την πόρτα όμως της εισόδου έχει κρεμασθεί μια πελώρια έπιγραφη, η όποια λέει με κεφαλαία γράμματα.

«Έδω είνε το διάσημον παλαιόν σιδερούργειον και τόπος τελέσεως γάμων».

Και όταν μπαίνει κανείς μέσα στο σπίτι, βλέπει ότι το σιδεράδικο πραγματικός έχει καταργηθεί. Μόνον το άμμονι και η σφύρα ύπάρχουν ακόμη μέσα στη μέση, όπου γίνεται η τελετή του γάμου. Όλα τα άλλα εργαλεία της σιδερούργιας, το φουσέρι, ή φουφός και τα διάφορα σιδερά έχουν καταργηθεί. Τους παλινός πέτρινους τόχους στολίζουν διάφοροι πίνακες που παριστάνουν τους διασημότερους ιστορικούς γάμους που έχουν τελεσθεί μέσα σ' αυτό το δωμάτιο, και γύρω-γύρω έχουν τοποθετηθεί καρέκλες για να κάθονται οι μελλοντικοί και οι έπισκέπτες.

Οι σιδεράδες της Γκρήντα Γκρήν άνεκάλυπτον ευχαίρας ότι εόν δυνατόι τις δυο κυρίες δουλεύουν και άτεφάσιζαν να έγκαταλείψουν τον Ήφαιστο, χάριν του Ύμναίου. Άλλωστε, η έξυπνότητις του δευτέρου ήταν πολύ πιο προσοδοφόρος και πολύ πιο άναπνυτική. Από χρόνια τώρα ο σιδεράς της Γκρήντα Γκρήν είνε κατ' όνομα μόνον σιδεράς και είνε πολύ άφιθλο κατά πόσον έξρει να χειρισθή το σφυρί και την τανάλια. Η θέσις φυσικά είνε περιζήτητη, αλλά μεταβιβάζεται κληρονομικώς από πατέρα σε παιδί κι' έτσι η οικογένεια, στην όποια άνήκει η θέσις, έχει άποκτήσει μεγάλη περιουσία. Γιατί χάρις στη φήμη που έχει άποκτήσει η Γκρήντα Γκρήν, έχει γίνει ένα από τα πιο άξιοθέατα μέρη της Σκωτίας και κατά χιλιάδας μακύνονται κάθε μέρα οι έπισκέπτες. Ιδίως δε τις Κυριακές και τις γιορτές, όποτε χρησιμοποιούνται και άστυφύλακες για να κρατούν την τάξη. Οι έπισκέπτες αυτοί δεν μπορούν να θαυμάσουν διαρεάν το ιστορικό σιδεράδικο, όπου έγιναν τόσο ρωμαντικοί γάμοι. Πληρώνουν ειςιτήριο και άρκετά άλυμφο μάλιστα και ο σιδεράς μαζεύει άρκετά παραδάκια κάθε μέρα. Καί μαζί μ' αυτόν, θησανορίζουν κι' οι διάφοροι μικροπωληταί, οι όποιοι είνε μαζεμένοι άπ' έξω από το εργαστήριό του και πουλούν κάρτες της Γκρήντα Γκρήν, βιβλία όπου έξιστορούνται όλοι οι γάμοι της Γκρήντα Γκρήν και κάθε λογής σουβενίρ της Γκρήντα Γκρήν. Χρυσές δουλειές έπι-

παρά να καταγραφη ή γαμήλιος πράξις στα ληξιαρχικά βιβλία της κομητείας, στην όποιαν έτελέσθη.

Μ' αυτό τον νόμο στο έξής τα αλληλοπαχόμενα ζεύγη, αντί να πηγαίνουν μόνα τους στον σιδερά της Γκρήντα Γκρήν, έπαρναν μαζί τους και δυό φίλους που τους χρησιμοποιοσαν ως μάρτυρες. Όλα αυτά ίσχύουν δε σήμερα και το μόνο που άλλαξε είνε το σιδεράδικο της Γκρήντα Γκρήν. Το κτίριο δηλαδή διατηρείται εύλαδώς στην πρωινή του κατάσταση και έσωτερικώς και έξωτερικώς, για να μη χάση τη γραφικότητά του. Πάνω από την πόρτα όμως της εισόδου έχει κρεμασθεί μια πελώρια έπιγραφη, η όποια λέει με κεφαλαία γράμματα.

«Έδω είνε το διάσημον παλαιόν σιδερούργειον και τόπος τελέσεως γάμων».

Και όταν μπαίνει κανείς μέσα στο σπίτι, βλέπει ότι το σιδεράδικο πραγματικός έχει καταργηθεί. Μόνον το άμμονι και η σφύρα ύπάρχουν ακόμη μέσα στη μέση, όπου γίνεται η τελετή του γάμου. Όλα τα άλλα εργαλεία της σιδερούργιας, το φουσέρι, ή φουφός και τα διάφορα σιδερά έχουν καταργηθεί. Τους παλινός πέτρινους τόχους στολίζουν διάφοροι πίνακες που παριστάνουν τους διασημότερους ιστορικούς γάμους που έχουν τελεσθεί μέσα σ' αυτό το δωμάτιο, και γύρω-γύρω έχουν τοποθετηθεί καρέκλες για να κάθονται οι μελλοντικοί και οι έπισκέπτες.

Οι σιδεράδες της Γκρήντα Γκρήν άνεκάλυπτον ευχαίρας ότι εόν δυνατόι τις δυο κυρίες δουλεύουν και άτεφάσιζαν να έγκαταλείψουν τον Ήφαιστο, χάριν του Ύμναίου. Άλλωστε, η έξυπνότητις του δευτέρου ήταν πολύ πιο προσοδοφόρος και πολύ πιο άναπνυτική. Από χρόνια τώρα ο σιδεράς της Γκρήντα Γκρήν είνε κατ' όνομα μόνον σιδεράς και είνε πολύ άφιθλο κατά πόσον έξρει να χειρισθή το σφυρί και την τανάλια. Η θέσις φυσικά είνε περιζήτητη, αλλά μεταβιβάζεται κληρονομικώς από πατέρα σε παιδί κι' έτσι η οικογένεια, στην όποια άνήκει η θέσις, έχει άποκτήσει μεγάλη περιουσία. Γιατί χάρις στη φήμη που έχει άποκτήσει η Γκρήντα Γκρήν, έχει γίνει ένα από τα πιο άξιοθέατα μέρη της Σκωτίας και κατά χιλιάδας μακύνονται κάθε μέρα οι έπισκέπτες. Ιδίως δε τις Κυριακές και τις γιορτές, όποτε χρησιμοποιούνται και άστυφύλακες για να κρατούν την τάξη. Οι έπισκέπτες αυτοί δεν μπορούν να θαυμάσουν διαρεάν το ιστορικό σιδεράδικο, όπου έγιναν τόσο ρωμαντικοί γάμοι. Πληρώνουν ειςιτήριο και άρκετά άλυμφο μάλιστα και ο σιδεράς μαζεύει άρκετά παραδάκια κάθε μέρα. Καί μαζί μ' αυτόν, θησανορίζουν κι' οι διάφοροι μικροπωληταί, οι όποιοι είνε μαζεμένοι άπ' έξω από το εργαστήριό του και πουλούν κάρτες της Γκρήντα Γκρήν, βιβλία όπου έξιστορούνται όλοι οι γάμοι της Γκρήντα Γκρήν και κάθε λογής σουβενίρ της Γκρήντα Γκρήν. Χρυσές δουλειές έπι-

παρά να καταγραφη ή γαμήλιος πράξις στα ληξιαρχικά βιβλία της κομητείας, στην όποιαν έτελέσθη. Μ' αυτό τον νόμο στο έξής τα αλληλοπαχόμενα ζεύγη, αντί να πηγαίνουν μόνα τους στον σιδερά της Γκρήντα Γκρήν, έπαρναν μαζί τους και δυό φίλους που τους χρησιμοποιοσαν ως μάρτυρες. Όλα αυτά ίσχύουν δε σήμερα και το μόνο που άλλαξε είνε το σιδεράδικο της Γκρήντα Γκρήν. Το κτίριο δηλαδή διατηρείται εύλαδώς στην πρωινή του κατάσταση και έσωτερικώς και έξωτερικώς, για να μη χάση τη γραφικότητά του. Πάνω από την πόρτα όμως της εισόδου έχει κρεμασθεί μια πελώρια έπιγραφη, η όποια λέει με κεφαλαία γράμματα.

«Έδω είνε το διάσημον παλαιόν σιδερούργειον και τόπος τελέσεως γάμων».

ΕΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟ ΓΑΛΑΖΙΟ ΜΑΝΤΗΛΙ

ΝΑ πω, κατά το τέλος του 'Οκτωβρίου 1815, πήγαινα πεζός από την Όρλεάνη στον πύργο του Μπαρντέ. Μποστά μου, στον ίδιο δρόμο, βάζει ένα γεωμανικό σύνταγμα της κατοχής. Έβλιστα το βήμα μου για να ακούω τη μουσική της μπάντας του, γιατί πρέπει να σάς πω ότι μου άρέσει πολύ ή στρατιωτική μουσική.

Έπειτ' από μισή ώρα πορεία, είδα το σύνταγμα να σταματάει και να παρατάσσεται σ' έναν κάμπο, πλάι στο δημόσιο δρόμο. Είδα συγχρόνως ότι ο διοικητής του ήταν γνωστός μου και, πλησιάζοντάς τον, τον ρώτησα αν θα έβριαν εκεί γυνάικα.

— Όχι, μου άπάντησε. Πρόκειται να δικάσουν και να τουφεκίσουν έσως ένα στρατιώτη, που έβλεπε άπ' το σπίτι στο όποιο τον φιλοξενούσαν.

— Πώς; Έκανα έγώ. Θα τον δικάσετε και θα τον τουφεκίσετε άμέσως.

— Ναι, έτσι όρίζουν οι στρατιωτικοί νόμοι, οι όποιοι, καθώς θα έζυρετε, είνε άυτοήροτατοι σε τέτοια ζητήματα. Άν θέλετε, μπορείτε να παρακολουθήσετε τη διαδικασία. Δεν θα βαστάξη πολύ.

Δέχτηκα πρόθυμα την πρότασί του, γιατί μου κινούσαν πάντα την περιέργεια μερικά τέτοια θέματα.

Ολόκληρο το σύνταγμα είχε σχηματίσει τετράγωνο, στη μέση του όποιο καθόντουσαν, μπρος σ' ένα τραπέζι, όχτω άξιωματικοί. Ήσαν οι στρατοδίκαι.

Κάλεσαν τότε μπροστά τους τον κατηγορούμενο. Ήταν ένας νέος ύψηλός άναστήματος, με φυσιογνωμία γλυκιά κι' ευγενική. Μαζί του προχώρησε και μια γυναίκα, η όποια ήταν ο μόνος μάρτυς σ' αυτήν την υπόθεση.

Μά όταν ο συνταγματάρχης θέλησε να την έξετάση, ο κατηγορούμενος έπτε:

— Είνε περιττόν. Θα τα όμολογήσω όλα... Έκλεψα ένα μαντήλι από το σπίτι αυτής της γυναίκας.

— Έσύ, Πίτερ; Έκλεψες ο συνταγματάρχης. Έσύ που ο λοχαγός σου σε

σης κάνουν και όσοι πουλούν άναγκητικά ή γλυκά στους έπισκέπτες, καθώς κι' εκείνοι που πουλούν ρείκια, γιατί, κατά τους Σκώτους, το ρείκι φέρνει ευτυχία.

Ο σημερινός κάτοχος του ύψηλου άξιώματος είνε ο μίστερ Ρόνσον και κυκλοφορεί στους δρόμους της Γκρήντα Γκρήν εν πάση έπισιμότητι, με ψηλό κάπελλο και βελάδα. Κατά τον περασμένο χρόνο εύλόγησε τριακόσιους τριάντα γάμους. Οι περισσότεροι γάμοι γίνονται κατά τα λεγόμενά του, τα Σάββατοκύριακα, όποτε οι πρακτικοί Έγγλέζοι συνδυάζουν το τερπνόν μετά το άφελίμω και μαζί με τον γάμο τους κάνουν και το άπαραίτητο εγούρη-άντ τους. Κατά τις ημέρες αυτές τελούνται πέντε ως όκτώ γάμοι.

Το ρεκόρ των γάμων είχε ή πρωτοχρονιά του 1928. Την ημέρα εκείνη ο μίστερ Ρόνσον εύλόγησε όκτώ γάμους σε μια ώρα!

θεωρούσε ως πρώτης τάξεως στρατιώτη...

— Είν' άλήθεια, συνταγματάρχα μου, ότι με συμπαθούσαν πάντοτε οι προϊστάμενοί μου... Μά δεν έκλεψα για τον έαυτό μου... Πήρα το μαντήλι για τη Μαρία...

— Ποιά είνε αυτή ή Μαρία; ρώτησε ο συνταγματάρχης.

— Μια κοπέλλα που βρίσκεται κει κάτω... στην πατρίδα... κοντά στο Άρενμπεργκ... Μια κοπέλλα που δεν θα την ξαναδώ πια...

— Δεν σε καταλαβαίνω. Πίτερ, είνε ο συνταγματάρχης. Έξηγήσου...

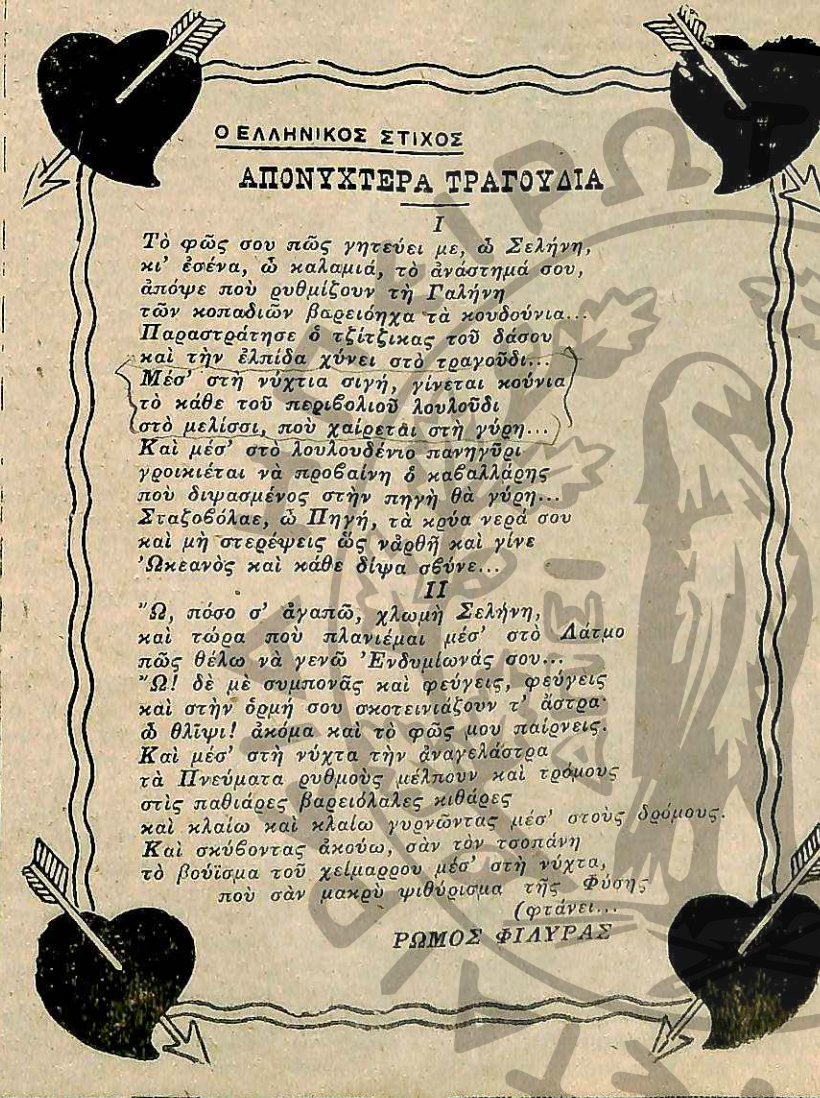
— Τότε, συνταγματάρχα μου, διαβάστε αυτό το γράμμα.

Και του έδωσε την παρακάτω επιστολή, την όποια ο συνταγματάρχης διάβασε εις έπληκρον όλων.

«Καλέ μου φίλε Πίτερ,

Έταφελομαι της ευκαιρίας της έπιστολής σου στο σύνταγμα σου του συναδέλφου Άρνολντ για να σου στείλω αυτή την έπιστολή κι' ένα μεταξωτό πορτοφόλι που ο κέντηρας έπίτηδες για σένα. Το κέντημα κρυφά άπ' τον πατέρα μου, γιατί με μάλλονε πάντα επειδή σ' αγαπώ τόσο πολύ και μου λέει ότι δεν θα ξαναγυρίσεις...

Είνε άλήθεια αυτό, Πίτερ; Μά κι' αν δεν ξαναγυρίσεις ποτέ, κι' αν αγαπήσεις άλλη έκει κάτω, έγώ δεν θα πάρω να σ' αγαπάω. Έγινε άρραβωνιαστικά σου άπ' την ημέρα

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΤΙΧΟΣ

ΑΠΟΝΥΧΤΕΡΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Τό πώς σου πώς γητεύει με, ό Σελήνη, κι' εσένα, ό καλαμιά, το άνστημά σου, άπόψε που ρυθμίζουν τη Γαλήνη των κοπαδιών βασιλέγχα τα κονδούνια. Παραστράτησε ο τζιτζίκας το δάσος και την έλιπιά χώνει στο τραγούδι... Μεί σ' τη νύχτα σιγή, γίνεται κανένα το κάθε του περιβολιού λουλούδι στο μελίσσι, που χαιρείται στη νύξη... Καί μέσ' στο λουλουδιό πανηγύρι γροικείται να προβαίνει ο καβαλλάρης που διαραμένος στην πηγή θα γυρίσει... Σταβόλας, ό Πηγή, τα κύμα νερά σου και μη στερεφείς ως νάρθη και γίνε Όκεανός και κάθε δίπα σέβνε...

II
Ω, πόσο σ' αγαπώ, χλωμή Σελήνη, και τώρα που πλανιέμαι μέσ' στο Λάτμο πώς θέλω να γενώ Ένδυμιονάς σου... Ω! δε με συμπονάς και φεύγεις, φεύγεις και στην όρη σου σκοτεινιάζουν τ' άστρα ό θλίψη! άκόμα και το φως μου παίρνεις. Καί μέσ' στη νύχτα την άναγέλαστρα τ' άνεμιά μου ρυθμίζεις μέλπον και τέρνους στις παδιάδες βασιλεύλας νύφες και κλαίω και κλαίω γυρνώντας μέσ' στους δρόμους. Καί σκιδόντας άκούω, σαν τον τσοπάνη, το βοδύμα του χεμαρουνό μέσ' στη νύχτα, που σαν μακρι φιδούρα της Φύσης φτάνει...

ΡΩΜΟΣ ΦΙΛΑΡΕΣ

για να φύγω, άνοιξα το παράθυρό μου. Είδα τότε ένα γαλάζιο μαντήλι, γραμμένο σ' ένα σχοινί. Ήταν όμοιο με το μαντήλι της Μαρίας. Είχε το ίδιο χρώμα και τις ίδιες άστρες ρίγες. Δεν ύπόρεσα τότε ν' άντισταθώ στον πειρασμό. Το πήρα και το έβαλα μέσα στο σακκίδιό μου. Όταν κατέβηκα κάτω στο δρόμο, είχα μετανοήσει κόλας για την πράξι μου... Έταματό μου ν' άνέβω πάλι επάνω για να το έπιστρέψω, όταν είδα αυτή την κυρία να τρέχει ξοπίσω μου, ζητώντας το μαντήλι της... Αυτή είνε δηλ ή άλλη θεία... Σύμφωνα με το νόμο, πρέπει να με τουφεκίσετε... Τουφεκίστε με λοιπόν, μα μη με περιφρονείτε...

Οι στρατοδίκαι δεν μπορούσαν να κρίνουν τη συγκίνησί τους. Άπόδο, όταν έπειτ' από λίγο έβγαλαν την άπόφασί τους, τον καταδίκασαν σε θάνατο.

Ο κατάδικος άκουσε την άπόφασί με ψυχραμία. Έπειτα, πλησιάζοντας τον λοχαγό του, τον παρακάλεσε να του δανείση τέσσερα φράγκα, τα όποια έκινεως του έδωσε πρόθυμα.

Τόν είδα τότε να προχωρή προς τη γυναίκα, στην όποια είχαν έπιστρέψει το μαντήλι της, και τον άκουσα να της λέη:

— Κυρία, να τέσσερα φράγκα... Δεν έξέρω αν το μαντήλι σας άξιζει περισσότερο... Μά πρέπει να μου το δώσετε, γιατί, εκτός από τα τέσσερα φράγκα, τα πληρώνω και με το άμα μου.

Η γυναίκα του έδωσε τότε το μαντήλι κι' αυτός, παίρνοντάς το, άφού πρώτα το φίλησε, το έδωσε κατόπιν στο λοχαγό του, λέγοντας:

— Λοχαγέ μου, έσείς θα ξαναγυρίσετε στη Γερμανία... Άν πάτε κατά το Άρενμπεργκ, ζητήστε τη Μαρία και δώστε της αυτό το γαλάζιο μαντήλι, μα μην της πείτε με ποιο τρόπο τ' άγόρασα...

Έπειτα γινάσιε, προσευχήθηκε και βάδισε με βήμα σταθερό προς το έκτελεστικό άποσπάσμα.

Εγώ άπομακρύνθηκα τότε και μπήκα στο γειτονικό δάσος, για να μη δω το τέλος της σκληρής αυτής τραγωδίας. Μερικοί πυροβολισμοί με πληροφορήσαν σε λίγο ότι είχε τελειώσει.

Όταν ξαναγύρισα εκεί, έπειτα από μια ώρα, τον συνταγμα είχε φύγει, κι' όλα ήταν γαλήνια... Μά καθώς προχωρούσα σκυφτός, είδα ίχνη αίματος στο χώμα και το χώμα, σ' ένα σημείο, άνακαμένο.

Έσπασα τότε ένα κλαδί, το έφτιαξα σαν σταυρό και το τοποθέτησα επάνω στον τάφο του φτωχού Πίτερ, που τον έχει ξεχάσει πια όλος ο κόσμος, εκτός από μένα και τη Μαρία ίσως...

ETIENNE REQUET

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' άπόλυτους έκανοποιητικές τιμές παλαιά βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσας κι' όλόκληρες βιβλιοθήκες. Γράφεται: «Οικογένεια», Δέκα 7, Αθήνας.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΞΕΝΟ ΤΥΠΟ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ο «εφτάφυκος» 'Ιταλός του Μπούφαλο. Πόσες φορές έχει γλυτώσει ως εκ θαύματος απ' το θάνατο. Τό χρυσό διαβατήριο του Μάρκο Πόλο. Η εύνοια του Μογγόλου αυτοκράτορος προς τον διάσημο εξερευνητή. Οι άνθρωποι με τα ξυλοπόδαρα. Το πιο περίεργο ιππικό του κόσμου. Το ακριβότερο φρούτο του κόσμου. Ένα κίτρο που πουλιέται 1700 δραχμές, κτλ. κτλ.

τρίνα, τοποθετημένη στο πιο ύψιστο μέρος της μεγάλης αιώνας, βλέπει κανένας μια ψιλή-ψιλή και στενόμακρη χρυσή πλάκα, πάνω στην οποία είναι χαραγμένα σε δύο σειρές μερικοί κινεζικοί χαρακτήρες και στο κάτω μέρος υπάρχει ένα είδος σφραγίδας με κινεζικά επίσης γράμματα.

Η πλάκα αυτή δεν είναι τίποτε άλλο από το περίεργο χρυσό διαβατήριο, με το οποίο περιώδεσε την 'Ασία ο δικαίος βενετσιάνος θαλασσοπόρος κι' εξερευνητής του 13ου αιώνα, ο Μάρκο Πόλο.

Όταν ο Πόλο έφτασε στην 'Ασία, πήγε πρώτα-πρώτα κατευθείαν στην Αυλή του Αυτοκράτορος Κουμπλάι Χάν, που ήταν τότε ο ισχυρότερος μονάρχης της υπηλίκου και του οποίου το κράτος περιλάμβανε τη Μογγολία, τις 'Ινδίες, το Θιβέτ κι' ένα μέρος της Κίνας.

Ο Κουμπλάι Χάν, που είχε γνωρίσει προηγουμένως τον πατέρα και

για ρεκλάμα, για να διασχίσουν τη λαδιά με τα ξυλοπόδαρά τους τους κεντρικούς δρόμους, έχοντας κραμασμένες στο στήθος και στην πλάτη τους πινακίδες με διαφημίσεις ωρισμένων ειδών.

Το σύστημα του διαβάματος με ξυλοπόδαρα δεν είναι επινόηση των τελευταίων χρόνων. Το χρησιμοποιούν από αιώνων στην 'Ολλανδία και στο Βέλγιο για να περπατήσουν μέσα στα άμετρητα έλη απ' τα οποία είναι γεμάτες ή δυο αυτές χώρες.

Κάποτε μάλιστα στην 'Αμβέρσα είχε συγκεντρωθεί στρατός από ανθρώπους με ξυλοπόδαρα, το περίφημο «'Ιππικό με τα ξυλοπόδαρα», όπως είχε επωνυμωθεί.

Απ' τον 15ον αιώνα η 'Αμβέρσα είχε γίνει μια απ' τις πλουσιότερες εμπορικές πόλεις της Ευρώπης. Αργότερα, κατά τον 16ον αιώνα, διαφόροι τυχοδιώκτες που είχαν μισθοφορικά στρατεύματα στη διάθεσή τους,

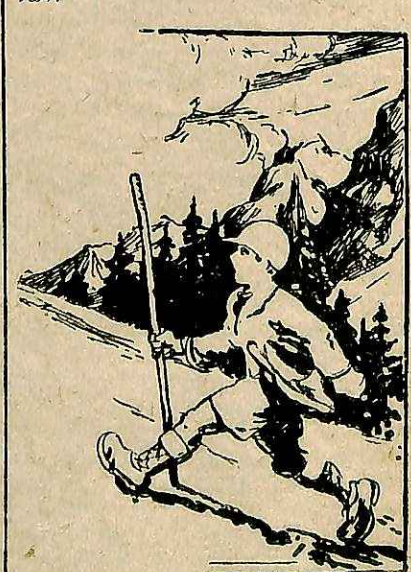
ίππικα με τα ζύλινα πόδια κι' έπαιζε σπουδαίο ρόλο στην ανακήρυξη της ανεξαρτησίας.

Το ακριβότερο φρούτο που υπάρχει στον κόσμο είναι ένα είδος κίτρου το οποίο επιστημονικώς λέγεται «citrus medica» και το οποίο έλας μας το ξέρει με το όνομα κίτρο έβραϊκό.

Τα έβραϊκά λοιπόν κίτρα είναι πολύ μικρά, σφαιρικά σαν λεμόνια κι' έχουν στις δυο άκρες τους από μια μικρή φουντίτσα. Η άξια τους ακριβώς έγκειται σ' αυτές τις μικρές φουντίτσες, χωρίς στις οποίες τα καθένα απ' τα κίτρα αυτά στην 'Αγγλία, στην Πολωνία, στη Γερμανία και στις άλλες χώρες της Ευρώπης, πουλιέται πούθενά λίρες στερελίες, δηλαδή 1.700 δραχμές. Όταν όμως πείσουν ή φουντίτσες των, το κίτρο δεν αξίζει ούτε μια πενήντα.

Η υπερβολική τιμή στην οποία πουλιούνται τα κίτρα αυτά οφείλεται στο ότι είναι το εθνικοθρησκευτικό φρούτο των 'Ισραηλιτών. Είναι γι' αυτούς, περίπου ότι για μας το κόκκινο αυγό. Το Πάσχα κάθε 'Ισραηλιτική οικογένεια πρέπει να έχει ένα τέτοιο γι' αυτό το χρησιμοποιήσει στην θρησκευτική οικογενειακή ιεροτελεστία της.

Ο ικανότερος αλπινιστής της 'Ελβετίας είναι κάποιος Ριχάρδος Μπίγκλοβ, ο οποίος από πολύ μικρός είχε δείξει την εκπληκτική ικανότητά του. Το 1910, σε ηλικία 11 ετών, πήγε πεζή ανημέρον απ' την περίφημη χαράδρα Τούερκα ως τον παγετώνα Ρόν του Μέρνγκεν. Διήνυσε, δηλαδή, μέσα σε 14 ώρες απόσταση 60 περίπου χιλιομέτρων, βαρύνοντας διαρκώς πάνω σε χιόνια κι' άναμσα σε απόκοιμνες χαράδες και πλαγιές βουνών.

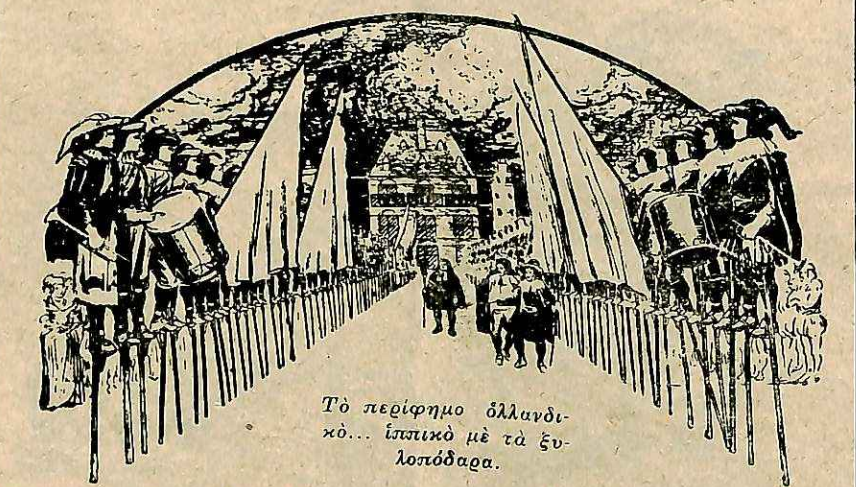

Ο Ριχάρδος Μπίγκλοβ, ο μικρότερος αλπινιστής.

Τότε οι κάτοικοι της 'Αμβέρσας συγκεντρώθηκαν έναν έθελοντικό στρατό. Φυσικά χρειάζονταν και ιππικό για να μπορέσει, απ' ενός να διανύσει γρήγορα μεγάλες αποστάσεις κι' απ' άλλου να περπάτη άνετα απ' τα έλη. Μα τους έλειπαν τα άλογα.

Τότε ένας απ' τους προκρίτους της πόλεως πρότεινε να χρησιμοποιήσουν έναντι ιππικού όλους τους νέους που είχαν εξαχρηθεί να περπατούν πάνω σε ζύλινα πόδια. Η πρόταση στην άρχη φάνηκε παράξενη, έπειτα όμως βρήκε σωστή και πραγματοποιήθηκε. Έτσι ιδρύθηκε το Σύνταγμα του 'Ιππικού με τα ζύλινα πόδια, το οποίο προσέφερε σπουδαίους υπηρεσίες. Αργότερα, όταν οι 'Ισπανοί κατέλαβαν την 'Αμβέρσα, το σώμα αυτό διαλύθηκε, όπως είδαμε, ο έθελοντικός στρατός.

'Αλλά, έπειτα από είκοσι χρόνια, όταν οι Βέλγοι κι' οι 'Ολλανδοί επαναστατήσαν για ν' αποτινάξουν τον ισπανικό ζυγό, ξαναεσυγκροτήθηκε το

Το περίφημο δλλανδικό... 'Ιππικό με τα ξυλοπόδαρα.

το θείο του Μάρκο Πόλο, δέχτηκε μ' εξαιρετικές τιμές το μακρό εξερευνητή στη παλιτή του. Τόσο πολύ δέ τον εξέστησε και τον συμπάθησε για την έμπνύδα, την τόλμη και τις γνώσεις του, ώστε, για να το εκδηλώσει την εύνοιά του με τον πιο τρανό τρόπο, του έδωσε ένα διαβατήριο χρυσό, την χρυσή δηλαδή πλάκα που βρίσκεται σήμερα στο μουσείο της Βενετίας.

Το κείμενο που είναι χαραγμένο πάνω στο περίεργο αυτό διαβατήριο, αποτελεί μια διαταγή του Κουμπλάι Χάν σ' όλους τους υπηκόους του, τους δικαστές των επαρχιών του και τους υπαλλήλους του ήγειρους να περιποιηθούν και να παράσχουν κάθε βοήθεια στον Μάρκο Πόλο όταν να ήτανε ύπουργός του.

Εξέστε βέβαια τα «ξυλοπόδαρα», τα οποία έλλοιαν στην 'Ελλάδα αποτελούσαν ένα αγαπημένο παιχνίδι των παιδιών.

Τον τελευταίο καιρό στην 'Αμερική και σε μερικά μεγαλοπρεπή της Ευρώπης, χρησιμοποιούν άνθρωποι που περπατούν με ξυλοπόδαρα

Στο μουσείο της Βενετίας, μέσα σε μια πολυτελεστάτη χρυσάλλνια δι-

B'.

Η υποδοχή του Σουαζέλ στη Ρώμη, στην οποία, καθώς αναφέραμε στο προηγούμενο φύλλο, είχε σταλεί πρόεδρος της Γαλλίας, είχε κάτι το παραμυθένιο. Μόλις έφτασε στην πρωτεύουσα του τότε Παπικού Κράτους, επεσκέφθη άμέσως τον Πάπα 'Ιούλιο. Ο Πάπας, ο οποίος έμενε σε μια περίφημη βίλλα έξω από τη Ρώμη, τον υποδέχτηκε μ' έντελως εξαιρετικές τιμές.

Διακόσιες μεγαλοπρεπείς άμαξες ήταν παρατεταγμένες υποστά στην έπαυλη του Πάπα, γεμάτες από τα πιο εξέχοντα μέλη της ρωμαϊκής αριστοκρατίας, αντιπροσώπους των καρδινάλιων και των Ρωμαίων πριγκίπων, οι οποίοι ήθελαν να χαιρετήσουν τον Γάλλο πρόεδρο. Μπροστά σε όλους τους εγγενείς αυτούς, ο Πάπας ευχήθηκε το «καλώς όρισες» στον Σουαζέλ. Μετά την έπαιση αυτή άφρόσισε, ο Σουαζέλ επέστρεψε στη γαλλική προεδρία.

Νέες όμως εκπλήξεις τον περίμεναν εκεί. Ο αρχιμάρτυρας του Πάπα είχε έτοιμάσει για το νεοφερμένο στη Ρώμη ζευγος τριάντα έξη φαγητά, απ' τα καλύτερα, απ' τα γευστικότερα, απ' τα πιο όνειρώδη, τα οποία σερβίρισκαν σε ισάριθμες πατέλλες.

Οι αυτά όμως δεν ήταν τίποτε μπρος στη μεγάλη τελετή της δημοσίας άκροάσεως του πρόεδρου από τον Πάπα, η οποία έγινε ύστερα από λίγες μέρες. Ο Γάλλος πρόεδρος την ήμερα εκείνη φορούσε στολή χρυσοκέντητη, ένα ετανοφόρο γαυρισμένο με χρυσή δαντέλλα κατέλλο στολισμένο με πολύχρωμα φτερά και μ' ένα πελώριο διαμάντι. Όταν ξεκίνησε η συνοδεία οι Ρωμαίοι που είχαν μαζεωθεί κατά χιλιάδες για να την παρακολουθήσουν, έμειναν κατάπληκτοι από τη μεγαλοπρέπεία της. Έξη άσυνήθιστου μεγέθους άλογα έσερναν τη μεγάλη χρυσοπικητή άμαξα του Γάλλου πρόεδρου, στην οποία καθόταν ο Σουαζέλ με τρεις αρχιεπισκόπους και δύο επισκόπους. Ο Γάλλος διπλωμάτης άκτινοβολούσε από περηφάνεια και ικανοποίηση. Και ούτω στιγμή δεν συλλογιόταν πως από την ήμερα που είχε φτάσει στη Ρώμη είχε δαπανήσει 200 χιλιάδες φράγκα (έκείνης της εποχής, περί τα 20 δηλαδή εκατομμύρια σημερινά φράγκα) και ότι ο έτήσιός του μισθός, μαζί με τα έξοδα της παραστάσεως, ήταν 80 μόνον χιλιάδες φράγκα!

Στη Ρώμη ο Σουαζέλ εξακολούθησε να είναι ο ίδιος που ήταν και στο Παρίσι, θρασύς, τολμηρός, αλλά και πάντα έξυπνος κι' επιτήδειος. Μία βραδεία, σ' ένα θέατρο, μάλωσε για μία σόφιστη άφορη με τον πανίσχυρο καρδινάλιο 'Αρκίντο.

Ύστερα από λίγες μέρες πληροφορήθηκε ότι ο 'Αρκίντο έπρόκειτο να γίνει πρωθυπουργός του Παπικού Κράτους. Τότε, χωρίς να χάσει ούτε στιγμή, ο Σουαζέλ έτρεξε στο Βατικανό και άξιωσε από τον Πάπα να μιν κάνει τον 'Αρκίντο πρωθυπουργό του. Ήταν όμως τόσο πρωτοφανής η άξίωσής του αυτή, ώστε ο Πάπας, ο οποίος ήταν πολύ δέσφυνος, κυριεύθηκε από τρομερό θυμό κι' άρπάζοντας τον Σουαζέλ από το μπράτσο, άρχισε να του φωνάζει:

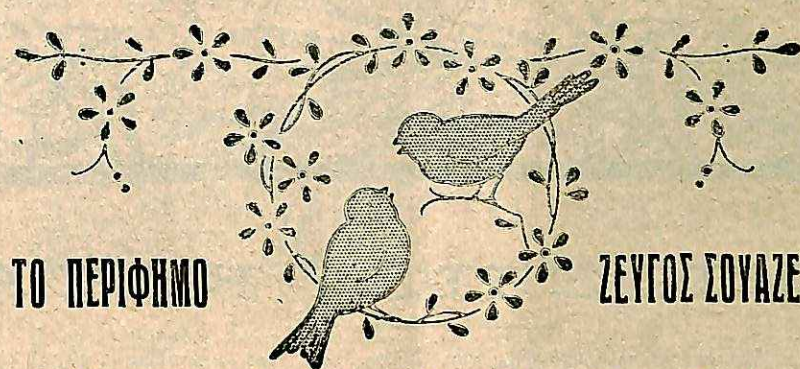
—Θέλεις να κάνεις τον Πάπα; Θέλεις να κάνεις τον Πάπα;

Ο Σουαζέλ κατάλαβε τότε ότι το παιχνίδι του ήταν χαμένο και μονομιάς άλλαξε πολιτική.

—Θέλεις να κάνεις τον Πάπα; Θέλεις να κάνεις τον Πάπα;

Ο Σουαζέλ κατάλαβε τότε ότι το παιχνίδι του ήταν χαμένο και μονομιάς άλλαξε πολιτική.

Η ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΙΑ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΑΣ ΤΩΝ ΛΟΥΔΟΒΙΚΩΝ

ΤΟ ΠΕΡΙΦΗΜΟ

ΖΕΥΓΟΣ ΣΟΥΑΖΕΛ

Η θριαμβευτική υποδοχή του Σουαζέλ στη Ρώμη. Μεγαλοπρέπεια, χλιδή, μυθικές σπατάλες. Ο καυγάς του με τον καρδινάλιο 'Αρκίντο. Μία σκηνή με τον Πάπα. Ο Σουαζέλ πρωθυπουργός της Γαλλίας. Ένας εύτυχισμένος άνθρωπος. Ο θάνατος της Πομπαιδού. Το μίσος της Ντι Μπαρρύ κατά του Σουαζέλ. Πώς τον υπενόμευσε, κτλ. κτλ.

—'Αγιε Πάτερ, έλε, μιά χάρι σάς ζητώ. Να μου επιτρέψετε ν' αναγγείλω πρώτος εγώ στον καρδινάλιο 'Αρκίντο τον διορισμό του ως πρωθυπουργού σας...

Ο Πάπας του έκανε πράγματι τη χάρι που του ζήτησε κι' από την ήμερα εκείνη ο 'Αρκίντο έγινε ο καλύτερος φίλος του.

Οι εύτυχεις άνθρωποι δεν έχουν ιστορία, έγραψε κάποιος. Και πραγματικά, τί ιστορία μπορούν να έχουν άνθρωποι που δεν τους βασανίζει καμιά σκέψη, καμιά φροντίδα και που μόνι τους έννοια είναι πως να περάσουν καλύτερα τον καιρό τους; με περισσότερες διασκέδασεις και απολαύσεις;

Επί είκοσι περίπου χρόνια, η ζωή του Σουαζέλ έπέρασε σαν ένα παραμύθι. Στη Βιέννη, όπου διορίστηκε πρόεδρος, ύστερα από τη Ρώμη, και κατόπιν στο Παρίσι, όπου έπλ 12 συνεχώς χρόνια διατέλεσε πρωθυπουργός, ζήσε εύτυχισμένος όπως λίγοι άλλοι άνθρωποι στον κόσμο. Είχε πλούτη, δύναμη, αλλά σύζυγο πιστή και άφοσιωμένη, φίλες τις όμορφες και τις πιο χαριτωμένες γυναίκες της Αύλης του Λουδοβίκου 15ου, και μία πανίσχυρη προστατίδα: την Πομπαιδού.

Εξάφνα όμως, στις 15 'Απριλίου 1764, στα ανάκτορα των Βερσαλλιών έγκυκλοφόρησε η είδησις ότι η Πομπαιδού πέθανε. Ο Σουαζέλ έκανε τον πιο ισχυρό τον προστατή. Δεν έχασε όμως και το θάρρος του. Περπάτησε να ιδεί ποιά γυναίκα θα την αντικαθιστούσε, ποιά θα γινόταν «ευνουμένη» του Λουδοβίκου, για να κακοχή αναλόγως τη στάσι του. Έτσι, ύστερα από λίγες μέρες, μαθεύτηκε ότι η νέα ευνουμένη του Λουδοβίκου 15ου

Μια μέρα μάλιστα που έδωξε τον δοκιμαστικό της και τον αντικατέστησε μ' έναν άλλον, ο οποίος μαγεύτηκε της ομορφιάς της, έλεγε στον βασιλέα που τη συνελάμβανε για τα φαγητά του νέου της σάς:

—Εγώ έδωξα τον Σουαζέλ μου. Πότε θα δώσετε και σεις τον δικό σας;

Εντωμεταξύ, και όλη η κλίμα της Ντι Μπαρρύ άποκείμενη του Σουαζέλ. Τα καθήκοντά του για διάφορες μυστικές ενέργειες του που απέβλεπαν στον περιορισμό της εξουσίας του Λουδοβίκου, και ιδίως για το ότι υποκαύσε την 'Ισπανία να κινήσει τον πό-

λεμο κατά της 'Αγγλίας, έναν πόλεμο, στον οποίο θα παρυσφύταν μοιραίως και η Γαλλία.

Ο Λουδοβίκος όμως δεν ήθελε και ουδένα λόγο αυτό τον πόλεμο.

Τέλος, η κλίμα της Ντι Μπαρρύ, χάρις σ' όλες αυτές τις μηχανορραφίες της, έτάκισε. Στις 24 Δεκεμβρίου 1730 ο Λουδοβίκος έπεφτορε τον δούκα ντε λα Βριλιέρ να έπιδωξη στον Σουαζέλ μια σφραγισμένη επιστολή, η οποία ξερά-ξερά και καταγορηματικώς έγραφε τα εξής:

«Διατάσσω τον εξαδέλφον μου, δούκα ντε Σουαζέλ, να έπιδωξη την παραιτήσιον του από τον αξιωματικό του πρωθυπουργού, εις τας χείρας του δούκα ντε λα Βριλιέρ και ν' άποσυρθεί εις το μέγαρόν του έτοιμας τελοῦ μέχρι νεωτέρας διαταγής μου. Βερσαλλίαι, 24 Δεκεμβρίου 1770. Λ ο υ δ ο β ί κ ο ς ».

Πώς δέχτηκε τάχα ο Σουαζέλ την ξαφνική αυτή άλλαγή της τύχης του; Με τη μεγαλύτερη ψυχραιμία του κόσμου. Όταν γύρισε στο σπίτι του, ήταν γελαστός. Η γυναίκα του που είχε μάθει την είδησις και που έτοιμαζόταν εκείνη τη στιγμή για να γευματίσει, του έλεγε μόλις τον είδε τόσο ευδιάθετο:

—Νά ένας άνθρωπος, που θέλεγε κανείς ότι η δύναμεια του βασιλέως τον εύχαριστησε άντι να τον δυσχερήσει!

Πολύ περισσότερο από τον Σουαζέλ λατρήθηκε ο γαλλικός λαός και μεγάλο μέρος της αριστοκρατίας για την απομάκρυνσή του από την εξουσία. Πριγκίπες βασιλικού αίματος και πληθος άλλοι μεγιστάνες, φίλοι του Σουαζέλ, έσπευσαν να τον έπισκεφθούν και να του εκφράσουν τη συμπάθειά των.

Ήσαν τόσο πολλοί, ώστε τ' άμάξι των είχαν φράξει τον δρόμο, στον οποίο βοσκόνταν το σπιτι του Σουαζέλ και έμπόδιζαν την κυκλοφορία!

Την άλλη μέρα, όταν ο Σουαζέλ έφυγε για το Σαντελοῦ, του έβαλε αληθινός θόλιμος. Καθ' όλον το μήκος των δρόμων, απ' τους δρόμους δέ περνούσε ο τώος πρωθυπουργός, ήταν συγκινητωμένος άπειρο πλήθος που συνωθεύτο στα μπαλκόνια, στα παράθυρα, ως και στις στεγές ακόμη των σπιτιών!

Ολοι δέ ζητωκραύαζαν και όλοι έπεφταν με τον πιο ένθουσιώδη τρόπο. Τέτοιες έδηλώσεις δεν είχαν γίνει ως τότε στο Παρίσι, παρά μόνον στους βασιλείς!

Ο Σουαζέλ ήταν τόσο συγκινημένος από τις θερμότητες και ελικαινεύτατες αυτές έδηλώσεις του πλήθους, ώστε σε μία στιγμή έδάκρυσε.

Η γυναίκα του έγραφε την επομένη στη φίλη της κ. Ντι Ντεφάν:

«Πρέπει να σάς τ' όμολογήσω. Αίγο έλειπε να τελεσθώ από τον χθεσινό ένθουσιώδη...»

Πραγματικά δέ ο γαλλικός λαός έλάτρευε τον Σουαζέλ... Και όταν ο έκτατος πρωθυπουργός του Λουδοβίκου 15ου πέθανε, όλη η Γαλλία τον έκλαιε...

Αυτά έχει η πολιτική... Οι Γάλλοι μισούσαν τον μεγάλο Ρισελιέ, στον οποίο όφειλταν όλο σχεδόν το μεγαλείο της χώρας τους, αλλά λάτρευαν τον έλαφρό, τον χαριτωμένο, τον σπάταλο, και γι' αυτό ίσως αξιολάτρευτο, δούκα του Σουαζέλ.

Η Δούκισσα του Σουαζέλ.

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΚΑΤΑΛΑΒΕ...

ΤΟΥ Α. Μ. BURRAGE

Ο λυγρός εκείνος νέος είχε καθίσει στην άκρη του γκαρεζιού και κίτταζε άφορημένα την πλατεία, γαλάζια θάλασσα με τ' άφρισμένα κύματά της, που ξεσπούνταν ματαιωμένα στην απότομη άκρογιαλιά...

Τό πρόσωπό του ήταν θλιμμένο και τα μεγάλα μάτια του, μισόκλειστα και μελαγχολικά, αδιαφορούσαν για τὸ τραγικό εκείνο μεγαλείο της άγριεμένης θάλασσας, που πάλευε φροντά με τὸν βορρά...

Σουρούπιανε σιγά-σιγά... Ήλιοβασιλευμα δὲν φαινόταν, γιατί τὰ σύννεφα σοριαίζοντοσαν κατάματα και βαρειά και γέμιζαν τὸν οὐρανό, ἀπειλώντας θύελλα και κατακλυσμό... Κι' ἡ θάλασσα ἀρχίζει τώρα, να παίρνει χρώμα μωβρο, που τὸ σχίζουν ἀνδρόνα δόλοεντες γραμμές, ἡ ἀραισμένη κορυφή τὸν πανήφην κινήτων...

Ήταν φανερό πὸς ἦταν ἐρωτευμένος ὁ "Ερρι Χάουαρντ... Ἐτσι τὸν ἔλεγαν τὸν λυγρό νεό, που βοισκόταν βυθισμένος σὲ θλιβερό ὄνειροπόλο και σ' ἀτέλειωτους ρεμβασμούς... Αὐτὸ τοῦλάχιστον μαντεύματα ἔμελλε, κι' ἂς χρίνον ἀπὸ τὴ συνέχεια οἱ ἀγαπητοὶ μας ἀναγνώστες, ἀν μαντεύματα δοῦν...

Ήταν φανερό πὸς ἡ ἀγάπη ἀρχίζει νὰ πρωτοστήνη τὸν θεικό της ῥόνο στην ἀγάπη κι' ἀγνή καρδιά τοῦ θλιμμένου "Ερρι... Ἀναστένανε βοθεϊά κάθε τόσο και τὰ χεῖλη του κινούναι κουνιεντοῖες τρυφερές, που τὶς ἀκούει μοναχὸς τὸν...

Ξαφνικά τινάχτηκε ἀπ' τὴ συλλογὴ του κι' ἄρπασε κάποιο περιοδικὸ που βοισκόταν πεταμένο πλάι του... Βήματα βαρειά και γρήγορα ἀκουόνονται σαν νὰ πλησιάζουν, κι' ὁ "Ερρι, ξεχνώντας πὸς σκοτεινιάζε, ὑποκρίθηκε διτ διαβάσει...

Καλὰ κατάλαβα πὸς ἦσαν σὺ... Μὰ τί σ' ἔπασσε καὶ κάθισαι ἀκόμα ἐδὼ πέρα;... Δὲν βλέπεις διτ σὲ λίγο θὰ ξεσπάσει τρομερὴ ἡ μπόρα;

Ἡ φωνὴ αὐτὴ ἦταν τοῦ Ρόσλεϊ, τοῦ ἀδελφικοῦ φίλου τοῦ "Ερρι. Μένανε μαζί σὲ τὸ ἴδιο δωμάτιο τοῦ ξενοδοχείου τοῦ Κίνγκστον, ὅπου εἶχαν ἐγκατασταθεῖ γιὰ λίγες μέρες, γυρίζοντας ἀπὸ κάποια μακρινὴ τὸν ἐκδρομὴ...

Καλὸς κι' ἀγαπημένος σύντροφος ἦταν γιὰ τὸν "Ερρι ὁ φίλος του αὐτὸς που στεκόταν τώρα ὁρθὸς και τὸν κοιτούσε με συμπάθεια, μὰ και λιγάκι κοροϊδευτικά, σὰν νᾶννοιθε κι' αὐτὸς τὴς ψυχῆς του τὴν κατάσταση...

Σὲ λίγο ὁ Ρόσλεϊ τὸν ξαναρώτησε καὶ πάλι:

— Ρίξου γιὰ καλὰ ἐδὼ πέρα, βλέπω, και δὲν λές νὰ τὸ κινήσεις ῥοῦπ;... Ἐρχου νὰ πῶμε τσάι;... — Ὁχι, ἀπάντησε ξερὰ-ξερὸ ὁ "Ερρι, κι' ἔστρεψε ἀλλοῦ τὸ δυσχερῆ μένο πρόσωπό του...

Ὁ Ρόσλεϊ δὲν ἔβγαλε μιλιὰ, μὰ ξα-

πλωσε ἀναπνευστικά πλάι στὸ φίλο του, ἀποφασισμένος κι' αὐτὸς νὰ μὴν τὸ κινήσει βῆμα ἀπὸ κει καὶ βγαίνοντας ἕνα τοιγάρο τὸ ἀναρῇ.

Ὁ "Ερρι τὸν λοζοκύνταζε πεισμαμένος και σκέφτηκε με πόσο πόσο ὁστερούσε ἀπ' τὸν φίλο του σὲ δλα... Δειλὸς, ἀναποφάσιτος, 19 χρονῶν ἄγχοι, ντροπαλὸ και οδομαγούλο, και δίχως πείρα τῆς ζωῆς ὁ "Ερρι... Ὅρα σὺς κι' ἀποφασιστικός, ὁ τριανταπεντάρης Ρόσλεϊ, με μιὰ τραχειὰ κι' αὐστηρὴ μορφή, εἶχε φάει τὴ ζωὴ με τὸ κοιτάλι... Τί διαφορά, θεέ μου!...

Ποτὲ ἡ Σίβυλ δὲν θὰ φροντάν με τὸν σκληρὸ ἐκεῖνο τρόπο σ' ἕναν ἄνδρα σὰν τὸν Ρόσλεϊ, ὅπως φροντάν τώρα στὸν ἄμοιρο τὸν "Ερρι!...

Αὐτὲς ἡ σκέψεις πίκραιναν περισσό-

ταφι... Ὁ "Ερρι τὸν κίτταζε σὰν τρομαγμένους τώρα και μουρμούρισε με δυσκολία:

— Καὶ πὸς κατάλαβες ἐνὶ οὐ εἰμαι ἐρωτευμένος;... Ποτὲ μου δὲν σοῦ μίλησα γιὰ ἀγάπη...

— Ἡ πείρα μου κι' ἔκανε νὰ σὲ νοιώσω... Ἄν εἶχες ἐνὶ τὴν πείρα μου, θὰ ἔκανες τὴν ἀγαπημένη σου νὰ πέσει μονομιάς στὴν ἀγκαλιά σου... Μὰ μετὰ τὰ χρόνια ἔρχεται ἡ πείρα, κι' ὅσο νὰ φτάσεις τὰ χρόνια μου, θὰ εἶνε ἀργὰ και γιὰ σένα και γιὰ κείνη που ἀγαπᾷς τώρα... Ἐλα, παιδί μου "Ερρι... Μὴν κατοσουφάσεις... Ὅα σὲ βοηθήσει ὅσο μπορῶ... Πᾶμε νὰ πωῖμε τσάι καὶ θὰ τὰ ξαναποῦμε πὺ καλὰ... Γιατί ἐδὼ πέρα που βοισκόμα-

για νᾶβω εὐχολα τὸ φάρμακο... Ὁ "Ερρι τὸν κίτταζε ντροπαλὸς, κόμπιασε λίγο, ἀποφάσισε νὰ μιλήσει... Ἀρχισε νὰ τοῦ λέη:

— Νά... Ἐξέρεις... Τὴ Σίβυλ... Εἶχα ἀρχίσει νὰ τὴ συμπαθῶ ἐδὼ και δυὸ μῆνες, ἀπὸ τότε που παραθερίσαμε μαζί... Καὶ μονομιάς τὴν ἀγάπησα, τρελλά, διτ μέρες ὕστερα ἀπὸ τὴν πρώτη μας γνωριμία... Τῆς κίνησε νὰ τὸ ρίξει σὺν ταξείδι... Σοφίωσα κι' ἐγὼ τὸς δικούς μου και τὴν παρακολούθησα παντοῦ... Ἐτσι φτάσαμε και σὺ Κίνγκστον... Σὲ βοήθα ἀνέλιστα ἐδὼ πέρα και θέλησα νὰ σοῦ πῶ τὸν πόνο μου, μὰ ντροπαλὸς... Φαντάσου διτ διτ μῆνες τώρα δὲν τολμήσα νὰ τῆς πῶ πὸς τὴν ἀγαπῶ τρελλά... Ὅλο μαζί χορεύαμε, κι' ὅταν ξεμοναχιάσαμε, καθόμοινα σὰν μποφόρ... Μὰ φαίνεται πὸς ἐκεῖνη δὲν μ' ἀγαπάει καθόλου... Τώρα τελευταία διαρκῶς με ἀποφεύγει κι' ἔταν θέλησα, σροχτὲς νὰ χορεύουμε μαζί, ἀποφασισμένος νὰ τραβήξω μπρὸς και νὰ τῆς πῶ πὸς τὴ λατρεύω, ἔξερεις τὴ μοῦρε;... Μοῦρε πὸς τῆς ἔβγαλε κουνούδι, πὸς τῆς ἔβγαλε κινεμάς, πὸς διαρκῶς τὴν τριγυρίζω πὸ ἐνοχλητικά κι' ἀπ' τὸν ἴσκιό της τὸν ἴδιο και πὸς δὲν εἶχε μάτια πειὰ νὰ με ξαναδῇ μπροστά της... Εἶμαι δυστυχισμένος, Ρόσλεϊ, πολὺ δυστυχισμένος...

Ὁ Ρόσλεϊ τὸν λοζοκύνταζε εἰρωνικά και τοῦτε κοροϊδευτικά:

— Καὶ διαρκῶς τριγυρίζεις κοντά της, βλάκα "Ερρι, κι' ὅλο τὴν κινεμάς, ἡλῆθε νεαρό μου... Κι' ὅλο ἡβελες νὰ τῆς μιλήσεις γιὰ τὸν ἔρωτά σου, μὰ ντροπαλὸς νὰ ξεστομίσεις λέξι!... Πλατωνικός και κρυφὸς ἀπ' ὅλους ὁ ἀνὴρ σου ἔως και γιὰ νὰ γίνη πὺ πλατωνικός, τὸν ἔκρινες κι' ἀπ' τὴν ἴδια!... Τί εἶν' αὐτὰ, φίλε μου; Καὶ λές ἔπειτα πὸς εἶς στὸν εἰκοστὸν αἰῶνα; Μὰ εἶσαι ἡλῆθος!... Ἐννοια σου ὅμως και θὰ σὲ δασκαλέψω ἐγὼ, σύμφωνα με τῆς ἐποχῆς τὸ πνεῦμα και τὶς συνήθειες...

Ὁ "Ερρι ἀκούσε τὸν ἐξαναμῶ του δίχως νὰ βγάλη λέξι... Ἦξερε τὴν ἀγάπη και τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ μοναδικοῦ του φίλου και δὲν τοῦ κακοφάνηκε καθόλου ἡ τόσο κολακευτικὴ τὸν γνώμης γιὰ τὸ νομιστήν του... Ἀρχισαν τώρα ἕνα μουρμούρισμα, κρυφὸ και σιγαλὸ, κι' ἔπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα ἔσπριξαν τὰ χεῖρα τους, πληρώσαν τὸ λογαριασμὸ και τράβηξαν γιὰ τὸ ξενοδοχεῖο τους...

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωὶ ὁ Ρόσλεϊ κι' ἡ Σίβυλ, με τὸ θάρρος που δίνει ἕνα παραθερίσμα κοντὸ και πᾶμπολλες ἐκδρομὲς μέσα σὲ διτ-τρεις μῆνες, ἔκοβαν βολιτσοὺς ἀσκοπερὸς στὴν οὐράνιαν ἀμμουδιά, πλάι στὴν ἡσυχαμένη θάλασσα... Φαινότανσαν σκεπτικὸι κι' οἱ δυὸ τους και δὲν ἀλλάζανε μιλιὰ... Μὰ τὴ στιγμή που πλησιάζαν

στε, θὰ μουσκέψουμε σὰν τοῦβλα ἄν μᾶς πιάσει ἡ βροχή... Πᾶμε!... Ἡ μπόρα δὲν ἦ ἀργήση νὰ ξεσπάσει...

Σὲ μισὴ ὥρα, οἱ δυὸ φίλοι, τρυπόμενοι σὲ μιὰ γωνία τοῦ πρώτου καφενείου που βοήκανε μπροστὰ τους, ἔπιναν τὸ τσάι τους με δρεξί... Κι' ὅταν ἀπόφαγαν τὰ παξιμάδια και ρούφηξαν ὁλόκληρο τὸ περιεχόμενο τῆς τσαγιέρας, ὁ Ρόσλεϊ χτύπησε στὸν ὄμο, φιλικὰ και προστατευτικά, τὸν χαρούμενο ἀπὸ ροδιχρωμῆς ἐλπίδες "Ερρι και τοῦ φώναξε με κέφι:

— Ἐλα τώρα, φίλε μου... Ἐξομολογήσου μου τὶς ἐρωτικές σου περιπέτειες, γιὰ νὰ σοῦ δώσω ἀφραὶ βασανὸν καὶ ἀμάρτιων... Βγάλε τὸ γλωσσόδετό σου και λύσε τὸ φμωτό σου... Πές μου τί σοῦ συμβαίνει ἀκριβῶς,

τερο τὸν σκεπτικὸ κι' ὄνειροπόλο νέο μας... Στεναγμοὶ και ἀναφυλλήτῃ ἀρχίζουν τώρα νὰ ρουσκοῦν τὸ πονεμένο στήθος του και ἦταν ἔτοιμος νὰ κλάη... Μὰ ξαφνικά ὁ Ρόσλεϊ τοῦ κοψε τὴ φόρα:

— Δὲν μου λές, τοῦ εἶπε, κὴπως ἔξερεις ἐνὶ πλάσματα πὺ διαβολικὰ και πὺ θεόμορφα ἀπ' τὶς γυναῖκες;

Ὁ "Ερρι ἀλαφιασμένος... Τὸν κίτταξε, ἔκανε κατὶ νὰ τοῦ πῇ, μὰ περιόριστηκε μονάχα νὰ ξεροκοκινίσει ἀπὸ ντροπὴ και δὲν ἔβγαλε μιλιὰ...

— Πᾶει καλὰ... Δὲν μιλιὰς κι' αὐτὸ θὰ πῇ πὸς συμφωνεῖς μαζί μου... τοῦ ξανάει ὁ Ρόσλεϊ... Μὰ ἀκούσε, φιλικὰ μου. Εἶνε φανερό πὸς ἀγαπᾷς, κι' ἂν αὐτὴ τὸν ἀγαπᾷ εἶνε καπάτσα, θὰ σὲ κάνει νὰ χορεύεις σὲ

σὲ μερικά κέντρα παραλιακά, γεμάτα ἀπὸ κόσμο, ὁ Ρόσλεϊ στάθηκε ξαφνικά κι' εἶπε στὴ δεσποινίδα Σίβυλ:

— Αὐτὸ θὰ ἦταν νόστιμο, ματωξέλι, ἂν δὲν γελᾶσθε τὸ μάτι μου... Φαντασθῆτε πὸς ξεχώρισα τὸν "Ερρι, παρὰ με μιὰ δεσποινίδα!... Ὁ "Ερρι δίνει ραντεβὸ κρυφὰ στὶς ἀκρογιαλίες, ὁλομόναχος αὐτὸς με μιὰ ὁλομόναχη δεσποινίδα!... Ὅα γελᾶσουνε σὲ λίγο και τὰ κατσάνα ἀκούη...

Ἡ Σίβυλ δὲν ἔβγαλε μιλιὰ, μὰ κατὶ φάνηκε πὸς γαρίζταν μέσα της... Χαμήλωσε τὸ κεφάλι, ἀπόφυγε τὴ ματιά τοῦ Ρόσλεϊ και μουρμούρισε κᾶπως ἀδιάφορα, ἐνὸς πείσμα ἑλαφρὸ φανὸν νὰ χροματίζῃ τὴ φωνὴ της:

— Ὁ "Ερρι σὲ ραντεβού;... Ἀπίστευτο ποῦ φαίνεται!... Εἶμαι περιέργη νὰ δῶ... Ἄς πιάσουμε ἕνα κατὰ-λίλο τραπέζι, κοντὰ σὲ μέρος που τοὺς εἶδατε...

Προπορεύτηκε ὁ Ρόσλεϊ, κἀθησαν σ' ἕνα τραπέζι ἀπὸ μὲρο και ξεχώρισαν ἀπὸ καὶ πέρα, με κάποιο ἄλλο μακρινὸ κι' ἀπὸ μὲρο ἑπίσης τραπέζι, ἕνα μοναχικὸ ξενάρι... Ἦταν ὁ "Ερρι μαζί με μιὰ γνωστὴ τους δεσποινίδα, χαριτωμένη κι' ὁμορφη, ποῦ-χαν πολλές φορὲς μαζί ὅλοι τους παρὰ... Χλωμάς ἡ Σίβυλ σὰν εἶδε τὰ δυὸ ἐκεῖνα πρόσκαιρα νᾶζον γέρει ἑλαφρὰ τὰ κεφάλια τους, νὰ κοιτάζονταν τρυφερὰ και νὰ κρυφομιλοῦν ξεννοιαστὰ... Γύρισε στὸν Ρόσλεϊ, ποῦ κρυφὰ τὴν παρακολούθεισε με μιὰ ἀδιάφορη ὁδὴν ματιά, και τοῦ ψιθύρισε με ἄχρωμη φωνή:

— Γιὰ φαντάσου, Ρόσλεϊ!... Ποτὲ μου δὲν θὰ πιστέυω πὸς εἶχε λαλιά ὁ "Ερρι... Κίτταξε τὰ χεῖλη του... Δὲν παύουν νὰ κουνιῶνται και τὸ στόμα του ἀνοιγοκλείνει διαρκῶς... Τί νὰ τῆς λέη ἄραγε;

Ὁ Ρόσλεϊ καμώθηκε πὸς δὲν περίμενε ποτὲ του ἀπ' τὴ Σίβυλ μιὰ τόσο κοινὴ ἐρώτησι:

— Τί νὰ τῆς λέη, εἶπες;... Και τί μποροῦσε νὰ τῆς λέη τόσο σιγὰ και τόσο τρυφερά;... Τί μποροῦσε, γιὰ ὄνομα τῆς Παναγίας, νὰ τῆς λέη παρὰ-μερα ἀπ' τὸν κόσμο, τὴν ὥρα που τὰ μάτια του τὴ γλυκοκινεῖται με τέτοιο τρόπο, ἐνὸς δόλοκληρῆς ἡ ὑπαρξὶ του γέρει ἀπαλὰ κοντὰ της, χαρίζοντας τῆς τὴν καρδιά και τὴν ψυχὴ του; Ἀποδοκίματά, τῆς λέει πὸς τὴ λατρεύει!...

— Βρὲ τὸν ψεύτη, τὸν ἄστατο, τὸν διπρόσωπο και τὸν ὑποκριτὴ τὸν "Ερρι!... Και γιατί δὲν τὸ ξεστομίσεις τὸσον καιρὸ σὲ μένα, παρὰ μ' ἄρνε νὰ τὸ μαντέψω ἐγὼ, μονάχη μου, ἀπ' τὰ ἡλῆθια τὸν μάτια;...

Ἐτσι ξεφώνισε ἀσυγκράτητα ἡ Σίβυλ, πνιγμένη ἀπ' τὴν ἀγανάκτησι... Ἐκανε κατὶ νὰ πῇ ἀκόμα, μὰ κοκκίνισε ἀπ' τὴ ντροπὴ τῆς, κόμπιασε, σηκώθηκε φρενιασμένη κι' ἀφίοντας μοναχὸ τὸν Ρόσλεϊ, στὰ χεῖλη τοῦ ὁποῖο ἀνῆλθε ἕνα σατανικὸ χαμόγελο, ἔφυγε βιαστικὰ και καταφυροκισμένη...

Μὰ ἦταν γραφτὸ τὸ φαίνεται, ἀπ' τὴν ἡμέρα ἐκείνη, νὰ μὴν πάντα μοναχὸς ὁ Ρόσλεϊ ὁ καυμένος!... Γιατί;... Γιατί ἀπ' τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωὶ ἡ Σίβυλ κι' ὁ "Ερρι βοισκόντουσαν πᾶντα μαζί, ἀχώριστοι και σφιχτὰ χειρὰ πιασμένοι κι' ἀπόφευγαν τὸν κόσμο και τὸν Ρόσλεϊ ἀκόμα, ὅπως ὁ διάβολος τὸ λιβάνι...

Κι' ἀπὸ μὲρο δίχως φίλο ὁ Ρόσλεϊ ὁ καυμένος... Και ἔξερτε ποτὲ τὸν ξα-

ΜΙΚΡΗ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ

Ἡ προπαγάνδα τοῦ Μουσσολίνι γιὰ τὴ διάδοσι τοῦ ρυζιοῦ. Ἐνα «μενού» ἀποκλειστικὸς με ρύζι. Ὅπου ἀποδεικνύεται πὸς τὸ ρύζι εἶνε ἀνώτερο ἀπ' τὸ κρέας και τὸ γάλα. Γιατί οἱ Ἰάπωνες κποτελοῦν μιὰ ἀξιοθαύμαστη φυλὴ. Τί λένε οἱ διασημετεροι γιατροί, κτλ. κτλ.

Τὸ ἔθνικὸ Συμβούλιο τῆς Γεωργίας που συνηλθε πρὸ ὀλίγου καιροῦ στὴ Βερὸνα τῆς Ἰταλίας, προστάθηκε, ὅσο μποροῦσε, νὰ προπαγανδίσῃ γιὰ τὴ μεγαλειότητα τοῦ ρυζιοῦ, τοῦ πολυτιμοῦ αὐτοῦ δημητριακοῦ, τοῦ ὁποῖου δὲν ἔχουμε ἀκόμα ἐκτιμῆσει ἀρετὰ τὴν ἀξία.

Ἡ ἐργασίη τοῦ Συμβουλίου αὐτοῦ τελειώσαν, ὅπως συνηθῶς, μ' ἕνα γεῦμα. Ὅλα λοιπὸν τὰ φαγητὰ τοῦ γεῦματος αὐτοῦ ἦσαν φτιαγμένα με βάσι τὸ ρύζι. Νὰ καὶ ἡ ὁνομασίη τῶν κρυφωμένων ἀπ' αὐτὰ: Κοκορομὲ με σακὲ («σακὲ» εἶνε ἕνα εἶδος κρουσίου που βγαίνει στὴν Ἰαπωνία ἀπ' τὸ ρύζι), φάρι με ρύζι, πατὲ ἀπὸ ρύζι, σαλάτα με ρύζι, σβίγγιο ἀπὸ ρύζι και με σιρόπι ἀπὸ ζουμί σταφυλίου, και τέλος ζελέ ρυζιοῦ ἀπ' ἡμπεριὰ.

Συνήθως, διταν σ' ἕνα τραπέζι ἔχουμε φαγιὰ παρόμοια μεταξύ τους, ἀρχίζουμε ἀπ' τὸ τρίτο ἢ τέταρτο πιάτο νὰ τὰ βαρύνουμε. Στὸ γεῦμα τῆς Βερὸνης ὅμως συνέβη τὸ ἀντίθετο. Τὰ τελευταία φαγητὰ τοῦ «μενού» ἔγιναν δεκάκι κρυολεκτικῶς μ' ἐνθουσιασμό, ὅπως και τὰ πρῶτα. Κι' αὐτὸ ὀφείλεται μόνον και μόνον στὴν ἰδιότητα που ἔχει τὸ ρύζι νὰ μὴ προκαλῇ κόρο και σὺν διτ τὰ φαγητὰ που παρασκευάζονται ἀπ' αὐτὸ δὲν μοιάζουν καθόλου μεταξύ τους.

Μὰ δὲν εἶνε μόνον αὐτὰ τὰ χαρίσματα τοῦ ρυζιοῦ. Ἐξέρτε τί λέει μιὰ παλὰ ἀνατολίτικη παροιμία: «Ἐνα πιάτο ρύζι κάθε μέρα, κρατάει πάντοτε μακριὰ τὸν γιατρό».

Πραγματικῶς, τὸ ρύζι περιέχει ὅλα τὰ συστατικά που χρειάζονται γιὰ μιὰ τέλεια τροφή. Ἀπὸ 100 γραμμάρια ρυζιοῦ, τὰ 96 χρησιμοποιοῦνται τελειῶς ἀπ' τὸν ὄργανισμό. Ἡ ἀναλογία αὐτὴ εἶνε πολὺ μεγαλιότερη, παρὰ σὲ κάθε ἄλλο τρόφιμο ἀπ' ὅσα ἔχουμε καθημερινῶς σὲ τραπέζι μας.

Ἀπὸ τῆς ἀπόφραξης αὐτῆς, τὸ ρύζι εἶνε ἀνώτερο κι' ἀπ' τὸ κρέας και τὸ γάλα. Ἐν σκεφθῶμε ἀκόμη διτ τὸ ρύζι τρώγεται συνήθως μαγειρευμένο με ἄλλες θρεπτικὲς οὐσίες — βοῦτιρο, τυρὶ, ζουμί κρέατος κτλ. — ἡ ὁποῖα τὸ κάνουν ἀκόμη θρεπτικώτερο, φτάνουμε σὲ συμπέρασμα διτ ἕνα πιάτο

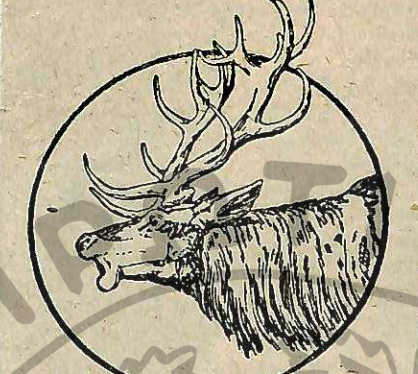
ναδοῖκε;... Τὸν ξαναδοῖκε ἔπειτα ἀπὸ δυὸ μῆνες, ἀφοῦ πρῶτα ἔβαλε τὴν υπογραφή του σὲ προικο-σύμφωνο τοῦ γάμου του με τὴ Σίβυλ!...

Κι' ἔμεινε γι' αὐτοὺς παντοταῖα ἀγαπημένος, ὁ φίλος τους ὁ Ρόσλεϊ... Ὁ δημιουργὸς τῆς εὐτυχίας τους...

ρυζιοῦ ἀποτελεῖ μιὰ τέλεια τροφή. Αὐτὸ ἄλλωστε διακηρύσσει και μιὰ διεθνὴς ἐθνικὴ ἐξεργασίη, ὁ δόκτωρ Χάσκι, ἰατρός στὴ διατροφολογία. Ὁ ἐπιστήμων λοιπὸν αὐτὸς ὑποστηρίζει διτ ἕνα φαγητὸ που ἀποτελεῖται κατὰ τὰ τρία τέταρτα ἀπὸ ρύζι και τὸ ἕνα τέταρτο ἀπὸ φασόλια, εἶνε τὸ καλύτερο ἀπ' ὅλα τ' ἄλλα γιὰ τὸν ὄργανισμό τοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ γνώμη αὐτὴ τοῦ δόκτορος Χάσκιαν στηρίζεται σὲ πολλὰ κι' ἀναμφισπότητα δεδομένα.

Ἄς πάρουμε τοὺς Ἰαπωνέζους. Ἡ φυλὴ αὐτὴ εἶνε ἀξιοθαύμαστη γιὰ τὴν ψυχραιμία και τὸν ἰσορροπημένο χαρακτήρα της καὶ γιὰ τὴ μεγάλη σωματικὴ της δύναμι κι' ἀντοχή. Ἐκεῖνο λοιπὸν που ἔκανε τοὺς Ἰαπωνέζους νὰ ἔχουν τόσο δυνατό νῆμα, δὲν εἶνε παρὰ τὸ ρύζι, τὸ ἐθνικὸ τους αὐτὸ φαγη-

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΔΟΓΟΙ

Ἡ γυναῖκα στὸν ἄντρα της: — Δὲν νομίζεις, φίλε μου, διτ εἶνε καλύτερα νὰ συνοδεύω ἐγὼ τὴν κόρη μας σὲ θέατρο; Ὅλος ὁ κόσμος θὰ τὴ βλέπει και θὰ λέη: Ἐτσι ἦταν μιὰ φορὰ κι' ἡ μητέρα της.

— Ἄν ὅμως, ἀγάπη μου, βλέπει ὁ κόσμος τὴ μητέρα και λέει: Ἐτσι ὅλ' γνὴ κι' ἡ κόρη της;...

Ἡ γυναῖκα σὺν ἄντρα της: — Δὲν ξέρω, μὰ τὴν ἀλήθεια, τίνος ἀπὸ τοὺς δυὸ μας πῆρε ἡ κόρη μας τὴν καλὴ γλώσσα που ἔχει. Βεβαίως, δὲν τὴν πῆρε ἀπὸ μένα...

— Χωρὶς ἄλλο, ἀφοῦ ἔχει ἀκόμη τὴ δική σου!

Ὁ γερόπαντορος, σ' ἕνα φίλο του: — Τὸ ξέρω, φίλε μου, διτ ἡ γυναῖκα μου δὲν εἶν' ὁμορφη. Τί τὰ θέλεις ὅμως... Ἡ ὁμορφὴ περνάει...

Ὁ φίλος: — Νά, τὸ κακὸ ὅμως εἶνε διτ δὲν περνάει κι' ἡ ἀσχήμια...

— Ἐλευθερά εἶνε τὰ λόγια μου, εἶλεγε κάποτε ἕνας δημόσιος ῥήτωρ πρὸς τὸ πλῆθος, γιατί ἔξω καλὰ διτ πατὸ πάνω σ' ἐλευθερὸ ἔδαφος!

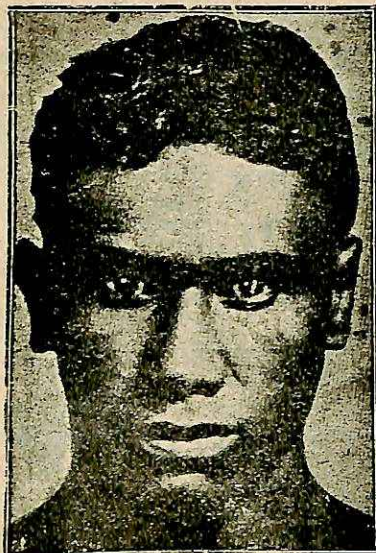
— Ἀάθος κάνεις, τοῦ φώναξε τότε ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀκροατὰς του. Πατεῖς ἐπάνω στὶς σόλες τῶν παπουτσιῶν που μοῦ χρωστᾷς ἀκόμη!...

ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΤΥΠΟ

ΜΙΑ ΕΡΩΤΙΚΗ ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΗ ΧΑΒΑΪ

Τα Παραδείσενια νησιά, με τις γοητευτικές γυναίκες και τους ώριμους άνδρες. Οι ιππότες των κυμάτων. Η Αμερικανική μαθήτρια και ο ιδανικός δασκαλός της. Η άπαυλη της θάλασσας. Το έγκλημα στο δάσος. Όπου οι ένοχοι γρονθοκοπούνται μεταξύ τους. Η τιμή του συζύγου. Η αυτοδίκια του πλοίαρχου Μάσοι. Το φυλετικό μίσος ανάβει. Η πολύτροπη δίκη και η απόφασις του δικαστηρίου, κτλ. κτλ.

Ο Καχαχαβάι-Τζέ, που άφησε την κυρία Μάσοι.

Ακούγοντας κανείς το εξωτικό όνομα «Χαβάι», φέρνει στο νου του μία κιθάρα με μελαγχολικό, γλυκό ήχο, που παίζει παθητικά τραγούδια. Τό ότι τ' όνομα Χαβάι ανήκει σ' ένα μακρινό αρχιπέλαγος του Ειρηνικού, υπαχόμενο στις Ηνωμένες Πολιτείες και το ότι οι κάτοικοι των εξωτικών αυτών νησιών, άνδρες και γυναίκες, είναι φημισμένοι για την σωματική τους ωμορφιά, αυτό, λίγος τό ξέρουν στην Ελλάδα. Στην Αμερική όμως το ξέρει όλος ο κόσμος και προπάντων η κοσμική Αμερικανίδα. Τά κορίτσια της Χαβάι με τὰ λεπτά, εύγραμπα σώματά τους, και τὰ πάντοτε ανθοστολισμένα μελαχρινά τους κεφαλάκια, προκαλούν τον θαυμασμό των λευκών που πηγαινούν στα παραδείσενια νησιά τους. Μα κι' οι νέοι της Χαβάι με την αθλητική τους κορμοστασιά, το ωραίο μπρούντινο δέρμα τους, το ελαστικό τους θώρακα, κάνουν πολλών Αμερικανίδων τις καρδιές νά χτυπάνε με πόθο.

Μα οι Χαβανέζοι έχουν κι' ένα άλλο τους περνάει σχεδόν όλοκληρη μέσα στη θάλασσα, έχουν σ' τέτοιο σημείο άφορμωθεί μ' αυτήν, κολυμπούν τόσο τέλεια, κυβερνούν με τέτοια τέχνη τὰ στενά μονόκλιτα τους, κάνουν τέτοιους ακρόβατους επάνω στα κύματα, ώστε με τὸ δίκτυό τους οι Αμερικανοί τους έχουν επωνομάσει: «Σάρφ - ράιντερ», δηλαδή: Ίππότες των κυμάτων!

Φυσικά, οι σπμερινοί Χαβανέζοι δεν μοιάζουν καθόλου με τους παπουδες τους. Έκείνοι ήταν άπλοοι πρωτόγονοι Ιθαγενείς που τηγύριζαν εμπούλη και ξεκαπάλωντο, έγοντας την μέση τους ζωμένη μ' ένα χρωματιστό ύφανμα και οι οποίοι δεν είχαν ιδέα τί θα πη ευρωπαϊκός πολιτισμός.

Μα δεν άργησαν νά τὸ μάθουν. Έτσι οι σημερινοί νέοι της Χαβάι είναι κομψοτεταμένοι λιμοκοντόροι με φανελάκια παντελόνια και μεταξωτά πουκάμισα, μιλούν αγγλικά σαν τέλειοι Αμερικανοί και στέκονται άπ' έξω από τις πόρτες των μεγάλων ξενοδοχείων του Βαϊκί και του Χονολουλού, έτοιμοι νά παίξουν και νά τραγουδήσουν τὰ νοσταλγικά τραγούδια τους.

Η κυρία Μάσοι, η ήρωας της περιβόητου δίκης, μαζί με τον σύζυγό της.

δια τους με τις χαβάνες τους ή νά παραλάβουν τις Αμερικανίδες κυρίες και νά τὸς δώσουν μαθήματα κολυμβητικής, πρὸς τρία δολάρια τὴν ώρα. Συχνά συμβαίνει ἡ άδρὲς λευκὲς κυρίες νά έχουν και ένα περσικό εϊδύλλιο με τὸς μπρούντινους, αγγλικοματώδεις Ιθαγενείς, μὰ τὸ πρῶγμα περνάει χωρίς άλλες συνέπειες. Ένας καὶ λευκὸς δὲν λογαριάζεται από τὸς Αμερικανούς για ἄνθρωπος.

Έτσι αμέριμνα περνοῦσε ἡ ζωὴ τοῦ σάρφ - ράιντερ Καχαχαβάι-Τζέ. Ὡς τὴν ἡμέρα που γνώρισε τὴν κυρία Θάλεια Μάσοι. Καμιά σχέση μεταξύ τους, σὴν ἀρχὴ τὸν γάμωτον, δὲν ὑπῆρχε. Ο μελαχρινὸς Τζέ δὲν ἦταν ἕνας ἀπλὸς Ιθαγενὴς που γύριζε γυμνὸς στὸ ὑπαίθρο και ἡ ξανθὴ Θάλεια ἦταν ἡ σύζυγος ἐνὸς ἀξιωματικοῦ τοῦ Αμερικανικοῦ ναυτικοῦ και κόρη τοῦ ταγματάρχου Φόρτεσκιο, ἄλλοτε ὑπατιστὸς τοῦ προέδρου Ροόβελτ.

Ο Καχαχαβάι λοιπὸν χρησίμευε

ὡς δάσκαλος τῆς Θάλειας, τῆς μάθαινε κολύμπι και τῆς ἔπαιξε σερνάτες με τὴν κιθάρα του. Ἄν εἶχε στενωπὸς σχέσεις μαζί τῆς, αὐτὸ εἶνε πιθανόν, ἀλλ' ὅχι ἐξακριβωμένο.

Τὸ βέβαιον εἶνε πὺς ὁ Χαβανέζος εἶχε ἀρκετὸ θάρρος μαζί τῆς, ὥστε ἕνα βράδυ, ἐνὸς ἡ Θάλεια ἔβγαине ἀπὸ ἕνα ντόσιγκ για νά γυρίσει στὸ σπίτι τῆς, τὴν ἐσταμάτησε στὸ δρόμο και τῆς εἶπε:

— Έλα, Μπέμπι, νά κάνουμε ἕναν περίπατο.

Καί, χωρίς νά χάνει καιρό, τὴν ὠδήγησε σ' ἕνα αὐτοκίνητο, στὸ ὁποῖο θροισκόντουσαν κι' ἄλλοι τέσσερες φίλοι του, δύο Ἰαπωνέζοι, ἕνας Κινέζος κι' ἕνας Χαβανέζος ἀκόμα. Τὸ αὐτοκίνητο τράβηξε πρὸς τὰ ἐνδότερα τοῦ νησιού και ἐκεῖ οἱ πέντε Ιθαγενεῖς, ἀφ' οὗ ἐκκαποῖσαν τὴν Θάλεια, τὴν ἔβγαλαν μέσα σὴν ζούγκλα τὰ ἀλλὰ καπνίσαν. Τὸ πρόσωπό τῆς ἦταν παραμορφωμένο, ὅλα τὰ δόντια

τῆς θγαλμένα και τὰ πόδια τῆς σπαρμένα.

Όταν ἡ Αμερικανὶς ξαναβρέθηκε, μισοπέθαιμένη σχεδόν, ἡ ἀρχὴ τῆς Χαβάι ἀναστατώθηκαν. Οἱ τοεῖς ἀπαγωγεῖς συνελήφθησαν και παρεπρόβησαν ἀμέσως σὲ δίκη. Τὸ δροκωτὸ ὅμως δικαστήριο τῆς Χαβάι ἀποτελεῖται ἀπὸ Ιθαγενεῖς, οἱ ὁποῖοι διεφάνησαν μεταξύ τους και χωρίστηκαν σὲ δύο ἀντίθετα κόμματα. Ἡ διαφωνία ἔφτασε σὲ τέτοιο σημείο, ὥστε οἱ ἔνοχοι γρονθοκοπήθηκαν ἑαυρούς μεταξύ τους. Στὸ τέλος ὁ ἕως ἔβγαλαν ἀπᾶλλακτη κατὰ κρίσιν και ἔβγαλαν τὸς κρατούμενους ἐλευθέρους, ὅστερα ἀπὸ διαδικασίαν 97 ὥρων.

Ένωμεταξὺ ἡ πὺ ἀλλήλους γρονθοκοποῦνται διὰ τὸς κυκλοφοροῦσαν σχετικά με τὰ διατρέξαντα. Ἄλλοι ἔλεγον πὺς ἡ κυρία Μάσοι θρόνιζε νεκρὴ κι' ἄλλοι πὺς, ἐκτὸς ἀπὸ μερικὲς ἀμυγλές, δὲν εἶχε πᾶσι τίποτε ἄλλο. Ἄλλοι πάλι διετεινόντο πὺς ἡ Αμερικανὶς κυρία ἦταν ὁστερική και μαρριμονική και πὺς δὲν ἔπρεπε νά δίδεται πίστις στὰ λεγόμενά τῆς.

Ο πλοίαρχος Μάσοι, ο σύζυγος τῆς Θάλειας, θεωροῦσε πὺς με τὴν ἀπαληκτική ἀπόφασι τοῦ δικαστηρίου ἔμενε ἀνικανοποίητος και τὴν του και ἡ τιμὴ ὀκνηρότης τῆς Αμερικῆς ποὺ εἶχε προσβληθεῖ στὸ πρόσωπό του, και ἀποφάσισε νά πάρη τὴν ἐνδοκίμη του με τὰ ἴδια του τὰ χέρια, βοτθόμενος ἀπὸ τὴν πεθερὰ του.

Έπλετοσχεύησε λοιπὸν μίαν δικαστική κλήσι και ἐκάλεσε στὸ σπίτι του τὸν Καχαχαβάι - Τζέ. Έκει δέ, βοτθόμενος ἀπὸ δύο πιστοὺς ναῦτες, τὸν Λόντ και τὸν Τζόν, τὸν ἐτραμμάτισε με τὸ πιστόλι του και κατόπιν τὸν ἐστραγγάλισε.

Τὸ πτώμα τοῦ ἔκρυψαν μέσα σ' ἕνα ψάθινο μπαῦλο και τὸ μετέφεραν στὸ αὐτοκίνητο τῆς κυρίας Φόρτεσκιο, τὸ ὁποῖο ὠδηγοῦσε ἡ ἴδια. Ο Μάσοι κι' οἱ δύο συνένοχοί του κἀβησαν στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ αὐτοκινήτου, ἔχοντας κοντὰ τους τὸ πτώμα, τὸ ὁποῖο σκόπευαν νά πετάξουν σὴν θάλασσα ἀπὸ τὸς βράχους τῆς ἀκτῆς.

Τὸ μεγάλο ὅμως λάθος τῆς κυρίας Φόρτεσκιο ἦταν ὅτι ἀνέπτυξε ἐξαιρετική ταχύτητα, ἡ ὁποία προκάλεσε τὴν προσοχὴ τῶν ἀστυφυλάκων τῆς τροχιάς κινήσεως. Έβγαν λοιπὸν νόημα στὸ αὐτοκίνητο νά σταματήσει, μὰ ἐκεῖνο διπλάσιασε τὴν ταχύτητά του και τότε οἱ ἀστυφύλακες ἐπυροβόλησαν τὸ λάστιχό του και τὸ ἀνέκαψαν νά σταθῇ σὴν μέση τοῦ δρόμου. Οἱ τέσσερες ἐπιβάται κατέβησαν κι' εἶσι ἡ Ἀπυνομία ἀνεκάλυψε τὸ πτώμα τοῦ Καχαχαβάι στὸ βάθος τοῦ μπαῦλου.

Συνήθως στὰ μέρη ἐκεῖνα ἡ ζωὴ ἐνὸς ἀνθρώπου δὲν ἔχει τόσο μεγάλη ἀξία. Μὰ τὴ φορὰ αὐτὴ, ὁ φόνος τοῦ

Καχαχαβάι ἀναψε τὸ φυλετικὸ μίσος μεταξύ λευκῶν και Ιθαγενῶν. Τόση ἦταν ἡ ἐξάφια τῶν πνευμάτων, ὥστε οἱ τέσσερες Αμερικανοὶ δολοφόνοι μεταφέρθησαν στὸ θαλάσσιό «Ἄτλον» για νά μὴ λησταρισθοῦν ἀπὸ τὸ ἐξαγριωμένο πλήθος.

Εκτὸς αὐτοῦ, ἡ ἀρχὴ ἀναγκάστηκε νά νά κηρύξουν τὸ στρατιωτικὸ νόμο.

Συγχρόνως τὸ κοινοβούλιο τῆς Ουάσιγκτον συνήλθε ἐκτάκτως για αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι κι' ἔδωσε διαταγὴς νά βρεσθεῖται ὅλος ὁ Αμερικανικὸς στρατός τῆς Χαβάι ἐν ἐπιφυλάκῃ. Ὁμάδες στρατιωτῶν περιπολοῦσαν στοὺς δρόμους και οἱ ἀστυνομικοὶ εἶχαν ἐφορμήσει με δόμους διαφυγόντων ἀμεριαν.

Οἱ Αμερικανοί, ποὺ παρεπιδήμιονσαν σὴν Χαβάι, δὲν τολμοῦσαν νά ξεμυτίσουν ἀπὸ τὴς πόρτες τῶν ξενοδοχείων τους γιατί ἔβγαν ἀπὸ ἐπὶ παραμονῆς οἱ ἐξαγριωμένοι Ιθαγενεῖς, ἔτοιμοι νά ὀρμήσουν ἐναντίον τους με τὴν παραμικροτέρη ἀφορμή.

Τότε ἔγινε κατὰ τὸ ἀποσπρόδικτο. Για νά πᾶν ὁ ἀναδραματὸς, οἱ τέσσερες Αμερικανοὶ δολοφόνοι ἐγκάλεσαν τὸ θαλάσσιό «Ἄτλον» κι' ἐτέθησαν εἰς τὴν διάθεσι τοῦ δικαστηρίου τῆς Χαβάι ποὺ ἀπετελεῖται ἀπὸ Ιθαγενεῖς. Κατὰ τὴν δίκην ποὺ ἐπακολούθησε, ὁ εἰσαγγελεὺς Κέλλυ, ἀπῆγγεψε τὴν κατηγορία και ὑποστήριξε ὅτι ὁ Μάσοι και οἱ συνένοχοί του προσέβηκαν τὸ ὄνομα σύμφωνα με τὰς μεθόδους τῶν Αμερικανῶν γκαγκστερ και τὸ δολοφόνησαν ἀπάνθρωπα.

Ἡ δίκην κράτησε ἐνάμιση περίπου μῆνα. Κατὰ τὸ διαστῆμα αὐτό, ἡ Χαβάι ὀλόκληρη ζούσε ὑπὸ τὸ κράτος τῆς πὺς μεγάλης ἀγωνίας. Τὴν ὑπεράσπιζε νά ἐναντιῶντο ὁ δίσταμος δικηγόρος Κλάρενς Ντάρρου, ὁ ὁποῖος σ' ἕναν ἐμπνευσμένο λόγο, χαρακτήρισε τὸ ἐγκλημα ὡς νόμιμη ἱκανοποίηση τῆς τιμῆς ἐνὸς προσβληθέντος συζύγου. Ένωμεταξὺ, ὁ πρόεδρος, οἱ συνέδροι και οἱ ἔνοχοι λάβαιναν κάθε μὲρα ἀπειλητικὰ γράμματα, με τὰ ὁποῖα οἱ Ιθαγενεῖς τοὺς φοβέριζαν πὺς ἂν ἀβίωναν τοὺς δολοφόνους, τὸ δικαστήριο θά ταναζόταν σὴν ἕρρα.

Τέλος, τὸ δικαστήριο, ὅστερα ἀπὸ τεσσαρακοντοκταῶρο συσκεῖ, ἔβγαλε τὴν ἀπόφασιν, διὰ τῆς ὁποίας οἱ κατηγορούμενοι ἐκτιμήθησαν ἔνοχοι φόνου ἐκ προμελέτης.

Οἱ ἔνοχοι καταδικάστηκαν σὲ δεκαετὴ ἐργασί, καὶ σύμφωνα με τὸ ἔθιμο ποὺ ἐπικρατεῖ σὴν ἀμερικανική ἀποικία, ὁ κυβερνήτης τῆς Χαβάι τοὺς ἔδωσε ἀμέσως χάρι και ἐλάττωσε τὴν ποινὴ τους σὲ μίαν ὥρα φυλακισί. Τὴν ὥρα αὐτὴν οἱ κατὰδικτοι τὴν πέρισαν, πίνοντας τὸ τοῖ τους στὸ μέγαρον τοῦ κυβερνήτου. Ένωμεταξὺ ὅμως τὸ μέγαρον εἶχε περικυκλωθεῖ ἀπὸ τριπλὴ σειρὰ ἀστυφυλάκων για ἀποφυγὴ ἐπιθέσεως ἐκ μέρους τῶν πλήθους.

Ἡ Θάλεια Μάσοι ἔφυγε με τὸ πρῶτο ἀτμόπλοιο ἀπὸ τὸν τόπο ποὺ τὴν ἔκανε νά περάσει τίς φοικότερες ὥρες τῆς ζωῆς τῆς. Τὴν ὥρα ποὺ βρισκόταν στὸ κατὰστρωμα ἔφτασε ἕνας ἀγγελιαφόρος ἐκ μέρους τοῦ συνήγου τοῦ ἀνδρός τῆς, ὁ ὁποῖος τὴν καλοῦσε ὡς κυριότερα μάρτυρα για τὴν ἀναθεώρησι τῆς δίκης τῶν ἀπαγογέ-

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΜΙΑ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗ ΚΟΙΝΟΤΗΣ ΠΟΥ ΞΑΝΑΓΥΡΙΣΕ ΣΤΟΝ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟ

Η περίεργη κομμουνιστική κοινότης της Αμάνας στήν Αμερική. Πώς ξαναγύρισε στὸν καπιταλισμὸ ἐπειτ' ἀπὸ διακόσια χρόνια. Τὸ κοινὸ συσσίτιο τῶν κατοίκων. Ὅπου κανεὶς δὲν ἔχει περιουσία. Ἀπαγορεύεται τὸ γυναικεῖο κοουστμπολιό. Ἡ ἐξεγερσις τῶν νέων, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ἡ διεθνὴς οικονομικὴ κρίσις προκαλέσε κατὰ τὰ χρόνια αὐτὰ διάφορες κοινωνικὲς μεταβολές. Μὴ πὺς περὶεργὴ ὅμως ἀπ' αὐτῆς ἦταν ἡ κατόλησις τοῦ κομμουνιστικοῦ συστήματος, ποὺ ἐπικρατεῖ ἀπὸ δύο χιλίων τῶν ὁρὰ σὲ μίαν μικρὴ πόλιν τῆς Αμερικῆς, σὴν Αμάναν τῆς Πολιτείας Γιάδα, σὴν ὁποία κατοικοῦν ἀποικιστικῶς Γερμανοὶ ἀποικοί.

Ἡ κομμουνιστικὴ κοινότης τῆς Αμάνας ὀργανώθηκε σὴν ἀρχὴ σὴν Γερμανία κατὰ τὸ 1744, μὰ κατὰ τὸ 1845 τὰ μέλη τῆς μετανάστευσαν ἐν σώματι σὴν Αμερική κι' ἐγκαταστάθηκαν σὴν πολιτεία Γιάδα, ὅπου και ἔδωσαν τὴν πόλιν τῆς Αμάνας.

Ἡ κοινότης αὐτὴ ἀπὸ τότε πρῶτος ἀνακαταστάθηκε καὶ ἔχει σήμερα περιουσία 170 ἐκατομμυρίων ἐλληνικῶν δραχμῶν, κοινὴ ἰδιακτηρία τῶν 1400 μελῶν τῆς.

Πρὸ ὀλίγου καιροῦ λοιπὸν ἀποφασίστηκε νά ἐπανέλθῃ ἡ ἐνλόγῳ κοινότης στὸ κεφαλαιοκρατικὸ σύστημα και ν' ἀρχίστ νά συναλλάσσεται με τὰ ἄλλα μέρη τῆς Αμερικῆς με τὸ σύστημα τῆς ἀνταλλαγῆς τῶν προϊόντων. Τὸ σύστημα ἄλλωστε αὐτὸ ἐφαρμόζεται σήμερα σὲ πολλὰς περιφέρειες τῆς Αμερικῆς, ὅπου ὑπάρχει στενὸς χρηματικὸς σὴν Αμερική.

Μαλακάττα τὸ προηγουμένον αὐτὸ δὲν θά ἐμπόδιζε τίς κοσμικὲς Αμερικανίδες νά ἐπισκέπτονται τὴν Χαβάι, νά κολυμποῦν μαζί με τὸς μπρούντινους σάρφ - ράιντερς, νά συχνάζουν σὲς γιορτὲς τῶν Ιθαγενῶν και νά δέχωνται χαμογελῶντας τὰ κομψοτεταμένα τους, ὡς τὴν ὥρα ποὺ τὸ ἐξημερωμένο ἀρλεμὶν ποὺ δαγκάσει τὸ χέρι ποὺ τὸ χαϊδεύει.

Ἡ διεθνὴς οικονομικὴ κρίσις προκαλέσε κατὰ τὰ χρόνια αὐτὰ διάφορες κοινωνικὲς μεταβολές. Μὴ πὺς περὶεργὴ ὅμως ἀπ' αὐτῆς ἦταν ἡ κατόλησις τοῦ κομμουνιστικοῦ συστήματος, ποὺ ἐπικρατεῖ ἀπὸ δύο χιλίων τῶν ὁρὰ σὲ μίαν μικρὴ πόλιν τῆς Αμερικῆς, σὴν Αμάναν τῆς Πολιτείας Γιάδα, σὴν ὁποία κατοικοῦν ἀποικιστικῶς Γερμανοὶ ἀποικοί.

Ἡ κομμουνιστικὴ κοινότης τῆς Αμάνας ὀργανώθηκε σὴν ἀρχὴ σὴν Γερμανία κατὰ τὸ 1744, μὰ κατὰ τὸ 1845 τὰ μέλη τῆς μετανάστευσαν ἐν σώματι σὴν Αμερική κι' ἐγκαταστάθηκαν σὴν πολιτεία Γιάδα, ὅπου και ἔδωσαν τὴν πόλιν τῆς Αμάνας.

Ἡ κοινότης αὐτὴ ἀπὸ τότε πρῶτος ἀνακαταστάθηκε καὶ ἔχει σήμερα περιουσία 170 ἐκατομμυρίων ἐλληνικῶν δραχμῶν, κοινὴ ἰδιακτηρία τῶν 1400 μελῶν τῆς.

Πρὸ ὀλίγου καιροῦ λοιπὸν ἀποφασίστηκε νά ἐπανέλθῃ ἡ ἐνλόγῳ κοινότης στὸ κεφαλαιοκρατικὸ σύστημα και ν' ἀρχίστ νά συναλλάσσεται με τὰ ἄλλα μέρη τῆς Αμερικῆς με τὸ σύστημα τῆς ἀνταλλαγῆς τῶν προϊόντων. Τὸ σύστημα ἄλλωστε αὐτὸ ἐφαρμόζεται σήμερα σὲ πολλὰς περιφέρειες τῆς Αμερικῆς, ὅπου ὑπάρχει στενὸς χρηματικὸς σὴν Αμερική.

Μαλακάττα τὸ προηγουμένον αὐτὸ δὲν θά ἐμπόδιζε τίς κοσμικὲς Αμερικανίδες νά ἐπισκέπτονται τὴν Χαβάι, νά κολυμποῦν μαζί με τὸς μπρούντινους σάρφ - ράιντερς, νά συχνάζουν σὲς γιορτὲς τῶν Ιθαγενῶν και νά δέχωνται χαμογελῶντας τὰ κομψοτεταμένα τους, ὡς τὴν ὥρα ποὺ τὸ ἐξημερωμένο ἀρλεμὶν ποὺ δαγκάσει τὸ χέρι ποὺ τὸ χαϊδεύει.

Μαλακάττα τὸ προηγουμένον αὐτὸ δὲν θά ἐμπόδιζε τίς κοσμικὲς Αμερικανίδες νά ἐπισκέπτονται τὴν Χαβάι, νά κολυμποῦν μαζί με τὸς μπρούντινους σάρφ - ράιντερς, νά συχνάζουν σὲς γιορτὲς τῶν Ιθαγενῶν και νά δέχωνται χαμογελῶντας τὰ κομψοτεταμένα τους, ὡς τὴν ὥρα ποὺ τὸ ἐξημερωμένο ἀρλεμὶν ποὺ δαγκάσει τὸ χέρι ποὺ τὸ χαϊδεύει.

Μαλακάττα τὸ προηγουμένον αὐτὸ δὲν θά ἐμπόδιζε τίς κοσμικὲς Αμερικανίδες νά ἐπισκέπτονται τὴν Χαβάι, νά κολυμποῦν μαζί με τὸς μπρούντινους σάρφ - ράιντερς, νά συχνάζουν σὲς γιορτὲς τῶν Ιθαγενῶν και νά δέχωνται χαμογελῶντας τὰ κομψοτεταμένα τους, ὡς τὴν ὥρα ποὺ τὸ ἐξημερωμένο ἀρλεμὶν ποὺ δαγκάσει τὸ χέρι ποὺ τὸ χαϊδεύει.

Ἡ διεθνὴς οικονομικὴ κρίσις προκαλέσε κατὰ τὰ χρόνια αὐτὰ διάφορες κοινωνικὲς μεταβολές. Μὴ πὺς περὶεργὴ ὅμως ἀπ' αὐτῆς ἦταν ἡ κατόλησις τοῦ κομμουνιστικοῦ συστήματος, ποὺ ἐπικρατεῖ ἀπὸ δύο χιλίων τῶν ὁρὰ σὲ μίαν μικρὴ πόλιν τῆς Αμερικῆς, σὴν Αμάναν τῆς Πολιτείας Γιάδα, σὴν ὁποία κατοικοῦν ἀποικιστικῶς Γερμανοὶ ἀποικοί.

Ἡ κομμουνιστικὴ κοινότης τῆς Αμάνας ὀργανώθηκε σὴν ἀρχὴ σὴν Γερμανία κατὰ τὸ 1744, μὰ κατὰ τὸ 1845 τὰ μέλη τῆς μετανάστευσαν ἐν σώματι σὴν Αμερική κι' ἐγκαταστάθηκαν σὴν πολιτεία Γιάδα, ὅπου και ἔδωσαν τὴν πόλιν τῆς Αμάνας.

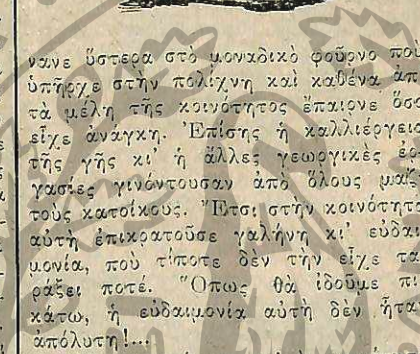
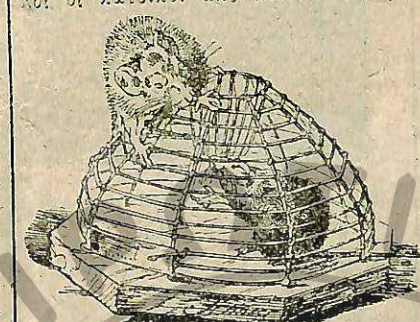
Ἡ κοινότης αὐτὴ ἀπὸ τότε πρῶτος ἀνακαταστάθηκε καὶ ἔχει σήμερα περιουσία 170 ἐκατομμυρίων ἐλληνικῶν δραχμῶν, κοινὴ ἰδιακτηρία τῶν 1400 μελῶν τῆς.

Πρὸ ὀλίγου καιροῦ λοιπὸν ἀποφασίστηκε νά ἐπανέλθῃ ἡ ἐνλόγῳ κοινότης στὸ κεφαλαιοκρατικὸ σύστημα και ν' ἀρχίστ νά συναλλάσσεται με τὰ ἄλλα μέρη τῆς Αμερικῆς με τὸ σύστημα τῆς ἀνταλλαγῆς τῶν προϊόντων. Τὸ σύστημα ἄλλωστε αὐτὸ ἐφαρμόζεται σήμερα σὲ πολλὰς περιφέρειες τῆς Αμερικῆς, ὅπου ὑπάρχει στενὸς χρηματικὸς σὴν Αμερική.

Μαλακάττα τὸ προηγουμένον αὐτὸ δὲν θά ἐμπόδιζε τίς κοσμικὲς Αμερικανίδες νά ἐπισκέπτονται τὴν Χαβάι, νά κολυμποῦν μαζί με τὸς μπρούντινους σάρφ - ράιντερς, νά συχνάζουν σὲς γιορτὲς τῶν Ιθαγενῶν και νά δέχωνται χαμογελῶντας τὰ κομψοτεταμένα τους, ὡς τὴν ὥρα ποὺ τὸ ἐξημερωμένο ἀρλεμὶν ποὺ δαγκάσει τὸ χέρι ποὺ τὸ χαϊδεύει.

Μαλακάττα τὸ προηγουμένον αὐτὸ δὲν θά ἐμπόδιζε τίς κοσμικὲς Αμερικανίδες νά ἐπισκέπτονται τὴν Χαβάι, νά κολυμποῦν μαζί με τὸς μπρούντινους σάρφ - ράιντερς, νά συχνάζουν σὲς γιορτὲς τῶν Ιθαγενῶν και νά δέχωνται χαμογελῶντας τὰ κομψοτεταμένα τους, ὡς τὴν ὥρα ποὺ τὸ ἐξημερωμένο ἀρλεμὶν ποὺ δαγκάσει τὸ χέρι ποὺ τὸ χαϊδεύει.

Μαλακάττα τὸ προηγουμένον αὐτὸ δὲν θά ἐμπόδιζε τίς κοσμικὲς Αμερικανίδες νά ἐπισκέπτονται τὴν Χαβάι, νά κολυμποῦν μαζί με τὸς μπρούντινους σάρφ - ράιντερς, νά συχνάζουν σὲς γιορτὲς τῶν Ιθαγενῶν και νά δέχωνται χαμογελῶντας τὰ κομψοτεταμένα τους, ὡς τὴν ὥρα ποὺ τὸ ἐξημερωμένο ἀρλεμὶν ποὺ δαγκάσει τὸ χέρι ποὺ τὸ χαϊδεύει.

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ AUGUSTE BAILLY

ΠΙΣΩ ΑΠ' ΤΟ ΓΚΡΙΣΕ...

Παρά τα σαράντα της χρονιάς, η δεσποινίς 'Ελένη Ζαντένι έκλεινε στο στήθος της μια τρυφερή καρδούλα, έ-ξωφρενικά ρομαντική... Κι' όχι μο-νάχα αυτό, αλλά κι' η φαντασία της είχε τόσο υπερφυσική ανάπτυξη, ώστε της επέτρεπε να νομίζει τον εαυτό της σατανικά γοητευτικό!...

Ψηλή και λυγρή σαν τσίρος, είχε ά-καχα ξανθά μαλλιά, σαν κλωστές από στυλ, και μάτια γαλάνα με ξέθωρα, σαν να τ'α ξεβάφει η βροχή... 'Επίσης αλλοιωνόριζε λιγάκι...

Και όμως!... Συχνά-πυκνά στεκό-ταν μπρός στον καθρέφτη της και, χαμογώνοντας ανυπόκριτα τον... χα-ριτωμένο εαυτό της, ψιθύριζε με συ-γκίνηση:

— Είμαι σωστή βενετσιάνικη σίλου-έτα... Μαλλιά ξανθά, δηλαδή χρυσά... 'Ανάστημα πρώτο μπόνι, δηλαδή βεγο-λυγερό κυπαρισσάκι... 'Όσοι έχουν τη μοχθηρία στην ψυχή τους, λένε πως είμαι πολύ λυγρή. Καλύτερα να λέγανε πως είμαι μια φός-μαλγκο χαριτωμέ-νη... 'Θάλεγον τότε την άλλη... 'Ας είνε... Τί περιμένεις απ' την κακο-γλωσσία του κόσμου;... Και τέλος, τα ματάκια μου, δολγλικά και γαλάνα, παίρνουν κάποιο μυστήριο, ανέκφραστο και σαγηνευτικό, καθώς αλλοιωνίζουν λίγο...

Τόν είχε αποστηθίσει τον μονόλογο αυτό ή φταχτή η 'Ελένη και τον μου-μούριζε ταχτικά στο σπίτι της, κι' έ-που άλλου βοισκόταν... Και νά!... Σή-μερα το πρωί πάλι, καθισμένη πίσω απ' το γκισέ της, άνοιξε το τσανάκι της, έβγαλε ένα καθρεφτάκι, καθρεφτίστη-κε λιγάκι και ξανάρχισε το παλιό της τροπάριο... Μά τη διέκοπταν κάθε τόσο:

— Πέντε γραμματόσημα σαραντάλε-πτα, ματμαξέ!...

— 'Ορίστε δύο συστημένα για το Παρίσι, δεσποινίς... Δώστε μου κοινή απόδειξη και για τα δύο...

Χορικοί αγαθομούστροδες, γυναικο-φίλοι του λαού και υπαλληλάκια αλκοί-των των λιγοστών του χωριού εκείνου μικρομαγαζιών, περίμεναν υπομονετικά τη σειρά τους, κάνοντας τη συνηθισμέ-νη κούρα έξω απ' το γκισέ της...

Γιατί, βέβαια, καταλάβατε περί τίνος πρόκειται... 'Η δεσποινίς 'Ελένη Ζαν-τένι ήταν η διευθύντρια και μοναδική υπάλληλος του ταπεινού ταχυδρομικού, τηλεγραφικού και τηλεφωνικού γρα-φείου του χωριού Παλάν-Μοντάι... 'Η ψυχή της λαχτάρα για μια άδολη κι' αγνή αγάπη, γεμάτη τρυφερότητα και ρομαντικές... Κι' ο άπαιτος οκο-πός της όνειρεμένης αυτής αγάπης, τόν ήθελε η 'Ελένη να είνε πάντα ιερός...

— 'Αχ!... Παλινόκοιμο ψεύτη, ύπο-κριτη νουριά!... Πού ξέρεις εσύ να έκτιμησης που βρίσκονται τ' αληθινά της ψυχής κάλλη και η μυστηριώδης, ακατάλαβη για τον άλλο τσαπά-να του προσώπου καλλονή;... Μαρινώνον χρόνο με τον χρόνο, η άμοιρη γεροντοκόρη, μάταια περιμέ-

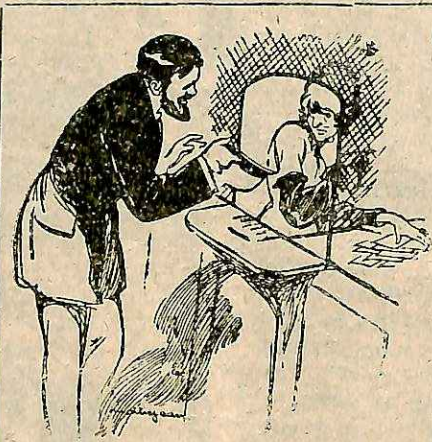
καλαμές των κάμπων, απ' το Καλαί στη Μασσαλία, κι' απ' το Μπορντό στη Βορσέ... 'Εφευρε δολιχόνη τη Γαλλία άνω-κάτω, απ' άκρη σ' άκρη, και ήσυχζε τώρα στην καινούργια της θεοσύλα...

Δέν γνώρισε ποτέ της τις χαρές της ζωής... 'Απ' τα νεύματα της άδολης, άσχημης και κακομοιρίστης, πρόσφερε πάντα τον εαυτό της, δίχως κανέναν να τόν δέχεται... 'Αναβε μοναχή της και μοναχή της έσθινε... Παρά της μοναδική τη χειριστήριο του τηλεγρά-φου, τόν άκουστικό του τηλεφώνου και τα πολυάριθμα βιβλία της επίσημης γρα-φειοκρατίας, με τις διπλές και τριδι-πλές αποδείξεις των έπιταγών και των συστημάτων...

Της άποστράγγισε το λιγοστό μα-λό ή καθημερινή της συναναστροφή με φοβισμένα μούτρα άπλοικών ανθρώ-πων, πομπιλαν τον δημόσιο γραφείο-σαν νάμπαιναν στην έκκλησία... Και νευρικά, πολλές φορές, διώρθωνε τα τηλεγραφήμα-τα άγοραμάτων χωρικών, γραμ-μένα με άσυντα-ξίες και δίχως κόμματα, τόνους και τελείες, τών όποιων ή έλλει-ψις ή κακή το-ποθέτησις παρα-μόρφωνε την έν-νοια του κειμέ-νου... Ψυχρή και σοβαρή, μά και πάντοτε καλόδο-λη, διώρθωνε μο-νάχη της τα έ-ξωφρενικά αυτά τηλεγραφήμα-τα και τηλεφωνήμα-τα, κομμένα στο στυλ του «'Ερ-χομα έξων, στο σταθμό», ή του «Μητέρα ξαναπαρευρέ-τηκε γουρουνί, λύσσαξε» και τα παρό-μοια...

Τό είχε κρυφή της λίκρα όμως τό γεγονός ότι ζούσε σέ άμόρφωτες κοι-νονίες, που δέν βρίσκονταν σ' αυ-τές πρόσφατα λεπτά, ρομαντικά, με-τά και μορφωμένα, για να νιώσουν και να έκτιμησης της άμορφιάς της τη φινέτσα και της οαρινισμένης ψυχής της τη λαχτάρα για μια άδολη κι' αγνή αγάπη, γεμάτη τρυφερότητα και ρομαντικές... Κι' ο άπαιτος οκο-πός της όνειρεμένης αυτής αγάπης, τόν ήθελε η 'Ελένη να είνε πάντα ιερός...

— 'Αχ!... Παλινόκοιμο ψεύτη, ύπο-κριτη νουριά!... Πού ξέρεις εσύ να έκτιμησης που βρίσκονται τ' αληθινά της ψυχής κάλλη και η μυστηριώδης, ακατάλαβη για τον άλλο τσαπά-να του προσώπου καλλονή;... Μαρινώνον χρόνο με τον χρόνο, η άμοιρη γεροντοκόρη, μάταια περιμέ-

— Συγγνώμη, δεσποινίς... Εύαρε-στείθε να με πληροφορήσετε την ώρα της άφίξεως του ταχυδρο-μίου;

νώντας το βασιλόπουλο του παραγω-διού, που δά ένοιωσε και δά έκτιμώ-σε, έπί τέλους, την καλλονή της. 'Ως που μια μέρα, έκει που τακτοποιούσε ένα μάτσο έπιστολές, άκουσε μια φωνή ευγενική, άριστοκρατική, γεμάτη σεβασμό:

— Συγγνώμη, δεσποινίς, εύαρεστεί-στε να με πληροφορήσετε την ώρα της άφίξεως του ταχυδρομίου;

Ταράχτηκε ός τα τριόβια της δι-ψασμένης της ψυχής ή δεσποινίς 'Ε-λένη και γύρισε τη ματιά της προς τόν άγνωστο που της μιλούσε... Πρό-σωπο άμορφο άνδρικό, γένεια μάτσο καλοχτενισμένα, χωρίστρα άμειπτη και χαμόγελο γλυκό κι' ευγενικό... Σαχη-νεύτηκε απ' τη θωριά του και τραύλι-σε με κόπο:

— 'Ω! κύριε... Κύριέ μου... Στο φτωχό αυτό χωριό, τό άπομονωμένο-σαν άπόκληρο της μοίρας, μόνον νεό-σερες φορές τη βδομάδα, τό μεσημέρι άκριβώς έχοιμε ταχυδρομείο...

— 'Υπερφυ-ριστώ, δεσποινίς, είμαι, ξέρετε ό νέος του χωριού δίδασκαλος. Μό-λις έφθασα από τό Παρίσι... Βι-ργίλιος Κρετέν, εί-τάς διαταγές σας πάντοτε...

— Γοητευμένη απ' τη γνωριμία σας, κύριε Κρε-τέν... Καλώς ήλ-θατε... 'Ελένη, δεσποινίς 'Ελένη Ζαντένι, προέ-σταμένη του έν-τασθα γραφείου τών Τ.Τ.Τ.

— 'Εφυγε ό νε-ρός εκείνος δύ-σκαλος, κάνοντας τή χαρά και την αγάλλισι στο άραχνια-σμένο κρατικό γραφείο... 'Εφυγε ό κ. Βιργίλιος Κρετέν, ό νέος του χωριού δάσκαλος, διάδοχος του μακαρίτη πέντε χρόνια τώρα προ-κατόχου του, χωρίς να ύποψιάζεται κα-θόλου πως φεύγοντας έλεψε για πάν-τα και μια καρδιά διψασμένη για τρυ-φερότητες... 'Ο καρδιοκλέφτης κ. Βιργίλιος!...

— 'Αλλά εσύ άπό ζένη την ήμερα και ή ζωή δολιχόνη της άμοιρης γεροντοκό-ρης... 'Ενα δνιφο μαγευτικό φώτιζε από τότε την ύπαρξή της... 'Αφίνον-τας πολλές φορές μετέωρο τό χειρι-στήριό της, την όρα πούστελνε κανέ-να τηλεγράφημα, ή σταματώντας ά-πότομα τούς λογαριασμούς τών εισπρά-ξεων έπιταγών και γραμματοσήμων, έπλαθε, άφηρημένη και τρισευχισμέ-νη, σχέδια ροδόχρωμα ειδυλλιακής ά-γάπης...

Τό είχε σίγουρο, πως μονάχα μ' αυ-τήν δά μπορούσε να συνεννοηθ ή κ. Βιργίλιος Κρετέν, ό νέος του χωριού δημοδιδάσκαλος, και όρα με την ώρα, ύπνοτισμένος απ' τ' άμυστηριώδη κάλ-λη της κι' από τό ιδιότροπό της καέξ άπτή, δά την παρακαλούσε, με φωνή γεμάτη συγκίνησι, να τόν ευσπλα-χνιστή και να... τόν άγαπήσ ή!... Τό είχε σίγουρο αυτό, γιατί δέν ήρεαζό-ταν φιλοσοφία να νιώσει εύκολα κα-νέναν πως ήταν δυνατόν ό μορφωμέ-νος και διανοούμενος εκείνος νέος, γε-μάτος πλέρη και άνία στην άετοφωλή έκείνη, να ζηνάφρονε ποτέ του με καμ-μιά απ' τις άπείλες αυτές κοπέ-λες του χωριού... Με καμιά από κεί-νες τις κοπέλες που βοισκόντουσαν απ' τόν σταθμό στο χωράφι κι' απ' τό χω-ράφι στις χηνοκατοικολοπάτες τους, και δά παραμελούσε όριστικά αυτή, τη ματμαξέ 'Ελένη Ζαντένι, μορφω-μένη και ρομαντική υπάλληλος του Δη-μοσίου... 'Αδύνατον!...

Και ξανάρχισε τούς λογαριασμούς της πάλι, και δός του και ξαναέμβα-ζε βυθισμένη στην άρηρημάδα...

— 'Η μέρες περνούσαν, μά ό καινού-ργιος δάσκαλος σπάνια φανερόνταν στο γκισέ της μπροστά... Σπάνια λά-βαινε έπιστολές και σπανιότερα άόκη-τες έπαινες... Και ή μέρες περνούσαν δί-χως γεγονότα σοβαρά... Μάταια τόν γράφονταν πότε-πότε με καμιά συζητή-σι, πίσω απ' τό γκισέ της, ή δεσπο-ινίς 'Ελένη... 'Ηταν λιγόλογος ό ά-φιλότιμος:

— 'Όλο και έκδρομείς κάνετε στα-περίχωρα, κύριε Βιργίλιε... 'Αγαπά-τε, φαίνεται, τη φύσι...

— 'Βεβαίως, ματμαξέ!... — 'Ειστε ρομαντικός λοιπόν, και σ'ας άρδεσι να βρίσκεστε μέσα στις άμορ-φιές της φύσεως... — 'Ασφαλώς, ματμαξέ!... 'Ωρε-βούας... 'Εχω έγγραφά, ξέρετε... Κι' έφευγε τρεχάδον ό κ. Βιργίλιος, άφίνοντας την 'Ελένη σέ κάποιο κυ-φό σπαργαμό, μά και σέ μή έκτίδα μυστική ή άνακουριστική λιγάκι... Γιατί μουμούριζε συχνά ή παρακαλώ-μεγαλοκοπέλλα: «Μπα!... Δέν μ' ά-ποφείγει... Δέν είνε δυνατόν να μ' ά-ποφείγει... Τόν ψυχολόγησα ότι είνε χαράκτηρη δειλός και συγκεντρωμένος σέ ύψηλές δνειροπολήσεις... 'Αλλάς ταράσσεται όταν με βλέπει... Μά δά όδη καιρός... Θα όδη μέρα που δά ξεθαρώσει... 'Υπομονή, 'Ελένη...»

Κι' έκανε διαρκώς ύπομονή, ή άμει-ρη 'Ελένη, όπως έκανε και τόσα χρό-νια... Και περνούσαν και μέρες... Περνούσαν ό μήνες... Περνούσε ό καιρός, άμεικτος και σκληρός, χωρίς ό Βιργίλιος Κρετέν να... ξεθαρώ-σει!... Μάταια τούδνε κορυγία με ύπαιθυμους και στεναγμούς, ή ρομα-νική ή ύπομονετική έκείνη δεσποινίς, μά ό Βιργίλιος Κρετέν κρατούσε τόν χαβά του... Φιλοσοφητικός, λιγόλο-γος και ψυχρός, τελείωνε γοργά-γορ-γιά τις δολοφονίες του με τό ταχυδρο-μείο κι' έφευγε βιαστικός, τρεχάτος

την δά μπορούσε να συνεννοηθ ή κ. Βιργίλιος Κρετέν, ό νέος του χωριού δημοδιδάσκαλος, και όρα με την ώρα, ύπνοτισμένος απ' τ' άμυστηριώδη κάλ-λη της κι' από τό ιδιότροπό της καέξ άπτή, δά την παρακαλούσε, με φωνή γεμάτη συγκίνησι, να τόν ευσπλα-χνιστή και να... τόν άγαπήσ ή!... Τό είχε σίγουρο αυτό, γιατί δέν ήρεαζό-ταν φιλοσοφία να νιώσει εύκολα κα-νέναν πως ήταν δυνατόν ό μορφωμέ-νος και διανοούμενος εκείνος νέος, γε-μάτος πλέρη και άνία στην άετοφωλή έκείνη, να ζηνάφρονε ποτέ του με καμ-μιά απ' τις άπείλες αυτές κοπέ-λες του χωριού... Με καμιά από κεί-νες τις κοπέλες που βοισκόντουσαν απ' τόν σταθμό στο χωράφι κι' απ' τό χω-ράφι στις χηνοκατοικολοπάτες τους, και δά παραμελούσε όριστικά αυτή, τη ματμαξέ 'Ελένη Ζαντένι, μορφω-μένη και ρομαντική υπάλληλος του Δη-μοσίου... 'Αδύνατον!...

Και ξανάρχισε τούς λογαριασμούς της πάλι, και δός του και ξαναέμβα-ζε βυθισμένη στην άρηρημάδα...

— 'Η μέρες περνούσαν, μά ό καινού-ργιος δάσκαλος σπάνια φανερόνταν στο γκισέ της μπροστά... Σπάνια λά-βαινε έπιστολές και σπανιότερα άόκη-τες έπαινες... Και ή μέρες περνούσαν δί-χως γεγονότα σοβαρά... Μάταια τόν γράφονταν πότε-πότε με καμιά συζητή-σι, πίσω απ' τό γκισέ της, ή δεσπο-ινίς 'Ελένη... 'Ηταν λιγόλογος ό ά-φιλότιμος:

— 'Όλο και έκδρομείς κάνετε στα-περίχωρα, κύριε Βιργίλιε... 'Αγαπά-τε, φαίνεται, τη φύσι...

— 'Βεβαίως, ματμαξέ!... — 'Ειστε ρομαντικός λοιπόν, και σ'ας άρδεσι να βρίσκεστε μέσα στις άμορ-φιές της φύσεως... — 'Ασφαλώς, ματμαξέ!... 'Ωρε-βούας... 'Εχω έγγραφά, ξέρετε... Κι' έφευγε τρεχάδον ό κ. Βιργίλιος, άφίνοντας την 'Ελένη σέ κάποιο κυ-φό σπαργαμό, μά και σέ μή έκτίδα μυστική ή άνακουριστική λιγάκι... Γιατί μουμούριζε συχνά ή παρακαλώ-μεγαλοκοπέλλα: «Μπα!... Δέν μ' ά-ποφείγει... Δέν είνε δυνατόν να μ' ά-ποφείγει... Τόν ψυχολόγησα ότι είνε χαράκτηρη δειλός και συγκεντρωμένος σέ ύψηλές δνειροπολήσεις... 'Αλλάς ταράσσεται όταν με βλέπει... Μά δά όδη καιρός... Θα όδη μέρα που δά ξεθαρώσει... 'Υπομονή, 'Ελένη...»

Κι' έκανε διαρκώς ύπομονή, ή άμει-ρη 'Ελένη, όπως έκανε και τόσα χρό-νια... Και περνούσαν και μέρες... Περνούσαν ό μήνες... Περνούσε ό καιρός, άμεικτος και σκληρός, χωρίς ό Βιργίλιος Κρετέν να... ξεθαρώ-σει!... Μάταια τούδνε κορυγία με ύπαιθυμους και στεναγμούς, ή ρομα-νική ή ύπομονετική έκείνη δεσποινίς, μά ό Βιργίλιος Κρετέν κρατούσε τόν χαβά του... Φιλοσοφητικός, λιγόλο-γος και ψυχρός, τελείωνε γοργά-γορ-γιά τις δολοφονίες του με τό ταχυδρο-μείο κι' έφευγε βιαστικός, τρεχάτος

ΑΠΟ ΤΟΝ ΞΕΝΟ ΤΥΠΟ

Η ΙΔΙΩΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΩΝ <ΓΚΕΡΛΣ> ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

Πώς ζούν ή 'Αγγλίδες χορεύτριες τών μπαλέτων μακριά από την πατρίδα τους. Μια ζωή νεοικονομική, άγνή κι' άφροσύνη στη θρησκεία. Τί γράφει ένας 'Ιταλός δημο-σιογράφος. 'Η πανσίν του πάτορες Κάρντον. 'Η αρχηγί-νες <γκέρλς> και ή έξουσία τους, κτλ.

Πούδ δέν ξέσει τις περιφημες <Γκέρλς>, τις πεταχτές κι' άνάστες σαν πεταλούδες χορεύτριες που θαν-μάσμε κάθε τόσο στα μπαλέτα τών διαφόρων φίλμ; 'Η περισσότερες απ' αυτές είνε 'Αγγλίδες, που ξεκινούν ά-πό την πατρίδα τους για να κατακλύ-σουν τα μουσικά θέατρα της Εύρώπης και της 'Αμερικής και να σκορπίσουν με τούς άρμονικούς χορούς των και τά πλαστικά κομμάτια τους τη γοητεία και τόν θαυμασμό. 'Ολες σχεδόν είνε κο-ρίτσια άστικων οικογενειών, τά όποια, άντι να γίνουν δακτυλογράφοι, τηλε-φωνήτριες ή γραφείς σέ Τράπεζες και

Πώς είδατε;... 'Εκείνος σφίγγει τά χέρια όλων και πηγαίνει και κάθεται μαζί με μερικές απ' αυτές. 'Η παρουσία του δέν δό-ναι τά γέλια, ούτε προκαλεί σιωπή. 'Ολες εξακολουθούν νάναι άπιδες και πρίν, εύθιμες, γελαστές, με τό ίδιο παιγνιδιακό ύφος. 'Ο μαρτυρμένος αυτός κύριος είνε ό αιδεσιμώτατος Κάρντον, ιδρυτής και διευθυντής του «Θήατερ Γκέρλς 'Ο-τελ», δηλαδή του «Οικοτροφείου τών κοριτσιών του θεάτρου».

— Πρό πολλών έτών ένδιαφέρονται για τις <Γκέρλς>... μου λέγει ό κ.

Κάρντον. Τώρα τε-λευταία άγόρασα αυ-τό τό σπίτι για να συγκεντρώσω όσο τό δυνατόν περισσότε-ρες σ' ένα οικοτρο-φείο και να τις προ-σέχω εύκολότερα. Δυστυχώς όμως τό σπίτι μου αυτό δέν είνε πολύ μεγάλο και μόνον 50 οικοτρο-φούς μπορώ να έχω. 'Η άλλες <Γκέρλς> που βρίσκονται στο

Παρίσι — 300 περίπου — μένουν σέ διάφορες πανσίν. Μπορούν όμως να έρχονται να τρώνε έδω μεσημέρι-βρά-δυ, φθηνότερα από όπουδήποτε άλλου. 'Υστερα με δόνησης στα δωμάτια του οικοτροφείου. Δωμάτια με τρία, τέσσερα και πέντε κρεβάτια. Στους τοίχους κρέμονται φωτογραφίες πρωταγωνιστριών του κινηματογράφου, σηνών από έπιθεωρήσεις ή από μπα-λέτα.

— 'Ο κ. Κάρντον με δόνηει ύστερα στην έκκλησούλα του οικοτροφείου. — Κάθε Παρασκευή άπόγευμα μου λέγει — συγκεντρώνονται έδω με-σα όλες ή <Γκέρλς> του Παρισιού και τούς κάνει κήρυγμα.

Κατόπιν ρωτάει τόν κ. Κάρντον, αν είν' εύχαριστή-μος από τις οικοτροφούς του. — Είνε όλες πολύ πεπαιδα-γγές, μου άπάντησε. Είνε χαρι-σμένες σέ όμάδες και κάθε ό-μάδα άποτελούν δες παλίν

— Τό κατώτερο όριο άνεβάστηκε τώρα τελευταία. 'Αλλοτε ή σχολές χο-ρών της 'Αγγλίας έστελναν έδω δεκα-τεσσάρων και δώδεκα χρονών <γκέρλς>. 'Η άγγλική κυβέρνηση δίωξε τό άπα-γόρευσε αυτό. Τώρα ή μικρότερες είνε δεκάξι χρονών.

— Μένουν εύχαριστημένες με τό Παρίσι; — Γίε! Πολλές μάλιστα παντρεύ-ονται πολύ καλά κι' έγκαθίστανται μο-νίμως έδω.

Η ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΦΙΛΟΥΣ

Φρόντιζε νάσαι ό ίδιος φίλος του έ-αυτού σου και τότε όλοι οι άλλοι θα γί-νουν φίλοι σου... 'Αγγλική.

— 'Απόφην τον φίλο που σέ σκεπά-ζει με τά φτερά του και σέ τρώει με τό ράμφος του. 'Ισπανική.

Νάσαι τυφλός στα σφάλματα τών φίλων σου, μά όχι και στα έλαττώμα-τά τους. Τάκιτος.

Κάλλιο νάχης ένα φίλο στην άγορά παρά πορτοφύλι γεμάτο.

Πορτογαλλική. Κάλλιο νάχης έναν έχθρό γενναίο παρά ένα φίλο υποκριτή.

Δανική. Παρακαλώ τόν Θεό να με φυλάξ ή από τούς φίλους μου, κι' απ' τούς έχ-θρούς μου ξέρω να φυλάγομαι μονα-χός μου.

Στρατάρχης Ντέ Βιλλάρος. 'Η πιο άτιμη πράξις στον κόσμο είνε να έγκαταλείπης ένα φίλο που τόν συ-κοφαντούς.

Μπέν Τζόνσον. 'Όποιος είνε φίλος όλων, είνε και γε-λωτοποιός τους.

Γερμανική, Δανική. Για να περνούμε τά δύσκολα κι' ά-πόκηνα μονοπάτια, χρειάζομαστε φί-λους και μουλάρι.

Ιούλιος Κάισαρ. Τά μαγαζιάκια ψάρια κι' εί φτωχοί φίλοι γρήγορα βρωμούν.

Λατινική. Οι φίλοι μ'ας είνε πώ χρήσιμοι από τη φωτιά και τό νερό.

— 'Αγγλική. Οι φίλοι είνε σαν τά καρπούζια. Και με τά καρπούζια και με τούς φίλους πρέπει να δοκιμάση κανείς έκατό για να βρή ένα καλό.

— 'Ισπανική. Δέν είνε φίλος μου εκείνος που τό δικό μου τό φάει τό τρώει μαζί με μένα και τό δικό του τό τρώει μοναχός του.

Πορτογαλλική. Είνε φίλος μου όποιος με βοηθάει κι' όχι όποιος με λυπάται.

Πορτογαλλική. Οί φίλοι μ'ας είνε πώ χρήσιμοι από τη φωτιά και τό νερό.

— 'Αγγλική. Οί φίλοι είνε σαν τά καρπούζια. Και με τά καρπούζια και με τούς φίλους πρέπει να δοκιμάση κανείς έκατό για να βρή ένα καλό.

— 'Ισπανική. Δέν είνε φίλος μου εκείνος που τό δικό μου τό φάει τό τρώει μαζί με μένα και τό δικό του τό τρώει μοναχός του.

Πορτογαλλική. Είνε φίλος μου όποιος με βοηθάει κι' όχι όποιος με λυπάται.

Πορτογαλλική. Οί φίλοι μ'ας είνε πώ χρήσιμοι από τη φωτιά και τό νερό.

— 'Αγγλική. Οί φίλοι είνε σαν τά καρπούζια. Και με τά καρπούζια και με τούς φίλους πρέπει να δοκιμάση κανείς έκατό για να βρή ένα καλό.

— 'Ισπανική. Δέν είνε φίλος μου εκείνος που τό δικό μου τό φάει τό τρώει μαζί με μένα και τό δικό του τό τρώει μοναχός του.

Πορτογαλλική. Είνε φίλος μου όποιος με βοηθάει κι' όχι όποιος με λυπάται.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ακούγοντας την προσβολή του Ουμβέρτου, ο 'Ασπίγγανος ούτε σάλις καθόλου απ' τη θέσι του. 'Ο φόβος τον έκανε τώρα να τρέμει σύγκομος. Είχε καταλάβει πως οι σύντροφοι είχαν φύγει και τον εγκατέλειψαν στην τύχη του...

—Ω!... έπρεπε να φύγω... να φύγω. Και με τη σκέψη αυτή, έριξε γύρω του το θολωμένο του βλέμμα, ψάχνοντας να βρή μια έξοδο...

Μά μή βλέποντας τίποτε άλλο από τα κατασκήνια υπόγειας, άρρισε να τραβιέται πίσω, μαζεμένο στον έαυτό του κι' έφτασε ως τη σιδερόφρακτη πόρτα που έβλεπε στη θάλασσα και την οποία είχε διπλοκλειδώσει ο Ουμβέρτος.

Γαντζώθηκε επάνω της με την άνασσα του κομμένη, βγάζοντας ένα ρόγχο αγωνίας απ' το στήθος του, κι' άρχισε να ξεσπάζει τα νύχια του, προσπαθώντας του κάκου να την ανοίξει.

Έκείνη τη στιγμή ο Φορτουνάτο χμιγγόλασε περιφρονητικά και είπε: —Έπίες, Ουμβέρτο, ότι αυτός είναι ο έχθρός μας... 'Ε, λοιπόν, όταν ένας σκύλος λυσασμένος γυρίζει στα βουνά της πατρίδας μας, τον σκοτώνουμε άλυπητα...

Και ύψωσε το πιστόλι του. 'Ο 'Ασπίγγανος είδε πειά που ήταν χαμένος κι' επί τέλους μιάν αντίδραση στη διέλιτα του δημιουργήθηκε μέσα του... 'Ο Φορτουνάτο τον είχε αποκαλέσει λυσασμένο σκύλο...

—'Ε, λοιπόν, θά γινόνταν λυσασμένος σκύλος και θά δάγκωνε... Γύρισε τότε προς τους έχθρούς του, αφορίζοντας από τη μανία του με την άποψη κι' αντίστασε. —'Ετσι, τουλάχιστον, νόμιζε... Μά μόλις είδε την κάννη του πιστολίου γυρισμένη επάνω του, κι' απέρριπτε διέλιτα τον έπιανε πάλι, το πρόσωπό του έγινε πελιδνό κι' ιδρώτας άγώνιος τον έλουσε δόλοκληρο.

—Παραδίδουμαι! είπε με φωνή ύποκωφη.

Κι' αμέσως, πέταξε το έγχειρίδιό του μακριά.

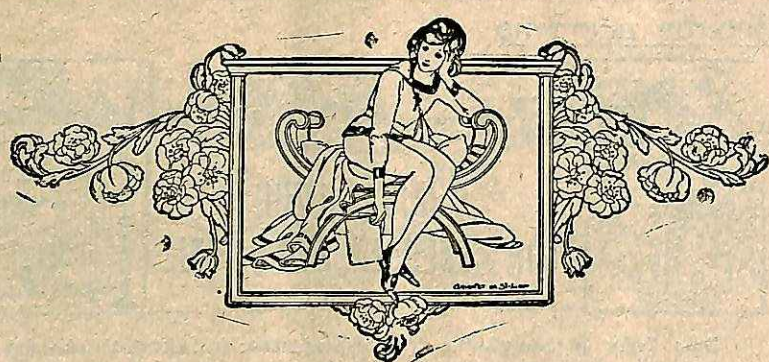
Οι δύο αντίπαλοι του άλλαξαν τότε ένα βλέμμα μέσ' στο οποίο ζωγραφίζονταν ή άηδία τους για την άνωδρεία του και κάποια θλίψη τους συγχρόνως επειδή δεν είχε αντίσταθεί για να τους δοθεί έτσι ευκαιρία ν' απαλλάξουν τον κόσμο από ένα τέτοιο τέρας.

Ο 'Ασπίγγανος είχε κάνει καλά τους υπολογισμούς του. 'Ηξερε πως οι έχθροί του δεν θά τον σκότωναν, έφόσον δεν θά τους αντίστακόταν, γιατί αυτό το θεωρούσαν ως έγκλημα... Έπειτα και αυτοί αν ήθελαν, ή Μαντόννα δεν θά το άνεχόταν ποτέ...

—Παραδίδουμαι, του είπε. Καλά. Λοπάκι πως δεν μπορώ έτσι να σε σκοτώσω... Έμεις όμως δεν είμαστε δολοφόνοι σαν και σές... Δώσε μου τα χείρα σου, 'Ασπίγγανος της δυστυχίας και του θανάτου...

Ο ληστής άπλωσε τα χείρα του. Τότε ο Φορτουνάτο πλησίασε κι' ατύπος και, βγάζοντας τη ζώνη του, τον έδεσε σφιχτά. 'Η 'Ελενα άναπάνευσε μ' άνακούφισι, γιατί δεν θ' άντίκρυζε μιάν κινούργια άμυγαλοστάσι...

Ο Κόκκινος Τζιλ είχε χάσει πειά βλη του την τέλην κι' έλο, που το θράσος και φαινόταν τώρα άμνησμένος, συντρεμμένος, κατάρχλωμος,

ΤΟ ΜΥΣΤΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΣΠΑΡΑΓΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΤΗΣ ΜΙΝΙΟΝ

ΤΟΥ MICHEL MORPHY

γεμάτος αγωνία για την τύχη του.

Ο Ουμβέρτος κι' ο Φορτουνάτο τον ώδήγησαν σε λίγο σε μιάν κάμαρη του ισογείου του άνακτόρου. Ήταν έπει σίγουροι πως ο ληστής δεν θά τους έξφευγε. Θά τον κρατούσαν εκεί ως την άλλη μέρα, όποτε, σύμφωνα με την επιθυμία της 'Ελενας, θά τον παρέδιδαν στη δικαιοσύνη.

—Αμέσως μετά την αϊμωλυσία του Κόκκινου Τζιλ, ή μαρκησία ντέ Κυπριάνι πήγε ν' αναγγείλη στο Γουλιέλμο, στη μητέρα του, στη Μινιόν και στη Φιλίνη, το αποτέλεσμα του άγώνος που είχε διεξαχθεί στο βάθος των υπογείων.

—Το κακό νικήθηκε! είπε. 'Ο άνωθρωπος, τον όποιο ή Μαλφιέρα χρησιμοποίησε ως όργανο των άνάνδρων της εκδικήσεως, βρίσκεται στα χείρα του Ουμβέρτου και του Φορτουνάτου. Μινιόν, ο άνωθρωπος που ήταν τόσον καιρό δήμιός σου, δεν μπορεί πειά να

κάνη το κακό...

—Τι λές, μητέρα; φώναξε ή Σπεράτα. 'Ο Κόκκινος Τζιλ!

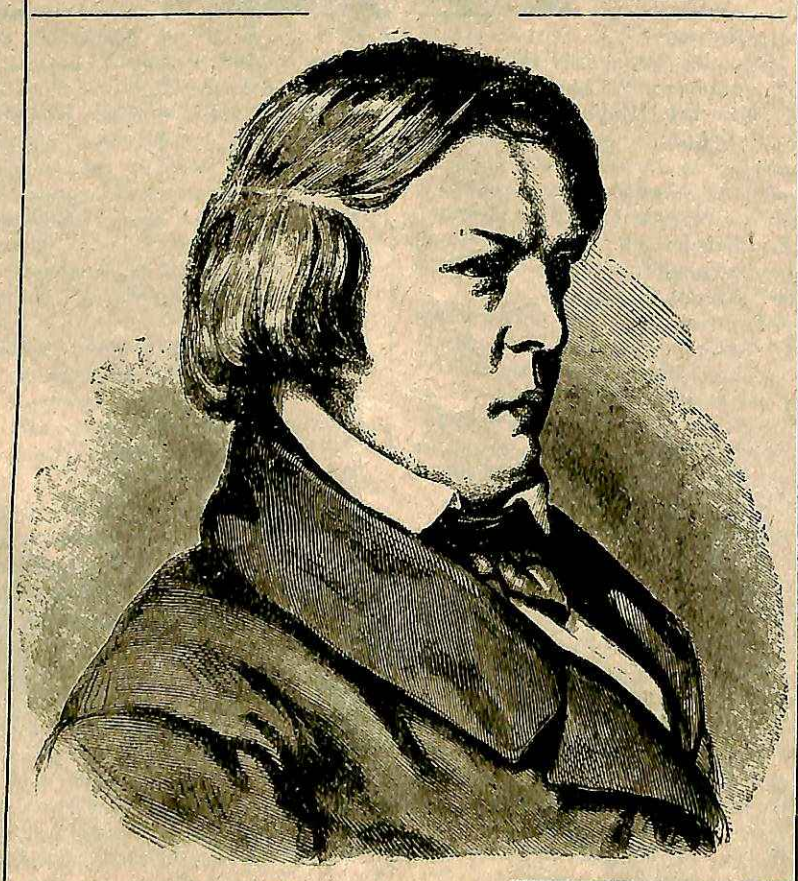
—Ναί, παιδί μου... 'Ο Κόκκινος Τζιλ, ο Τζιλ ο 'Ασπίγγανος... Αυτός με μερικούς συντρόφους που είχε μπει μέσα στο σπίτι αυτό για να φέρη πάλι τη δυστυχία.

—Όστε ο άτιμος βασανιστής της Μινιόν πέθανε; άκούστηκε ή άδύνατη φωνή του Γουλιέλμου. 'Ο Θεός είναι λοιπόν δίκαιος.

—Όχι, του άπάντησε ή 'Ελενα, δεν πέθανε... Φτάνουν πειά τα αίματα, άρεκατά δάκρυα χύθηκαν ως τώρα... 'Ασφαλώς κι' ο άλλιος αυτός θά έχη μιάν μητέρα που θά τον κλάψη... Θά τον στείλουμε στις φυλακές. Έκει ύπάρχει ίσως έλπίς να μετανοήση...

Σιωπή γεμάτη θαυμασμό, ύποδότη, χηκε τα λόγια αυτά, μέσα στα δ-ποία φαινόταν έλο το θείο μεγαλειό της Μαντόννας της άρογιαλιάς.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΜΟΥΣΙΚΟΙ

Ο Γερμανός συνθέτης Ρ. Σούμαν. (Πορτραίτο του Λάρενς).

Ο Γουλιέλμος γύρισε το χλωμό πρόσωπό του προς τη Μινιόν και της είπε:

—Αγαπημένη ψυχή, άκούς την άγια μητέρα σου;... Οι άφοσιωμένοι υπηρέτες άγρυπνούν... Δεν πρέπει να φοβάσαι πειά αυτούς τους ληστές, των όποιων έλες ή προσπάθειες ενάντιον μας άποτυγχάνουν... 'Ο ίδιος ο άρχηγός τους είναι πειά αϊμωλυστός μας... Μινιόν, ή τόσες άγρόπινες σου κοντά μου σ' έχουν χλωμάσει και σ' έχουν άδυνατίσει... Πήγαινε ν' αναπαυθής λίγο για να δώ πάλι άεριο τό τόσο γλυκά κι' άραία μάτια σου να λάμπουν... για να ιδώ τα άδρά μάγουλά σου να ξαναπαίρνουν το τριανταφυλλένο τους χρώμα... Πήγαινε, άγαπημένη μου...

—Έπειτα, γυρίζοντας προς τη μητέρα του, επρόσθεσε:

—Πήγαινε κι' έσύ, μητέρα, ν' αναπαυθής... Άλλοίμονο! Θά χρειαστώ άκόμα για πολύ καιρό τις περιποιήσεις σου... Πήγαινε ν' ανακτήσης τις δυνάμεις σου... Τό βλέπεις, ο γιός σου δεν έχει πειά να φοβάται τίποτε.

—Και ποιος θά μείνη κοντά σου; ρώτησε ή γρήη Άλφραή.

—Έγώ! άπάντησε ή 'Ελενα. Θέλω να σκεφτώ...

Η Μινιόν έννομεταξύ κύταζε το σύζυγό της, μή μπορώντας ν' άποφασίση να την εγκαταλείψη...

—Έλε, γλυκεία άδελφούλα, της είπε τότε ή Φιλίνη. Θά μείνω κι' έγώ στο δωμάτιό σου... Οι κακοί έφιάλτες δεν θά ταραξούν τον ύπνο σου, άμα θά αισθάνεσαι τη φίλη σου κοντά σου...

Η γλυκεία Σπεράτα, ή νυφούλα και παρθένος, δεν μόρεσε πειά ν' άντισταθή. Έσκυψε για να τη φιλήση ο Γουλιέλμος και το βλέμμα που άνατάλαξαν φανέρισε όλη την άπέραντη δύναμη της αγάπης τους... Έπίσης κι' ή κυρία Μάιστερ φίλησε με προφορτικότητα το γιό της και δγίκε έξω μαζί με τη Σπεράτα, άφίνοντας την 'Ελενα να πάρη τη θέσι τους κοντά στο προσέφαλο του Γουλιέλμου, σιωπηλή και συλλογιμένη...

Η ήμερα είχε άρχισι πειά να χαράξη... 'Ο Γουλιέλμος κοιμόταν άκόμα, ενώ ή 'Ελενα άγρυπνούσε άκόμα... Έξαφνα σηκώθηκε άδρόμια.

—Εμπρός! είπε. Έφτασε ή ώρα να θυμηθώ πως είμαι ή μαρκησία ντέ Κυπριάνι. Πρέπει να πάω να βρώ τους δικαστές και να τους πω τι συνέβη απόψε εδώ, για να καταστήσουν άνάκνο αυτό τον 'Ασπίγγανο να κάνει πειά το κακό στο μέλλον.

Και, αφού βεβαιώθηκε ότι ο ύπνος που πληγμένο ήταν γαλήνιος και κανονικός, γήκε έξω πατώντας στις μύτες των ποδιών της. Άμέσως ντύθηκε και πήγε στο Βενετό άρχιδικαστή, ο όποιος διεξήγαγε τις ανακρίσεις για τη δολοφονική άπόπειρα του κόμματος Φόρμλιντ, ενάντιον του Γουλιέλμου Μάιστερ. Ήταν ένας άνωθρωπος τέλειος, ένας δικαστής ύποδειγματικός. Άκούσε με σεβασμό και με προσοχή την άφήγησι της 'Ελενας, σχετικώς με την άπόπειρα του Κόκκινου Τζιλ.

—Αυτοί οι άνωθρωποι, είπε όταν ή 'Ελενα τελείωσε, καταχρώνται με τρόπο έγκληματικό της φιλοξενίας,

της δημοκρατίας μας. Μού φαίνεται μάλιστα πως ή ποιή των ισόθων δεσμών δεν είναι άρκεστή για να τιμωρήση έναν τέτοιο κακούργο και για να χρησιμεύση ως παράδειγμα σ' όσους θα ήθελον να τον μιμηθούν...

Κιαι, αφού υποκλίθηκε πάλι μπρος στην 'Ελενα, τη διαβεβαίωσε ότι στο έξής μπορούσε να είναι ήσυχη.

Και πραγματικά, έπειτ' από πέντε λεπτά μετά την έπιστροφή της 'Ελενας στο άνακτορο Ντιμτρί, έν' άπόσπασμα άνωτομικών παρουσιάστηκε για να παραλάβη την Κόκκινου Τζιλ. 'Ο Ουμβέρτος κι' ο Φορτουνάτο τους τον παρέδωσαν. 'Ο άρχηγός του άποσπάσματος έριξε ένα άγριο βλέμμα στον 'Ασπίγγανο κι' αμέσως οι άνωθρωποι του τον άρπαξαν, παίρνοντας τον μαζί τους.

Μέσ' από τα τζάμια ενός παραθύρου του άνακτόρου, ή 'Ελενα τους παρακολουθούσε κι' όταν τους είδε να εξαφανίζονται, άνάπνευσε μ' άνακούφισι...

Όταν το άπόσπασμα που τον συνόδευε έφτασε μπρος στην είσοδο της φυλακής, ο Κόκκινος Τζιλ τραδήχηκε πίσω... Θυμήθηκε πως ήταν άναυτός και το πάσας έξαφνα ή ιδέα ν' άντισταθή. Μά οι συμπίροι τον έσπεριαν άπόστομα μέσα και τον έστειλαν να σωριαστή μπρος στις σκάλες... Συγχρόνως ένας δεσμοφύλακας παρουσιάστηκε μ' ένα φανάρι στο χέρι και άκούσθη άπό ένα βοηθό του και από τους συμπίρους που τραβούσαν γύρω Κόκκινου Τζιλ, κατέβηκε μιάν ύψη σκάλα κι' έπειτα μπήκε σ' ένα θολωτό διδρόμο, σκοτεινό.

Κάθε τόσο, κατά μήκος του διδρόμου αυτού, φαινόταν κι' από μιάν βαρειά σιδερόφρακτη πόρτα. Όταν έφτασε στην άκρη του διδρόμου, ο δεσμοφύλακας άνοιξε την τελευταία πόρτα.

—Τό κελλί νούμερο ένα! είπε σαρκαστικά. Έλπίζω πως δεν θά μείνεις δυσάρεστημένος, κύριε ληστή. Τό νούμερο ένα!... Βλέπεις; σου κάνουμε την τιμή και σου δίνουμε το πρώτο κελλί. Ούστ, μέσ'!

Κι' άρπάζοντας τον 'Ασπίγγανο απ' το μπράσο με μι' άκατανίκητη δύναμη, τον έσπρωξε και τον έστειλε να σωριαστή σ' ένα σκούληροφωμένο πύγκο που βρισκόταν στο βάθος του κελλιού. Θρόμβος άλυσίδων άντήχησε κι' όταν ο 'Ασπίγγανος συνήλθε από τη ζάλη που του είχε προκαλέσει ή πτώσις του, είδε πως τα δεσμά του τά είχαν άντικαταστήσει βαρείες άλυσίδες δεμένες στον τοίχο...

Τότε οι συμπίροι κι' ο δεσμοφύλακας τον άποχαίρετησαν ειρωνικά και βγήκαν έξω, ξανακλείνοντας τη σιδερόφρακτη πόρτα πίσω τους.

Ο άλλιος είχε μείνει πειά μόνος. Άνασκήσας λίγο το βαρμένο κεφάλι του κι' έριξε μιάν ματιά γύρω του. Ένα άδύνατο φως γιόγυζε έμπαινα από ένα στενό φεγγίτη, άνοιγμένο κάτω απ' τη θολωτή όροφή του κελλιού, απ' τον όποιο έμπαινε έπίσης και λιγοστός άέρας βαρύς από ύγρασία και μούχλα. 'Ο μολυσμένος αυτός άέ-

ρας, το λιγοστό αυτό φως, ή σκάλα που είχε κατεβεί πρό όλίγου, το νερό που έσταζε από τους τοίχους, δεν άφιναν καμιά άμφιβολία ότι το κελλί του βρισκόταν πολύ βαθιά μέσα στη γή. Ήταν έν' από τα κελλιά εκείνα των όποιων όταν ή πόρτα κλείσει μιάν φορά πίσω απ' τον φυλακισμένο, δεν άνοίγουν πειά παρ' ό γιά ν' άφήσουν να περάση το πτώμα του.

Μ' αυτή τη σκέψη, κι' αντίδρασις, μιάν έκρηξις μανίας και άπελπισίας συγχλόισαν τον άλλιο έγκληματία.

Άνορθώθηκε κι' έκανε να όρμήση μπροστά, μιάν άλυσίδα, με τις όποιες ήταν δεμένος στον τοίχο, την κράτησαν... 'Ο Κόκκινος Τζιλ έγινε έρωσενών κι' έτριξε τα δόντια του με λύσσα...

Η άδυναμία του να κάνει τίποτε τον επρόλλαινε κι' άρχισε να συρλιάζει σαν τραλλός, ενώ άφροί ματωμένοι έβγαιναν από το στόμα του...

ΙΧ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΑΓΡΥΠΝΕΙ...

Η 'Ισαβέλλα ντέ Μαλφιέρα, άποχωριζόμενη από τον κόμητα Φόρμλιντ, είχε πει στο Μιλάνο για ν' άσφαλισή το τράτατο ποόν που είχε πάρει ως μερίδιό της μετά τη λήστεία του μοναστηριού. Άφίνοντας τους ληστές στο βουνό, είχε ταξιδέψει με τον κόμητα σύζυγό της ως τη Μοδένα. Σ' αυτή την πόλη όμως χωρίστηκαν γιατί βρισκόταν κοντά τα σύνορα της Βενετίας, όπου ο κόμης δεν τόλμυσε πειά να πάη. Και έν' άυτός, παίρνοντας μαζί του άρεκατά χρήματα, για να όργανώση κινούργια στρατεύματα και για να εκδικηθή το μαρκησιο ντέ Κυπριάνι, διευσύνταν βιαστικά προς τη Γαέλογουαρθ, ή συντερίσιςά του έπαινε, όχι το όρονο της Βενετίας, άλλα του Μιλάνου...

—Τό άστρο μου λάμπει πάλι! συλλογιζόταν ή Μαλφιέρα—άφου κάθισα να πάω χωρίς άσφαλίςα τους θρησκυούς που έπί αιώνας μαζεύονταν στο μοναστήρι. Είμαι πειά σύμπλοτη και, φυσικά, παντοδύναμη... Θέλω, επί τέλους, να γίνω και εύτυχισμένη...

Κάνοντας τις σκέψεις αυτές, ή Μαλφιέρα συλλογιζόταν το Λέοντο, το νερό άξωματικό του ναυτικού, στην όποι άφειλε την έλευθερία της και τον όποιο είχε άναγκάσει να γίνη λιποτάκτης...

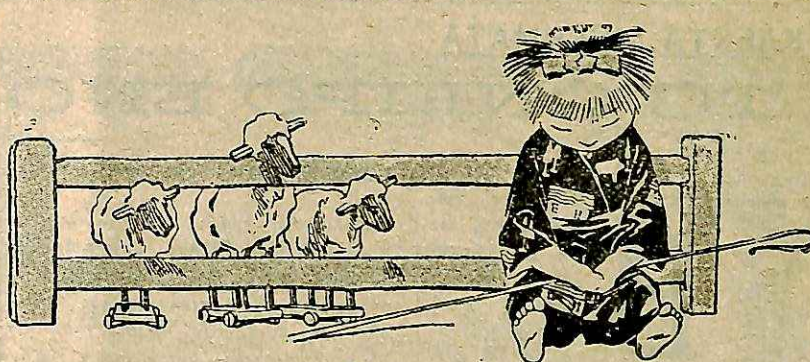
Πήγαινε να τον βρή στο Μιλάνο, γιατί τώρα ή Μαλφιέρα δεν διφοδσε μόνο τη δύναμη, άλλα και τον έρωτα. Έκείνος πάλι, ο όποιος τη λάτρευε, την περίμενε με τη μεγαλειότητα άγωνία. Κάθε πρωί μίλς έπνοσε, άναρωτιόταν: «Θά γυρίση πάλι σήμερα».

Και όταν έόχταν ή νύχτα, χωρίς να του φέρη έκείνην την όποια άγαπούσε με τόσο πάθος, όστε να θυλάση τα πάντα γι' αυτήν, τον έπινυαν τρυφερές κρίσεις άπελπισίας!

Στο Δικαστήριο: —Κατηγορείσαι, λέει ο Πρόεδρος, ότι χτύπηες τον μνηστή στο κεφάλι μ' ένα μπουκάλι κρασί. Δεν σκέφτηκες πως υποσώδες να το κάμης μεγάλο κακό;

—Άδύνατον!... κύριε Πρόεδρε. Τό μπουκάλι αυτό ήταν γεμάτο με παλιό κρασί Βουργουνδίας και θά έξορτε βέβαια ότι τό καλό κρασί... δεν χ τ υ

(Άκολουθεί)

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΤΑ ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

(Από τα Ευρωπαϊκά σατιρικά φύλλα)

Μεταξύ φίλων:

—Τι έχεις, Έρνέστο, που τινάζεις έτσι;

—Μ' έχει πιάσει ένας διαβολέμνος λώζωγκας και δεν θέλει να μ' άφήση τόσο ώρα. Πες μου, σε παρακαλώ, κάτι για να τρυμάξω και να μού περάση...

—Μά τι να σου πω, φίλε μου. Έγώ ήρω να σου ζητήσω πεντακόσιες δραχμές δανεικές κι' όχι να σου κάμω το γιαντό!

—Α! Σ' εύχαριστώ!... Μού πέρασε!...

Ο κύριος φωνάζει επανειλημμένως τον υπηρέτη του:

—Νίνο!... Νίνο!...

Από το βάθος του διδρόμου άκούγεται ένα συρτό θύμα και σε λίγο εμφανίζεται ο ύποπτος δρρυμής που σου έφείλω:

—Είπε ή χιλωστή φορά πού σε φωνάζω. Νίνο, του λέει ο κύριος. Γιατί δεν ήρθες άμέσως;

—Δεν φταίω εγώ, κύριε. Σάς άκούσαμε πως δεν σάς άκούσα!

—Έπρεπε τουλάχιστον να μού άπαντήσης ότι δεν... άκουγες, για να μη με κάνης να σε φωνάζω τόσες φορές!

Ένας ράπτης πηγαίνει στον πελάτη του και του ζητάει να του πληρώση τραχίες δραχμές για το γύριμα ενός καπνοπιού που...

—Πάει ένας χρόνος, κύριε, που σάς γύρισα το κοστούμι κι' άκόμα να μού έστρίψατε το λογαριασμό, λέει ο ράπτης.

—Έχεις δίκιο, φίλε μου, μιάν έγώ δεν έξόφλησα άκόμα εκείνον που μού έστίασε το κοστούμι και σ' ά θέλεις να σου πληρώσω για το γύριμά του! Κάμω ήγη ύπομνην κι' εδώ είμαστε!

Στο Δικαστήριο:

Κατηγορείσαι, λέει ο Πρόεδρος, ότι χτύπηες τον μνηστή στο κεφάλι μ' ένα μπουκάλι κρασί. Δεν σκέφτηκες πως υποσώδες να το κάμης μεγάλο κακό;

—Άδύνατον!... κύριε Πρόεδρε. Τό μπουκάλι αυτό ήταν γεμάτο με παλιό κρασί Βουργουνδίας και θά έξορτε βέβαια ότι τό καλό κρασί... δεν χ τ υ

πάς: ποτέ στο κεφάλι!...

Σ τ ο σ ι δ η ρ ο δ ρ ο μ ι κ ο σ τ α θ μ ό :

—Τι βλέπω, Φρανσουά; Ταξιδεύεις για τη Μασαλία και βγάζεις εισιτήριο πρώτης θέσεως;

—Τι να κάμω, φίλε μου. Έτσι τουλάχιστον είμαι βέβαιος πως δεν θά με συναντήση κανένας δανειστής μου. Ποιος άπ' αυτούς μπορεί ποτέ να ύποπτευθή ότι έγώ ταξιδεύω πρώτη θέσι;

Ο χακοπληρωτής όφειλέτης:

—Δεν μού λές, Τζοβάννι, έλαδεις το τελευταίο μου γράμμα;

—Εκείνο που μού έγραφε; να σου επιστρέψω τις πεντακόσιες δραχμές που σου έφείλω;

—Ναί.

—Όχι, δεν το έλαβα!...

Σ τ ο ό π ο δ η μ α τ α π ω λ ε ί ο :

—Λέτε πως έχετε καλά παπούτσια. Θά

μou βυστάξουν πολύ;

—Εννοια σας, κύριε! Θά τα φορείτε αιώνιος. Σκεφθείτε ότι, κανένας από όσους άγόρασαν παπούτσια από το μαγαζί μου δεν έαναήθε για ν' αγοράσει... δεύτερο ζευγάρι!...

Σ υ ζ υ γ ι κ έ ς τ ρ ο φ ε ρ ό τ η ς :

—Α, μιάν δεν ύποφέρεται αυτή ή ζωή που περνά μαζί σου! Λέει άναγκασμένος ο σύζυγος στη γυναίκα του. Καλύτερα να πέθαινα για να ή σούζα!...

—Κι' έγώ τό ίδιο! άπαντάει ή γυναίκα του.

—Α, μιάν αν είναι έτσι, δεν προστιμω καθόλου να πελάνω!... Τι, θέλεις να ήρωμε και στον ούρανο γκαίνιες;

Σ Ο Φ Α Λ Ο Γ Ι Α

Η άνωθωπότης, προχωρώντας στην εξέλιξή της, δεν γυρίζει ποτέ τα βλέμμά της πίσω.

Κουζέν Οί νεοί ζητούν άκόμα δώδεκα που θάπρεπε ν' άποκρούουν όταν τους προσφέρεται.

Σ κ α ρ ω ν

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΑΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ
ΠΕΡΙΦΗΜΟΥ ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΣΤΟΥ
ΚΑΙ ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ ΛΑΒΑΤΕΡ.

Πώς ο Λαβατέρ μόλις έβλεπε έναν άνθρωπο, μάντευε τον χαρακτήρα του. Πώς κατάλαβε ποιος ήταν ο άγνωστος επισκέπτης του. Ο κόμης ντε Χ... και η ωραία σύζυγός του. Πώς ο Λαβατέρ μάντευε τον άπαίσιο χαρακτήρα της κομίσσης. Μπροστά στην εικόνα της δηλητηριαστικής Μπραιν-διλίε. Η μαύρη ψυχή της, κτλ.

φύσις διεστραμμένη και κρυφή, ή ό-ποια θα φανερωθή μιά μέρα σε όλη της την αθλιότητα. Άλλοιμονο, αν της λείπει καμιά μέρα το χρώμα!... Θα ξεπέσει σε βαθμό αξιοθύνητο!... Ο κόμης Ντε Χ... θυμωσε τότε για όσα του είπε ο Λαβατέρ, κι έφυγε βροίζοντας τον.

Την άλλη μέρα δέ, ξαναγύρε μεζύ με τη γυναίκα του στο Παρίσι.

Έπειτα από λίγον καιρό, ή Έπανά-στασις ξέσπασε κι' ο κόμης αναγκά-στηκε να καταφύγει στο εξωτερικό, μα-ζύ με τη γυναίκα του. Και τότε φανερώθηκε ο αληθινός χαρακτήρας της κομίσσης. Μόλις βρέθηκε έξω από το

Ο μεγάλος φιλόσοφος και φυσιολογιστής Λαβατέρ.

περιβάλλον της, χωρίς περιουσία, α-υτή που ήταν συνηθισμένη να ζή μέσα στην πολυτέλεια, δεν μπόρεσε ν' άν-θεξη ούτε μιά μέρα στις στερήσεις και άφρησε να παρουσιάσει από τα πόδια της και τον κακό της χαρακτήρα, όσπου κατήντησε γυναίκα του δρόμου!...

Ο Λαβατέρ δεν είχε λοιπόν απαν-θεί... Είχε μαντέψει πίσω από τη μορφή της κομίσσης, σαν πίσω από μιά προσωπίδα, την αληθινή ψυχή της.

Μιά άλλη φορά, που ο Λαβατέρ είχε πάει σε κάποια έκθεση ζωγραφικής, σταμάτησε απότομα μπροστά στο πορ-τραίτο κάποιας γυναίκας. Οι φίλοι του, οι οποίοι τον συνόδευαν, δεν του μί-

λούσαν καθόλου, γιατί καταλάβαιναν ότι ο μεγάλος φυσιολογιστής μελε-τούσε τα χαρακτηριστικά της άγνω-στης κυρίας, ή όποια από την εικόνα της φαινόταν ώριμότητα... Έπίσης φαινόταν ότι κι' ο ζωγράφος είχε ά-πεικονήσει πιστά και μ' αγάπη την ύ-περοχη όμορφιά της.

Και ο Λαβατέρ την κύτταζε, την κύτταζε... Τέλος, ένας φίλος του του είπε: —Μήπως έρωτευθήκατε αυτή τη γυναίκα; Είπε, αλήθεια, πολύ ωραία... Τότε ο Λαβατέρ ρώτησε άλλως: —Ποιά είναι;

Κανείς όμως δεν ήταν εις θέαν να πει τίποτα.

Καθώς δέ έλεγε, καταλάβαινε από το σχήμα και την έκφραση των χει-λέων τον πραγματικό χαρακτήρα ενός ανθρώπου... Και από την κίνησι από-μα των χειλέων και από το χαμόγε-λό τους, μάντευε την ψυχική κατάστα-σι καθενός.

Ο Λαβατέρ έχει συγγράψει ένα πο-λύ διαφωτιστικό βιβλίο με τον τίτλο: «Τα μυστικά της φυσιολογίας».

Στο βιβλίο του αυτό λοιπόν αναφέ-ρει ότι ο πραγματικά άγαθός και κα-λός άνθρωπος δεν έχει ποτέ στενά και σφιγμένα χείλη. Έπίσης — κατά τον Λαβατέρ πάντα — εντός από το χαμό-γελο, και το γέλιο προδίδει πολύ τον άνθρωπο.

Υπάρχει γέλιο κακό, καλό, αθώο και καταχθόνιο.

Το γέλιο του καλού ανθρώπου έχει έναν ήχο μαλακό, μπορεί να πη κα-νείς, όσο κι' αν είναι δυνατός.

Το γέλιο όμως του κακού, έχει κα-τάβαθα έναν ήχο καταχθόνιο, σαρκω-στικό, εθρονικό, χαϊρέκασο.

Μουάει με το γέλιο του Μερσιτοφ-λή, όταν κατορθώνει να ρίξει τέλος την άθλια Μωραρίτα στην άγκαλιά του Φόουσι!...

ΑΤΟ ΤΟ ΕΙΚΟΣΙΕΝΑ

ΕΝ' ΑΝΕΚΔΟΤΟ ΤΟΥ ΚΑΡΑΪΣΚΑΚΗ

Κάποια χειμωνιάτικη νύχτα, ύ-στερα από μιά εξαντλητική πορεία, ο Καραϊσκάκης αναγκάστηκε να ξε-νοχτήσει μαζί με τρεις χιλιάδες άν-δρες, σε ένα λόγγο κοντά στο Κερα-ταίνι.

Η περιπέτεια αυτή δεν θάγε εξα-ρετική σημασία για τον αληθινά γη-γμένο αρχηγό της Ρούμελης αν, έ-ξαιρετικά, εκείνη τη χειμωνιάτικη νύ-χτα, δεν φούσε αγγιγμένοι που έκα-νε το κρύο να τρυπάει κόκαλα.

Σε άπιστοι δυο χιλιόμετρον πιο κάτω, στο γιάλο του Αιγάλεω, ήταν άγκυροβολημένο σ' ένα στενό άραξο-βόλι, το καράβι του καπετάν Γιαννί-στη. Ο Καραϊσκάκης, μαθαίνοντας ότι στο λόγγο είχε στρατοπεδεύσει έλλη-νική άσκη, έστειλε έναν ναύτη να καλέσει τον Καραϊσκάκη στο καράβι, του όπου θα εύρισκε ζεστό φαί και ζεστό κρεβάτι.

Ο άπεσταλμένος του καπετάνιου βρήκε τον Καραϊσκάκη να κοιμάται στη ρίζα ενός βράχου τυλιγμένος στην κόπια του και με το όπλο στο χέρι.

Ο Καραϊσκάκης, όταν τον άντε-λήφθη, πετύχτηκε όρθιος και, καπ-τή συνήθεια των άρματωλών, φού-χτωσε την πιστόλα του.

—Τί είναι, ωρέ; ρώτησε με το ά-πότομο άρδαντικό ύφος του.

—Καπετάνιε, να μάς συμπαθάς, που σε ξυπνήσαμε, άποκηρύχθη ο ναύ-της, μ' έπειδή ή νύχτα άπόψε είναι άγρια, ο καπετάν Γιαννίστης σε προσκαλεί στο καράβι του για να κοι-μηθής εκεί!...

—Και τους χωράει το καράβι σας έλους αυτούς εδώ; ρώτησε ο Καραϊ-σκάκης, δείχνοντας τους στρατιώτες του.

—Όχι.

—Αί, τότε πάγανε στο καλό σου! είπε ο Καραϊσκάκης και, άφρο τυ-λίχτηκε με την κόπια του, πλάγιασε πάλι στο ύπαιθρο, μέσ' στο χιόνι και το βορρηά κι' άποκοιμήθηκε.

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ Α. DE COURSON

Τη κρεβάτι στο οποίο είχαν αποθέσει τη γυναίκα.

Ένας άσπρος έπίδεσμος περιέβα-λε το κεφάλι της.

Ο γιατρός, ό οποίος είχε πάει τη νύχτα, άφρο την εξέτασε με προσο-χή, διεπίστωσε κάταγμα της κνήμης και μερικά έλαφρά τραύματα στο κε-φάλι. Έπειτα έφυγε, δίνοντας μερι-κές οδηγίες στους δυο άδελφούς.

Έξωφρα, ή άγνωστη άνοιξε τα μά-τια της, δυο μάτια ώραιότατα, κύ-σταζε γύρω της με άπορία κι' ύστερα εξαντλημένη καθώς ήταν, τ' άκλεισε πάλι και ξανακοιμήθηκε.

Πήγαυε να ήσυχάσης, είπε σιγά ό ο Αρμάνδος στον άδελφό του, έγω θά μείνω εδώ.

—Γιατί να πάω έγώ, έκανε ο Πέ-τρος. Κι' εσύ έχεις ανάγκη από ή-συχία όπως έγώ...

Σε λίγο, βρέθηκαν μπροστά σ' έ-να καταστραμμένο αυτοκίνητο, το ό-ποιο καθώς φαινόταν, είχε συντρίβει έπάνω σ' ένα δέντρο.

—Πήγαυε να φέρεις ένα φανάρι, είπε ο Πέτρος στον Αρμάνδο.

Κι' ένώ ο Αρμάνδος έτρεχε για να έκτελέσει την παραγγελία του, ο Πέτρος, καθώς έβγαζε μόνος μέσα στο σκοτάδι, στα σκόρπια συντρίμια του αυτοκινήτου, άγγιξε με τα δά-χτυλά του ένα κεφάλι, με μαλλιά με-ταξένια.

—Μιά γυναίκα... ψιθύρισε.

Με περισσότερο ζήλο τώρα, αλλά και με μεγαλύτερη προσοχή παρα-μέρισε τα συντρίμια κι' όταν σε λίγο ο Αρμάνδος ξαναγύρισε κρατώ-ντας το φανάρι, ή γυναίκα ήταν πιά μισολυτρωμένη.

Ο Πέτρος πήρε τότε από τα χέρια του άδελφού του το φανάρι και τότε εδε στο φως του άφθονα χρυσά μαλ-λιά, ματωμένα εδώ κι' εκεί.

—Πέθανε; ρώτησε ο Αρμάνδος.

—Πρέπει να την βγάλουμε άπ' έ-δώ, είπε ο Πέτρος.

Με πολλή προσοχή, σιγά-σιγά, οι δυο άδελφοί κατώρθωσαν ν' ανασύ-ρουν το λεπτό κι' άνάλαφρο σώμα της γυναίκας από τα βρασιά συντρί-μια που το πλάκωναν. Κι' ύστερα το έάπλωσαν έπάνω στη χλόη.

Ο Αρμάνδος έσκυψε και κόλλησε το αυτί του έπάνω στο στήθος της γυναίκας για να ιδή αν ή καρδιά της γιοπάει ακόμα.

Πολλοί γέροντες, οι όποιοι είχαν άκούσει το θόρυβο, είχαν τρέξει έν-σωματάς επί τόπου.

—Ζή!... φώναξε τέλος ο Αρμάν-δος. Άς πάει γρήγορα κάποιος ως τη γειτονική πόλη να φωνάξει ένα γιατρό. Έμεις θά την πάμε στο σπίτι μας, που είναι πιο κοντά από τ' άλ-λα...

Είχε πιά έξημερώσει και οι δυο άδελφοί στακόντουσαν ακόμα όρθιοι ό ένας δεξιά κι' ό άλλος άριστερά, άπ' τη στιγμή ότι ήταν πιά δυο άντι-

Μερικές μέρες πέρασαν.

Κάθε βράδυ, όταν ο Πέτρος κι' ο Αρμάνδος επέστρεφαν από την δου-λειά τους εύρισκαν μισοξυπλωμένη, κοντά στην πόρτα του σπιτιού, την άγνωστη, να τους περιμένει.

Την έλεγαν Έλένη και τ' όνομά της της ταιριάζει περίφημα... Ήταν ωραία, σαν την άρχαία βασίλισσα της Σπάρτης, που γι' αυτήν γάθηκε τάφος κόμης.

Και τα δυο άδελφια την είχαν ά-γαπήσει με το ίδιο πάθος.

Εκείνη, φιλάρεσκη όσο κι' ωραία, ένθάρρυνε μ' ένα βλέμμα, μ' ένα χα-μόγελο, με μιά λέξη, πότε τον ένα και πότε τον άλλο και δεχόταν όλη νύχτα και χάρη, τις περιποιήσεις τους.

Τέλος, έπειτα από αρκετές μέρες, μέσα, τα καλὰ ξύλινα έπιπλα, οι ά-σπροι τοίχοι, ή κουρτίνας, έκαλού-θουσαν να βρίσκονται στη θέση τους.

Οι δυο άδελφοί, δεν ήταν πιά έρ-γατικοί όπως πρῶτα και έγκαταλεί-ποντας την εργασία τους τρισπαθού-σαν να βρίσκονται όσο το δυνατόν περισσότερα μέσα στο σπίτι, κοντά στην Έλένη.

Η Έλένη ήταν γι' αυτούς μιά θεότητα, ήταν ή κομψή γυναίκα των πόλεων, ή ξένη κι' ή μυστηριώδης, που δεν την είχαν ιδεί ποτέ από τό-σο κοντά. Κι' ήταν ακόμα τόσο ω-ραία, τόσο όμορφη!

Οι γνωστοί τους είχαν άρρίσει πιά ν' άπορουν. Η γλώσσας, —πό πάν-των ή γυναίκας, —φίλαρεσαν, πολ-λά και διάφορα. Η δουλειές των δυο άδελφών πήγαιναν πολύ άρχμα. Και συχνά οι γείτονες, τους άκουαν να μα-λώνουν.

Ποιος θα πῶλεγε πως τα δυο άγα-πημένα άδελφια θά γινότουσαν μιά μέρα δυο έχθροί;

Ο Πέτρος και ο Αρμάνδος, άνα-μειρώντουσαν με το βλέμμα, έρωμοι να χωρήσει ό ένας έπάνω στον άλλον. Κι' όλα αυτά για μιά γυναίκα, για μιά γυναίκα άωριστη, μιά φιλάρεσκη κι' επιπόλαιη.

Τέλος ή Έλένη άπαράσισε έρι-στικά πιά να φύγει. Κάποιος νέος και κομψός κύριος, τον όποιο παρου-σίασε για έξάδελφό της, ήθελε να την πάρει.

Οι δυο άδελφοί ήταν άπελπισμένοι γιατί θά έφευγε ή αγαπημένη τους κι' έννοιασαν μίσος και ζήλεια κι' αυτόν τον άνθρωπο που θά τους την έπαρνε...

Οδγητημένοι μάλιστα κι' οι δυο από το ίδιο αίσθημα και το ίδιο τρελλό πάθος, πήγαν και παραμόνεψαν έξω από την πόρτα της Έλένης, για ν' άκούσουν τι έλεγε με τον «έξάδελφό» της.

Κύτταζαν με μίσος ό ένας τον άλ-λον και κόλλησαν και οι δυο το αυτί τους στην πόρτα.

Έκείνη τη στιγμή ή Έλένη έ-λεγε:

—Μά δεν φαντάζεσαι πόσο διασκε-ύασα. Τα δυο άδελφια μ' έρωτεύθη-καν τρελλά. Μά είναι κομψότατα. Γε-λῶσα και μιά μέρα στους πόνοους μου. Εύτυχώς που μ' έρωτεύθηκαν αυτά τα δυο χωριότατα. Άλλοιώς θά έπληττα τρεμερά.

—Και δεν μου λές, άκούστηκες ή φωνή του έξάδελφου, σε φίλησαν καμ-μιά φορά;

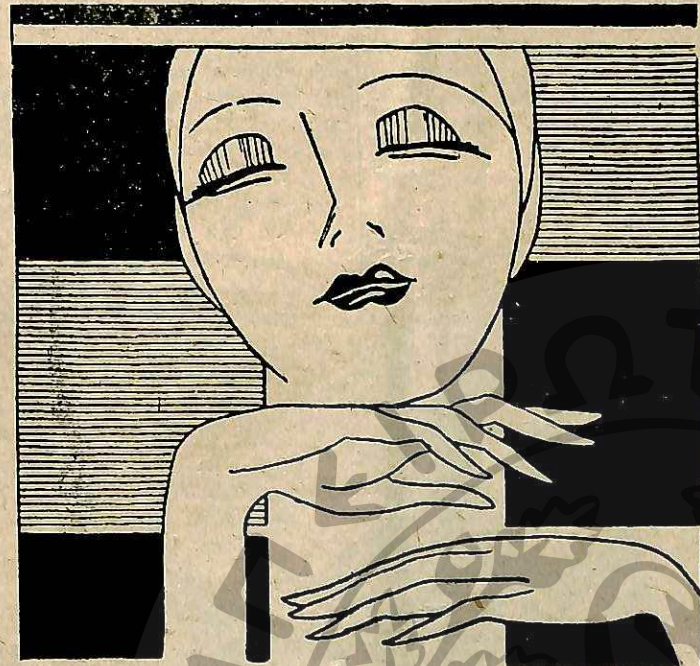
—Χά! Χά! κάγχασε ή Έλένη. Μ' άγάπησαν σαν μιά Θεά με σεβασμό και με δειλία. Έμένα... Χά! Χά! Με φαντάζονται σαν μιά κυρία όφρη-της περσιώτης. Μά ήταν πολύ διασκεδα-στικό!... Παρά λίγο ν' έλληλοσκο-ταφίσει τα δυο άδελφια.

—Ολ το γ' θάλες έτσι, σκληρή. Μά εσύ που έχεις τόσο παράξενα καύσια, που δεν ύπαιχες στον ένα από αυ-τούς, πουλάχιστον;

—Αί, όχι δά. Συχαίνουμε ταυ-ς χωριότατες. Δεν με συγκαλούν στ' άλλη-νι, παρά μόνο χάρη σαν έμένα.

Έκείνη τη στιγμή ένας ήχος πα-ραπονεμένος φίληματος άκούστηκε.

Και οι δυο άδελφοί κλαίγοντας σιω-πηλά, έπεσαν ό ένας στην άγκαλιά του άλλου.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΤΡΟΜΟΥ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΠΟΥΛΗΣΕ ΤΗΝ ΨΥΧΗ ΤΟΥ ΣΤΟ ΔΙΑΒΟΛΟ

ΤΟΥ ΜΟΝΚ Ο. ΛΕΥΙΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Η καρδιά του Λορέντζου έντομα βράδυ που η Άγνη κι' ο μνηστήρ Γαυριάνος, ο θεός του δούξ της Μεδίας, ή Βεργίνια κι' οι γονείς της σχηματίζουν κύκλο γύρω απ' το κρεβάτι του, παρακάλει για πρώτη φορά την αδελφή του να του διηγηθί πως είχε ξεφύγει απ' τ' άτυχε έσπεσμα του δηλητηριού που της είχε δώσει η ήγουμένη.

Η Άγνη, από φόβο μήπως του ξαναθυμίσει τις φοιχτές σκηνές του θανάτου της Άντωνας, δεν του είχε πει ως τότε τίποτε για τα μαρτύρια. Τώρα όμως που της το ζήτησε αυτός ο ίδιος, δεν μπορούσε πια να του τ' αφήσει. "Ολ' οι άλλοι ήξεραν την ιστορία της, μα είχε τόσο ενδιαφέρον, ώστε εύχριστως θα την ξανάκουσε."

Έτσι η νέα άρχισε την εξιστόρησι των περιπετειών της. Τους είπε στην αρχή πως ο Άμβρόσιος της είχε ανακαλύψει την επιστολή του δόν Ραυμόνδου στο παρεκκλήσιο της μονής, τους μίλησε για το τρομερό κι' ανεξήγητο μίσος της ήγουμένης έναντίον της και τους περιέγραψε την τρομερή νυχτερινή σκηνή της δηλητηριάσεως, την οποία οι αναγνώστες μας θα θυμούνται βέβαια. Έπειτα συνέχισε τη διήγησί της, λέγοντας:

—Πριν με νομίσει για πεθισμένη, ή πιο φοιχτή αγωνία με βασάνισε. Αυτές ή στιγμές, που νόμιζα πως ήσαν ή τελευταίες μου, είχαν γίνει ακόμα πιο τρομερές από τις διαβεβαιώσεις της ήγουμένης ότι δεν μπορούσα να ξεφύγω την αιώνια καταδίκη. Και όταν τα μάτια μου κλείστηκαν, άκουσα την ήγουμένη ν' αφήνει τη μονία της να ξεθυμαίνει με κατάρτος έναντίον του σφάλματος μου. Η ιδέα ότι δεν θα ξυπνούσα πια απ' αυτόν τον ύπνο, παρά για να βρωθώ ανάμεσα στις φλόγες της κολάσεως, ήταν τόσο τρομερή, ώστε μου είχε αδύνατον να σάς την περιγράψω. Όταν ξαναγύρισα στη ζωή, ή ψυχή μου διατελούσε ακόμα υπό την επιβραση των φοβερών αυτών ιδεών και κύταξα με αφάνταστο φόβο γύρω μου, τρέμοντας μήπως αντικρύσω τους άδυσώπητους δικαστές του δικαστηρίου του Θεού. Στην αρχή, επί μια δόκιμη σχεδόν ώρα, ή αισθήσει μου ήταν τόσο τεταμένη και το κεφάλι μου τόσο χαλασμένο, ώστε του κόκου προσπαθούσα να ξεχωρίσω τις παράδοξες εικόνες που χοροπηδούσαν μπροστά μου. Μόλις έκανα να σηκωθώ από κάτω μου φαινόταν πως όλα σπινθηρούσαν όλογυρά μου και σωριάζονταν πάλι κατά γης.

Μια δόκιμη ώρα πέρασε έτσι. Τέλος κατόρθωσα να συνέλθω εντελώς. Έκείνη τη στιγμή, ή αγωνία

κι' ο τρόμος μου τρύπησαν την καρδιά σαν μαχαίρι, γιατί είδα πως με είχαν καπελώσει ζωντανή μέσα στον τάφο μου. Έννοιωθα βέβαια τον αέρα από πάνω μου κι' έβλεπα με αχνή φωτιά να τρέμει, μα, βλέποντας τοίχους όλογυρά μου, δεν τολμούσα να κινηθώ καθόλου. Τέλος σήκωσα λίγο το κεφάλι μου και είδα πως ήμουνα σκεπασμένη μ' ένα σεντόνι, άπλωτο στο όποιο θρισκόντουσαν, ξερά πετα, μερικά άγριοδουλάκια. Ένας μικρός ξύλινος έστρωμαμένος θρισκόνταν άπλωτο στο στήθος μου κι' ένα κομπολόι προσεγγόν.

Οι άπιοι του δηλητηριού είχαν διαλυθεί πια κι' είχα ξαναβρεί τις διανοητικές και σωματικές μου δυνάμεις. Σηκώθηκα, τότε μονομιάς, μα το κεφάλι χτύπησε τρομερά στα κίγκελια που έφραζαν από πάνω τον τάφο μου. Αμέσως, παρ' όλο τον πόνο μου, ανέστηλθην με μί' απέραντη χαρά ότι το κίγκελιο αυτό παραμέριζε εύκολα κι' ότι δεν ήμουνα δεμένη. Έσπερξα με το χέρι μου το κίγκελιο και πρόβλα το κεφάλι μου έξω απ' τον τάφο.

Μια μυρωδιά βαρειά, πολυσμένη, άσφυγτική με χτύπησε αμέσως στη

μύτη. Όστος σηκώθηκα εντελώς κι' άπλωσα το χέρι μου έξω. Το έννοιωσα τότε να πιάνη ένα ποταμό σκληρό και μαλακό συγχρόως. Το πήρα και το κύταξα στο φώς.

Θεέ παντόδυνάμι, με ποιά φοιχή είδα τότε πως ήταν ένα ανθρώπινο κεφάλι, ένα κεφάλι με τις σάρκες του, σκυληρικισμένες και φοιχτό που όστος δεν δυσκολεύτηκε να το αναγνωρίσω. Ήταν το κεφάλι μιάς μοναχής, ή όποια είχε πεθάνει από όλιγων μηνών. Το πέταξα αμέσως μακριά και σωρίστηκε ανάσπλητο στο σφρέρό μου.

Όταν συνήλθα σε λίγο, άρχισα να σκέπτομαι τη φοιχή μου κατάρσσει. Αυτό που μου έκανε εντύπωση ήταν ότι είχα αφήσει το κίγκελιο μου άπλωτο στο έδαφος. Μήπως το είχαν αφήσει επίτηδες έτσι, θέλοντας να μου εξασφαλίσουν ένα τρόπο φυγής; Με τη σκέψη αυτή, άρχισα να σκαρφαλώνω σε μερικές προεξοχές του τοιχώματος και βγήκα έξω απ' τον τάφο μου. Κύταξα τότε όλογυρά μου. Ένα θολό φώς έπαινε εδώ κι' εκεί μέσ' απ' τους τοίχους, το όποιο ένωμένο με την πένθιμη λάμψη ενός νεκρού καντηριού που κρεάταν από

πάνω μου, μου επέτρεπε να βλέπω. Πολυάριθμοι τάφοι, εντελώς όμοιοι με τον δικό μου, άπλωνόντουσαν ως πέρας σε διπλή σειρά... Έσχυφα πάνω από μερικούς απ' αυτούς και τους είδα πολύ βαρείς. Παντού κοιτόντουσαν ανθρώπινα λείψανα: κρανία, χέρια και πόδια. Πάνω από κάθε τάφο, ήταν ένα έστρωμαμένος και σε μια γωνία διέκρινα ένα ξύλινο άγαλμα της Άγίας Κλάρας.

Δεν έδυνα όμως καμμία προσοχή. Τα βλέμματά μου από την πρώτη στιγμή είχαν κερφωθεί επάνω σε μια πόρτα, που άσφαλως άποτέλουσε τη μοναδική έξοδο του υπογείου. Μαζεύονταν τα πόδια μου, έτρεξα προς αυτή και προσπάθησα να την ανοίξω. Μα με απείρηστρο τρέμο μου, έννοιωσα πως ήταν κλεισμένη απ' έξω...

Τότε, για πρώτη φορά κατάλαβα πως ήμουνα καταδικασμένη να πεθάνω απ' την πείνα. Μ' αυτή την ιδέα, μια τρομερή απελπισία με κυρίευσε, όχι μόνο για μένα, μα και για το άδωο πλάσμα που το έννοιωθα να σκιστά ή πάντα στα σπλάχνα μου. Έξελθην, προσπάθησα ν' ανοίξω πάλι την πόρτα, μα όλες ή προσπάθειές μου πήγαν χαμένες.

Τότε συγκέντρωσα όλες μου τις δυνάμεις κι' άρχισα να φωνάζω, ζητώντας βοήθεια. Άλλοτε άλλο θύω! θρισκόνουν μακριά από κάθε αυτό. Καμμία φωνή φωνή δεν άπαντούσε στη δική μου. Μια βλαβεία και πένθη σιωπή άπλωνόταν από τη μια ως την άλλη άκρη των υπογείων. Συγχρόως ή πείνα άρχισε να με βασανίζει. Το μαρτύριο αυτό ήταν από το πιο φοιχτό κι' άτυχε φως, σε κάθε στιγμή του περνούσε, μεγάλωνε. Κόντευα πια να τρελλαθώ...

Πότε έφευγα άπλωτο στην πόρτα και γινόνταν άπλωτο της και πότε ξεφώνιζα με τη μεγαλύτερη απελπισία. Συγχά μουδρόσαν να χτυπήσω το κεφάλι στην άκρη κανενός μηνιέου και να δώσω έτσι τέλος στα βασάνια μου, μα ή ιδέα του παιδιού μου μ' έκανε να μ' ήν πραγματικοποιώ την απόφασί μου αυτή. Τότε άφωνα τον πόνο μου να ξεσπάσει με στέναγμα και κραυγές απελπισίας.

Έτσι πέρασαν πολλές σκληρές ώρες. Ο θάνατος έντοματάς προχωρούσε με μεγάλη βήματα και από στιγμή σε στιγμή πέφαινα να πεθάνω. Έξελθην τα βλέμματά μου έπασαν σ' ένα γειτονικό τάφο, επάνω στον όποιο διέκρινα ένα καλό που δεν το είχα προσέξει ως τη στιγμή εκείνη. Έτρεξα αμέσως προς το εκεί με όση δύναμη μου επέτρεπε το άδυσώπητο μου κορμί και είδα με μί' απέραντη χαρά πως το καλό αυτό περιείχε ένα ψωμί και μια μικρή

μποτίλλα νερό.

Ρίχτηκα με άπληστία στα ταπεινά αυτά τρόφιμα, τα όποια καθώς φαινόταν, θα θρισκόντουσαν στον τάφο από άρκετων ήμερών, γιατί το ψωμί ήταν σκληρό και το νερό βρωμισμένο. Ποτέ όμως άλλη τροφή δεν μου είχε φανεί τόσο γοιτευτική.

Όταν ή πείνα μου κατευνάστηκε κάπως, άρχισα να σκέπτομαι κι' αναρωτιόμουν μήπως είχαν αφήσει εκεί το ψωμί και το νερό επίτηδες για μένα. Αυτό ήταν βέβαια, το πιθανώτερο, μα πους μπορούσε να μαντέψει ότι θα είχα ανάγκη μιάς τέτοιας βοήθειας; Άν ήξεραν πως ήμουνα ζωντανή, γιατί με κρατούσαν μέσα σ' αυτό το σκληρό τάφο; Άν πάλι ήθελαν να με κρατήσουν φυλακισμένη, για ποιά λόγο να με κηδέφουν, ή άν ήμουνα καταδικασμένη να πεθάνω απ' την πείνα, σε τίνας τον όρτο, χωριστά τις λιγοστές αυτές προμήθειες;

Είχα άρξισι να φαντάζομαι ότι τα σχέδια της ήγουμένης είχαν ανακαλυφθεί από κάποια μοναχή, ή όποια είχε λάβει το μέρος μου κι' είχε πους βλέπει πως πεθάνει, πόνι έξελθισι για τα έγκλημά της... Τά μαρτύρια τα ύπεφερες. Σ' έκανα να ξεκοιλωθής με την πίκρα του θανάτου κι' επέλκω πως ή στιγμιαίες αγωνίες σου θα σου κάνουν ένα καλό αιώνα.

Η πρόβσίς μου δεν ήταν να καταστρέψω την άθνη ψυχή σου και να σε κλείσω μέσα στον τάφο διαμύνων άκόμα από τις άμαρτίες σου... Όχι, κόρη μου... Αντίθετως, ήθελα να σε εξηγήσω με μια τιμωρία σωτήρια... Άκουσε λοιπόν την απόφασί μου, της όποις την πραγματικότητα καθιστούσε κάπως ή επείγουσα μερικών φίλων σου, χωρίς όμως και να τη μάταιωσες... Όλ' ή Μαδρίτη πιστεύει τώρα ότι δεν είσθε πια ζωντανή... Οι γονείς σου είνε βέβαιοι για το θάνατό σου κι' ή μοναχή που σε υπερασπίστηκεν παρακολούθησαν την κηδεία σου... Κανείς, μα κανείς από τους στον κόσμο δεν υπολάβεται πως είσαι ακόμα ζωντανή... Έλαβα όλα μου τα υστερή για να μείνι το υστερή αυτό άδιαπέραστο. Έγκρατταίεψα λοιπόν κάθε σκέψη σου γι' αυτό τον κόσμο από τον όποιο είσαι αιώνα χωρισμένη και προστοιμάσου για τον άλλο, κατά τη διάκριση των λίγων ωρών που σε μένουν ακόμα...

Ο πρόλογός της αυτός μ' έκανε να προαισθηνθώ κάτι το τρομερό και άρχισα να τρέμω. Θέλησα να μιλήσω με την ελπίδα πως θα κατευνάζα κάπως την όργή της, μα ή ήγουμένη μου επέβλεπε σιωπηή με μια χειρονομία της κι' εξακολούθησε.

Σκεπτόν να ξεχωρίσω σε πένα την τιμωρία που έδινον για το έγκλημά σου οι νόμοι του μοναχισμού, οι όποιοι εδώ και πολλά χρόνια έθρονι άπονίσει. Υποτάξον, κόρη μου, χωρίς αντίσταση στην τιμωρία αυτή και θ' ανταμειφής για την ήγερσή σου σε μια ζωή καλύτερη απ' αυτήν εδώ...

Το άσπρό ύφος της, αναγκάστηκε να ύπακούσω. Μα τα πόδια μου δεν μπορούσαν πια να κρατήσουν το βάρος του σώματός μου κι' έπεσα γονατιστή. Ένωσα τότε τα χέρια μου και τ' άπλωσα ίκετευτικά, μη μπορώντας ν' άρθώσω ούτε λέξη.

Η ήγουμένη με κύταζε με βλέμμα γεμάτο όργη.

—Τι βλέπω; είπε στο τέλος. Είνε τάχα ή τύψις του έγκλημάτος ή ο φόβος της τιμωρίας που σε κάνει κι' ύψωνεις ίκετευτικά τα χέρια σου προς έμένα; Κλάει, γιατί αναγνωρίζεις ότι ή τιμωρία σου είνε δικαία ή γιατί θέλεις έτσι να σ' εύπλαχνιστώ; Φοβάμαι πολύ ότι συμβαίνει μάλλον το τελευταίο...

Στάθηκε μια στιγμή και, κυττάζοντας με διαρκώς κατάρτα, εξακολούθησε:

—Κάνε θάρρος... Δεν επιθυμώ το θάνατό σου, αλλά τη μετάνοιά σου... Το ποτό που σου έδωσα δεν ήταν δηλητήριο, αλλά ναρκωτικό. Σε εξαπάτησα και σου είπα πως ήταν δηλητήριο, για να σε κάνω να νοιώσες όλα τα μαρτύρια του άμαρτωλού, ο όποις βλέπει πως πεθάνει, πόνι έξελθισι για τα έγκλημά της... Τά μαρτύρια τα ύπεφερες. Σ' έκανα να ξεκοιλωθής με την πίκρα του θανάτου κι' επέλκω πως ή στιγμιαίες αγωνίες σου θα σου κάνουν ένα καλό αιώνα.

Η πρόβσίς μου δεν ήταν να καταστρέψω την άθνη ψυχή σου και να σε κλείσω μέσα στον τάφο διαμύνων άκόμα από τις άμαρτίες σου... Όχι, κόρη μου... Αντίθετως, ήθελα να σε εξηγήσω με μια τιμωρία σωτήρια... Άκουσε λοιπόν την απόφασί μου, της όποις την πραγματικότητα καθιστούσε κάπως ή επείγουσα μερικών φίλων σου, χωρίς όμως και να τη μάταιωσες... Όλ' ή Μαδρίτη πιστεύει τώρα ότι δεν είσθε πια ζωντανή... Οι γονείς σου είνε βέβαιοι για το θάνατό σου κι' ή μοναχή που σε υπερασπίστηκεν παρακολούθησαν την κηδεία σου... Κανείς, μα κανείς από τους στον κόσμο δεν υπολάβεται πως είσαι ακόμα ζωντανή... Έλαβα όλα μου τα υστερή για να μείνι το υστερή αυτό άδιαπέραστο. Έγκρατταίεψα λοιπόν κάθε σκέψη σου γι' αυτό τον κόσμο από τον όποιο είσαι αιώνα χωρισμένη και προστοιμάσου για τον άλλο, κατά τη διάκριση των λίγων ωρών που σε μένουν ακόμα...

Ο πρόλογός της αυτός μ' έκανε να προαισθηνθώ κάτι το τρομερό και άρχισα να τρέμω. Θέλησα να μιλήσω με την ελπίδα πως θα κατευνάζα κάπως την όργή της, μα ή ήγουμένη μου επέβλεπε σιωπηή με μια χειρονομία της κι' εξακολούθησε.

Σκεπτόν να ξεχωρίσω σε πένα την τιμωρία που έδινον για το έγκλημά σου οι νόμοι του μοναχισμού, οι όποιοι εδώ και πολλά χρόνια έθρονι άπονίσει. Υποτάξον, κόρη μου, χωρίς αντίσταση στην τιμωρία αυτή και θ' ανταμειφής για την ήγερσή σου σε μια ζωή καλύτερη απ' αυτήν εδώ...

και θ' ανταμειφής για την ήγερσή σου σε μια ζωή καλύτερη απ' αυτήν εδώ...

(Ακολουθεί)

ΤΑ ΚΩΜΙΚΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΟΥ ΔΟΥΚΟΣ ΝΤΕ ΜΠΕΡΡΥ

Μια ιστορική συνεδρίασις των Γαλλικών Βουλών. Πώς τάχασε ο δούξ ντε Μπερρύ. Ένας λόγος που περιορίζεται σε μια λέξη. Το ρεζιλνι της δουκίας. Τα κομπλιμέντα της πριγκίπισσας. Η άνατρεφ των ευγενών, κτλ. κτλ.

Όταν ή πρωτοσυγκροτήθηκαν στη Γαλλία τα κοινοβουλευτικά σώματα κι' ελήθησαν να συνεδριάσουν, ο βασιλεύς ανέθεσε στο δούκα ντε Μπερρύ να προσφωνήσει στους αντιπροσώπους του λαού εκ μέρους της τάξεως των ευγενών.

Ο δούξ ντε Μπερρύ ήταν πολύ μορφωμένος, απλούστατος στους τρόπους—άν και πριγκίψ βασιλικού αίματος και δεινός κυνηγός. Ήταν όμως συγχρόως φοβερά δειλός και συνεσταλμένος, που πάνταν όταν θρισκόνταν μπροστά σε πολλόν κόσμο.

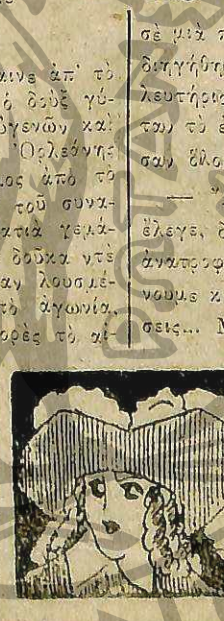
Μετά την έναρσί της συνεδρίασεως, ο πρόεδρος των Βουλών σηκώθηκε και άπάγγειλε τον πανηγυρικό του δούκως ντε Μπερρύ. "Ο άπταν επέλειψε, ήλθε κι' ή σειρά του δούκως να του άπαντήσει. Ο δούξ σηκώθηκε, μισόβησε το καπέλλο του, το ξαναβέρεσε αμέσως με νευρικήτητα, κύταζε με γοργλωμένα μάτια τον πρόεδρο και άρχισε:

—Κύριε... Άποστα έωως σταμάτησε. Τού ήσαν απλώς αδύνατο να πη ούτε μια λέξη περιστομένη. Προσπάθησε να συνέλθι, να συγκεντρωθί, μα του κλάυ. Το μόνο που κατόρθωσε ήταν ν' άναπνί:

—Κύριε... "Ποιός έπειτα με ματιά έλάφρωσε και έάνανε μηχανικά:

—Κύριε... Μα ήλλη λέξις δεν έόγινε απ' το στόμα του. Κατακόκκως ο δούξ γόλασε προς τις όρες των ευγενών και κύταζε τον δούκα της Ορλεάνης που είχε γίνει κατάχλωμος από το κακό του γιό το παθήμα του συναιδέφου του, έφριξε μια ματιά γεμάτη απόβρωσι στον ίστορικό δούκα ντε Σαιν-Σιμόν, ο όποιος ήταν κοσμεμένος στον έδωτο του από άγωνία, ξανατραβήσε δυο-τρεις φορές το άπιο του άκρωτιού και σταμάτησε. Ο πρόεδρος τότε τον έλαλήθηκε. Τού έόγινε την σκέψη του και έκανε μια βαθειά ύπνι απροσά του, σάν να είχε τελειώσει ή λόγος... Κι' κατόπιν, έδωσε τον λόγο στους λοιπούς ήστους:

Η δουκία ντε Σαιν-Σιμόν προσπάθησε με τα φιλικά της λόγια να τον παρηγορήσει. Κι' έμεινε άπιδυ όρες κοντά του ως ότου τέλος κατόρθωσε να τον συνεφέρει κάπως...

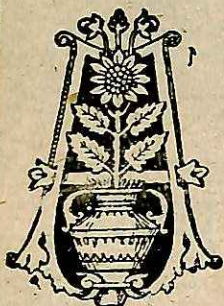

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΖΟΥΚΟΣ

(Πίναξ του Μινιτά).

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΣΥΝΩΜΟΤΗΣ

ΔΥΝΑΜΟ θα μπόρνατο χυδόνταν μες στο μέγαλο δωμάτιο της ερμητικής εκπαίδευσης... Σκοπός της αποστολής τους ήταν να φέρουν πίσω από τους τοίχους της πόλεως, να φέρουν πίσω από τους τοίχους της πόλεως, να φέρουν πίσω από τους τοίχους της πόλεως...

Φωτίζει χαμιά τριαντατάρι γαρδμεμένους άνδρες, ωπλισμένους σαν αστακούς, με τα κορμιά τους τριγυρισμένα από μπαλάντες και με τα ζωνάρια τους γεμάτα πιστόλια και σκελάρια...

Άλλοι καθάριζαν τα μακρού τους όπλα, άλλοι έγραφαν στο γόνιμο βασίλειο επιστολές, άλλοι άνοιγαν κάσες και μοίραζαν φυσιγγία μεταξύ τους κι άλλοι σιγομιλούσαν—δου-δου, τρεις—πέντε—σέξτε—σκέτιες γωνίες του δωματίου...

Κι' εγώ, επηρεασμένος απ' το κρυφό μεγαλείο της σκηνής εκείνης, καθόμουν άβυσσος κατάχαμα σταυροπόδι κι' έβριχνα τη ματιά μου στις άγριες μέρες, στην άγρια μου μορφή, στην άγρια μου μορφή, στην άγρια μου μορφή...

Βρισκόμουν την εποχή εκείνη με δημοσιογραφική αποστολή στην 'Ιρλανδία, παρακολουθώντας τον σκληρό αγώνα των 'Ιρλανδών πατριωτών, για την αναγνώριση της 'Ιρλανδικής αυτονομίας απ' τη Βρετανική Κυβέρνηση. Η μουσική οργανώσεως των πατριωτών αυτών, των Σιν-Φάινερς, όπως ήταν πασίγνωστοι στο παγκόσμιο κοινό, είχαν κηρυχτεί έκτος νόμου από το κράτος το έπαισμο, κι' όσο φανατισμένος κι' άγριος ήταν ο αγώνας τους, για την ιδέα της ελευθερίας, τόσο κι' αμείλιχτα τους κυνηγούσαν ή έπιστρες στρατιωτικές αρχές...

Ήταν ύπερτατος ο σκοπός τους και, όπως πάντα, η ανεπίσημη 'Ιαλμία κι' ολόκληρη η κοινή γνώμη της Βόρειας, παρακολουθούσε με ενδιαφέρον και συμπάθεια τη σκληρή τους πάλη. Κατάφερα κι' εγώ με διάφορες ειδικότητες εκδουλεύσεις μου, στα μουσικά τοπικά κομιτάτα των Σιν-Φάινερς, να κερδίσω την εμπιστοσύνη τους, κι' έτσι, έχοντας παντού έλευθερη την είσοδό μου, παρακολουθούσα από κοντά τα καθέκαστα της ζωής, της αυτονομιστικής κινήσεως, και την δοξολογία ελκρινώς μ' όλη τη δύναμή μου...

Θανατικές καταδίκες και τις τιμωρίες εναντίον προδότες, η σκληρή και τυραννική για το λαό 'Αγγλων κυβερνητικών υπαλλήλων. Και νά... Έτοιμαζόντουσαν κιόλας για κάποια νυχτερινή επίδρομή, με σκοπό τη σκληρή τιμωρία κάποιου αποστάτη-τος 'Αγγλων χωροφυλάκων, που όργιζε από τριετών στην περιφέρειά τους...

Μόλις πρό όλίγης ώρας, ο καπετάν Ο' Κέλλυ, μόλις διαβάσει τη θανατική καταδίκη, των 12 άνδρων του αποστάτησε εκείνους, απ' το τοπικό μουσικό διασκέτιο της οργανώσεως. Και τώρα, όρθιος, ανάμεσα στα 30 παλληκάρια του, έφερε δόλτες έδω κι' εκεί, έδινε διαταγές και συμβουλές και παρακολουθούσε τις έτοιμα-σες με τη συγνή και σταθερή ματιά του...

Οι δυο άχρειοι σωριάστηκαν κατάχαμα χωρίς να βγάλουν άχνα.

για σένα, για πάμπολλους και διάφορους λόγους, κι' η πονεμένη, η σπαταλημένη μας πατρίδα σου χρυσάσει χάρες και χάρες... Είσαι δοκιμασμένος, είπα, και δεν αντιστάω πώς έχεις λόγους σοβαρούς για να μη θέλεις νάρθεις μαζί μας, αυτή τη νύχτα... Λυπούμαι που σε χάνω απόψε, κι' εύχομαι με την ψυχή μου να λείψουν γρήγορα οι λόγοι που σου στερούν την πολύτιμη συνδρομή σου. Έπ'... Έσείς, παιδιά... Μπορώ... Έτοιμοι. Σηκωθείτε γρήγορα κι' ακολουθήστε με. Η ώρα πλησιάζει. Γελάσανε και οι άλλοι. Κάνε συντροφιά στον έκλεκτό μας συνογάτη. Και δειγνόμενος του μένα, ο καπετάν Ο' Κέλλυ, ποδοίσε με άπειρη έκτιμηση το χέρι. Γεμάτο συγκίνηση το πελώριο εκείνο παλληκάρι, έσκυψε και το φίλησε το χέρι, ενώ σιγά-σιγά μουρούριζε:

—Εύχαριστώ, καπετάνιε. Βασιστή-τε σε μένα για άλλοτε. Εύχαριστώ για απόψε.

Βαρύα θήματα αντήχησαν στο σά-νιδιό μου. Τα μέλη της συμμορίας έτοιμαστήσαν βιαστικά, διώχθη-σαν τις παλάσκες τους, τακτοποιή-σαν τον όπλισμό τους και δόνοντας γύρω στο πρόσωπό τους μακρύ, κα-τάχαμα μακρύ, που άφιναν έσκα-πα μόνον τα μάτια τους, σαν μάσκες ιδιότροπες, έβγαιναν ένας-ένας απ' τη μεγάλη αίθουσα και κατέβαιναν στην σκοτεινή αυλή της επαύλειος εκείνης. Τελευταίος βγήκε, αποχαιρε-τώντας μας φιλικά, κι' ο καπετάν Ο' Κέλλυ. Έκείνος με λίγα λόγια, μου έδειξε το σκοτεινό από-κρυφο δώμα που τακτοποιήσε από 80 όπλα, που κίλησαν με όρμη στον άερατο 'Απ' το σκοτεινό κάμπο, κι' έπειτα πάλι μας έανασκέπασε ή μοναξιά τους δυο μας...

ΤΟΥ LUDOVIC NAUDEAU

σαν τον όπλισμό τους και δόνοντας γύρω στο πρόσωπό τους μακρύ, κα-τάχαμα μακρύ, που άφιναν έσκα-πα μόνον τα μάτια τους, σαν μάσκες ιδιότροπες, έβγαιναν ένας-ένας απ' τη μεγάλη αίθουσα και κατέβαιναν στην σκοτεινή αυλή της επαύλειος εκείνης. Τελευταίος βγήκε, αποχαιρε-τώντας μας φιλικά, κι' ο καπετάν Ο' Κέλλυ. Έκείνος με λίγα λόγια, μου έδειξε το σκοτεινό από-κρυφο δώμα που τακτοποιήσε από 80 όπλα, που κίλησαν με όρμη στον άερατο 'Απ' το σκοτεινό κάμπο, κι' έπειτα πάλι μας έανασκέπασε ή μοναξιά τους δυο μας...

Κι' όμως!... Πριν τον είδα μαζε-μένον, σαν κοπέλλα δειλή και άβγα-λη, να σκύβει το κεφάλι του μπροστά στον αρχηγό του, και ν' αρνείται, με παιδική φωνή παιδιού, να τον ακολουθήσει στην κινδυνώδη επίδρομή του. Τι συνέβαινε, λοιπόν;... Με λίγα λόγια, το καπνιστήριό της ήταν άβυσσος, κι' αυτός, πιδ δειλός και άβγα, κάθισε αντίκρυ μου, και με τον τρόπο στα μάτια του, μου φίλη-σε άργα, ενώ ή φωνή του κομπίαζε από μια κρυφή και λαχταρισμένη συ-κίνηση.

—Έχετε δικήν ν' άπορείτε, σε-βαστέ μου κύριε και φίλε. Η αλή-θεια όμως είναι ότι φοβόμουν από-ψε. Φοβόμουν να πάω μαζί τους, γιατί... γιατί... πάω απόψε στο κα-ταραμένο αυτό χωριό... Τό Θουράς. Άκούω τ' όνομά του και τρέμω σαν το ψάρι... Εγκληματήσα εκεί πέρα, εδω και ένα μήνα πριν... Ναι!... Εγκληματήσα χωρίς να θέλω, κι' από τότε έχω την Κόλαση στην ψυχή μου και τον τρόμο στα άκρα μου, που φίλη-σε άργα, ενώ ή φωνή του κομπίαζε από μια κρυφή και λαχταρισμένη συ-κίνηση.

—Έχετε δικήν ν' άπορείτε, σε-βαστέ μου κύριε και φίλε. Η αλή-θεια όμως είναι ότι φοβόμουν από-ψε. Φοβόμουν να πάω μαζί τους, γιατί... γιατί... πάω απόψε στο κα-ταραμένο αυτό χωριό... Τό Θουράς. Άκούω τ' όνομά του και τρέμω σαν το ψάρι... Εγκληματήσα εκεί πέρα, εδω και ένα μήνα πριν... Ναι!... Εγκληματήσα χωρίς να θέλω, κι' από τότε έχω την Κόλαση στην ψυχή μου και τον τρόμο στα άκρα μου, που φίλη-σε άργα, ενώ ή φωνή του κομπίαζε από μια κρυφή και λαχταρισμένη συ-κίνηση.

Ήρα μια νύχτα διαταγή απ' τον τον αρχηγό μου, να εκτελέσω μια ά-πέφαι θανατική του Κεντρικού δι-καστηρίου των Σιν-Φάινερς. Επρό-κειτο για δυο πρώην συντρόφους μας, που βρισκόντο στο Θουράς, και, χρεώ-σμενοι από άγγλικα λεπτά, πρόω-σαν στους 'Αγγλους τα μέλη κά-ποιου δικού μας επαρχιακού κομιτά-του. Έξη κρεμάλες στήθηκαν απ' τους τυράννους μας κι' έξη κορμιά άχαρημένων πατριωτών μας άνει-στήσαν και πάνω, για παραδειγματι-σμό μας.

Έπρεπε να τιμωρηθώ σκληρά οι άθλιοι προδότες. Τόσπασα τη διατα-γή, μέτομασα το μπράσουγκ, καθελ-λίκεψα τ' όλο μου και τα μεσάνω-χα της άλλης μέρας βρήθηκα στο Θουράς... Άνθρωποι δικί μου, μ' έ-κρυψαν στο σπίτι τους και με σόστη-σαν την άλλη μέρα, για μακρινό τους

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΑΠΟ ΤΟ «ΧΡΥΣΟ ΒΙΒΛΙΟ»

(Τι είναι ο έρως, τι είναι ή ζωή, τι είναι ή εὐτυχία, ή φιλία, ή ποίσις, ή ήρωϊσμός, κ.τ.λ. κ.τ.λ.)

Ένα από τα μεγαλύτερα και τα πιο όνομαστα φιλολογικά σαλόνια προ έ-κοντο περίπου έτών Παρίσι, ήταν ά-νομιφύδως και το σαλόνι της κομής-σης Diane, στο όποιο συγκεντρωνόντου-σαν, τις παγερές χειμωνιάτικες νύχτες τα έξοχότερα πνεύματα της Γαλλίας, όπως ο Ροσταν, ο Πιέρ Λοτι, ο Αλ-κάρ, ο Λαβεντάν, ο 'Ανατόλ Φράνς και άλλοι λόγιοι και καλλιτέχναι και συζητούσαν για διάφορα ζητήματα της φιλολογίας και της Τέχνης, ή περνού-σαν την ώρα τους σκαρώνοντας διάφο-ρα πνευματώδη διανοητικά παιχνίδια.

Μιά απ' τις διασκεδάσεις των λο-γιών αυτών, ήταν και το παιχνίδι των έρωταποκρίσεων, σύμφωνα με το όποιο έπρεπε οι προσκαλεσμένοι της κομής-σης να δίδουν μια σύντομη απάντησι σε μια άπρόσβητη έρώτησι, την όποια έκανε ένας απ' αυτούς.

Η οικοδέσποινα, ή φιλότεχνος κό-μησσα Diane, είχε την πρόνοια να κρατήσει κάποιες απ' αυτές τις έ-ρωταποκρίσεις σ' ένα λειψίωμα, το ό-ποιον, μαζί με τα φιλολογικά της 'Α-π' τα έργα σπαρτά κάμπο του χω-ριού εκείνου.

Η άποστολή μου πέτυχε. Τόσπας έπιασε τους προδότες και ξεθαρέψαν οι δικί μου. Με σέπασαν ως το κε-φάλι από τριές κι' από έκτιμησι... Μό, να τι διάβασα την άλλη μέρα θράδα, στις τοπικές εφημερίδες μας... Μουδούξε ένα τοπικιστικό από-κομμα εφημερίδας. Τό πήρα, κι' ενώ εκείνος έσκυβε με πόνο το κεφάλι, να τι διάβασα εγώ!

«Και έλλο κροθούα εκδικήσεως των Σιν-Φάινερς.

«Χθές μεσημέριαν, εις την πλα-τείαν του χωριού Θουράς, εδρέθη-σαν τα πτώματα δυο γνωστών, διά τα νομιμόφρονα προς το κράτος α-σθήματα, χωρικών... Υποτίθεται ό-τι πρόκειται περί εγκλήματος εκ μέ-ρους επαναστατικών στοιχείων...

«Αλλ' ότι ειπε άκαταρόητον, ειπε το γεγονός ότι εδρέθη νεκρός επίσης, με το ίδιον περίτροπον και συνε-πώς από τον ίδιον εγκληματιαν, και ό εκ γενεής τυφλός έπαίτης του χω-ριού... Η άγορίτση αυτή ειπε ένδει-κτική των δήθεν ιερών σκοπών, ό-τινες επιδιώκονται από κοινούς κα-κούργους, άχρωμένους διωθέν ή ψηλής ιδεολογίας...»

—Κατάλαβα, κύριε... Με ρώτη-σε με παρακτική φωνή το άπαλι-σμένο παλληκάρι...

—Κατάλαβα, παιδί μου, το είπα, και το γάδωφα συμπονετικά τα έ-τοχτα καλλιώς σου... Τι άλλο μπορού-σα να το πώ;...

πονημονεύματα, έξέδωκε κατόπιν σε τόμο με τον τίτλο «Τό Χρυσό Βιβλίον», και από τα όποια άποσπασμα μερικές παραγράφους:

—Τι είναι αγάτη; —Ένα τραγούδι που άρχίζει κανείς μόνος του, εξακολουθεί με δύο και τε-λειώνει με τρεις. —Πώς τελειώνει ή αγάτη; —Με ένα θύμα.

—Τι πράγμα ειπε πιδ σπάνιο στον κόσμο; —Ένας έρωτευμένος χωρίς έρωτα. —Τι ειπε πλατωνικός έρως; —Τί ειπε έλπίδα; —Η χαρά πριν από τη χαρά.

—Τι ειπε σελήνη του μέλιτος; —Ποιός ειπε ό μεγαλύτερος ήρω-ας για μια γυναίκα; —Τό να κλαίη μόνη της. —Τί ειπε κοκετταρία; —Τό τελευταίο πράγμα που πεθαί-νει στη γυναίκα.

—Τι ειπε χρόνος; —Έκεινος που φέρνει, παίρνει και δεν ξαναφέρνει.

—Τι ειπε απόλυτη εὐτυχία; —Τό να γεννηθή γελώντας, να έχ-σης τρολλός και να πεθάνης τραγου-δώντας.

—Τι ειπε καρδιά; —Κάτι που δεν πάει εκεί που το σπρώχνουν. —Τί άναγνωρίζει κανείς πιδ δύ-σκολα; —Ότι άπατάται.

—Τι ειπε οικογένεια; —Ένα έλος που από μακρού φαί-νεται όραίο τοπίο.

—Τι ειπε ταξίδι στους ούρανους μετ' έπιστροφής; —Πού ειπε το πρώτο σύμπτωμα του έρωτος; —Να θέλεις να μιλήσης και να... σωπαίνεις.

—Πού ειπε το θέλητρο του προ-τού έρωτος; —Να μην προβλέπεις δεύτερο...

—Ποιά ή διαφορά μεταξύ άόρους και αθάνατος; —Αθάνατος ειπε τό να θέλεις να φι-λήσης μια όμορφη γυναίκα και θάνατος μια άσχημη.

—Τι ειπε έλπίς; —Μια προκαταβολή από τό ταμείο της εὐτυχίας, της όποιας σπανίως πλη-ρώνεται τό υπόλοιπο.

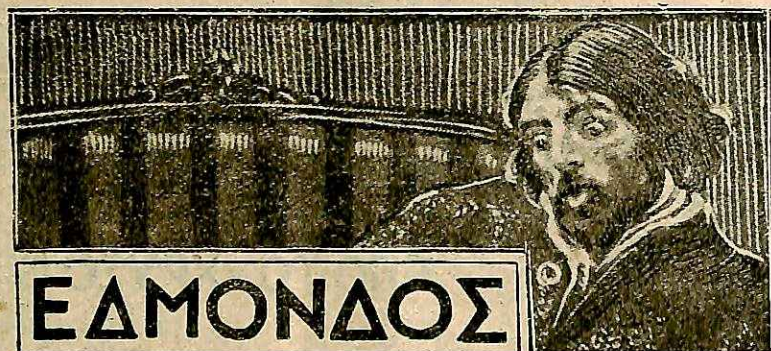
—Τι ειπε έπιθυμία; —Τό δικαίον που τό σκοτάνει ή πραγματικότητα.

—Τι ειπε ζωή; —Ένας δρόμος, σε κάθε γωνία του όποιου παραμονεύει ό θάνατος.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ TRISTAN BERNARD

ΕΔΜΟΝΔΟΣ

την κλειδαριά ή να τρώγαμε το συρτή. Και τότε... Τότε, αντίο χουσαφι-κά!... Αντίο, παρθένα!... Αντίο ό-μολογίες, και αντίο... μαστέλλο! Κι όλα αυτά γιατί περίμεναν τον Έδ-μόνδο να τον μάθαιναν άμέσως τη δουλειά, να τον κατακοπίζανε, απόψε κιόλας, στην τέχνη τους τα δύσκολα κι επικίνδυνα μονοπάτια, συμπληρώνοντας μ' αυτόν τον τρόπο την τριάδα τους!...

Τέτοιο ήταν το σπείδι τους, από πολλών καιρό. Δυνατός σαν κτήνος ο Μπουκέ, που ηρόος κι' εδύνατος σαν λήθη, ο Γκοντώ, συμπληρώναν ό ένας τον άλλο. Μά έπρεπε να βρούν και κάποιο τρίτο, γυναικείο και γλωσσολόγο, να συμπληρώσουνε το τρίο... Θάψαμε γι' αυτόν ό γερασ-

Συνομιλούντα ούχοντας ματιές ύποπτες δλόγυρά τους...

λαμένος και πονόπτης Γκοντώ, ό ό τον έβρισκαν, ό ό τον μάθαιναν τη δουλειά μαζί και ό ό γινόντουσαν μια τριάδα άκατάγωνιστη κι' ασύλληπτη απ' την άσυνεχία, τραυματική στα λυσιτελεία της κλίμα, και προικισμένη μ' όλες τις ανθρώπινες καπ-τωμένες κι' επιτηδείες. Βόηθαν λοιπόν το σπείδι και τήλβαν μπου-στα άμέσως.

Δέν άρχισε να βή τον έπιθυμητό συνένταρο, ό δάμονας ό Γκοντώ. Τόν πέτυχε μια παρωμένη κι' άτακισμένη νύχτα, κυριεύει και μισοφύριο απ' την πείνα, κρησμεύον στο κρύο μάγκρο μιας εξώπορτας θεοκλειστής, να ζήσει με τα νύχτα του την πληγία στην άσχημη του... Τόν συμμάζεψε στην παντοφλωγή του, τον έπιασε καλά, τήλβισε σαπούνι να πλυθ και

ρούχα γιά ν' αλλάξει κι' άρχισε την άνάκρισι.

"Ελας πώς τον έλεγαν Έδμόνδο. Έπιθετο δέν θέλησε να πη. Σπούδαζε ζωγράφος στην Άνώτατη Σχολή των Καλών Τεχνών, συνέχισε πέντε χρό-νια. Μά τή παρήγαγε από καιρό. Έ-πεσε με τα μούτια στο χαρτί και στις γυναίκες, χρεώθηκε ίσα με το λαμό και τον έδωξαν απ' το σπίτι του. Τόν πήρε ό κατήφορος, καπακάλυψε με γρηγοράδα μέσα σε τρία χρόνια, και ό τοακίζοντα πείρα έριστικά αν δέν προλάβαινε να τον γλυτώσει ό Γκοντώ.

"Όταν έπειτ' από καμιά δδομάδα βγήκε απ' τη φυλακή και ό Μπουκέ, ό όποιος ήταν γιά δυό μήνες μέσα εξ' άφορμής κάποιου καυρή, ό Γκοντώ,

—Άλλοι να τα πούλας αυτά, γα-λαζοκίματέ μου. Εσκουπήσου στη στιγμή κι' έλα μαζί μου απόψε. Αύ-ριο κόψε το λαμό σου. Είνε δικός σου λογαριασμός αν φοβάσαι, μά ά-πόψε χρειάζεσαι και σό στο κώλο, μια και το ξέρεις από πούν... Έλα μαζί μας, γιά να ένοσηποιηθής και σό και να σφαλής τις μόνες σου το στόμα, αν δέν θές να σό βουλώσουμε έμεις. Παράτα με ήσουν, Γκοντώ, και μη μπάνεις σε παρακαλώ στη μέση, γιατί ό ό ήταν ικανό το κο-καρόπουλο αυτό, να στείλη ξοπίσω μας τους σταυρωτδες αν τον άφη-σουμε μονάχο εδώ μέσα. Μπρός, ύστε! Έλα μαζί, πλέρησχυλο...

Εκπλήσαν κι' οι τρεις τους και λήθησαν σε λιγάκι στη σκοτεινή του δόμον. Πεπάτησαν άκατά, έρχον-τας ύπουλες ματιές τριγύρω τους, σκουπώντας ποτε - ποτε και το δύ-στοχο τον Έδμόνδο, που ληγε ή ψυ-χή του τώρα γιά την καινούργια του καπάντα.

Κάποτε, τέλος πάντων, σταμάτη-σε πρώτος ό Μπουκέ, κράτησε πλάι του τους άλλους κι' έσκυψε με προ-φύλαξη μπροστά σε μια πόρτα σαρ-βαλισμένη μιας μοναχικής και μισο-γκρεμισμένης μονακατοικίας. Έβγαλε απ' την τσέπη του ένα σκουριαμένο κλειδί, έστρεψε επάνω του ένα κομμάτι νομίσμα του επάγγελμα, καθώς και γιά την εξαιρετική αντίληψη, πούδινξε ό Έδμόνδος, στην εκμάθησι των πρώ-των κώπων και των πρώτων τεχνι-σμάτων...

"Επειτα οι δυό τους, ό Μπουκέ και ό Γκοντώ, μίλησαν γιά κάποια σπεί-διο ληστείας μιας γρηάς, πατήρω-στης γιά τή... παιγνιού της, συμφο-νήσαν να κινή αντίκλειδι ή να της κλειδώ τον κλειδί ή νεββόλτος από τη φυλακή Μπουκέ, και ν' αντίκω-ναν κατόπιν, έπειτα από τρεις μέρες, στην ταβέρνα κείνη μαζί με τον Έδ-μόνδο.

Μά νάτον τώρα πού άργουσε να-

Οη... Βλαστημούσε άκατάπαντα ό Μπουκέ γιά την άγοροπρία κείνη, κι' ό Γκοντώ άρχισε να φοβάται, πώς δι-στασε την τελευταία όρα το τσιρόκι του αυτό, να μη στα δάσανα μαζί τους. Δέλησαν... Μετάνοιωσε...

"Ήταν έτοιμοι να ξεκινήσουν μόνοι, πεία, όταν έλασαν αντίληψη στο πε-ζοδρόμιο θήματα διαταχτικά... Ένα σφύριγμα έλαφρό, σύμφωνα με το σύν-θημα, άκούστηκε και ξεπρόβαλε απ' τη γωνία του δόμον ό Έδμόνδος, σκεπαμένος απ' το μισοσκόταδο της νύχτας κι' απ' το μισόμυο φως του γωνιόου φανιού.

"Ετρεξαν κι' οι δυό κοντά του κι' άμέσως τον άρπαξε ό Γκοντώ από το χέρι... Τού ψιθύρισε γοργά:

—Γιατί άρχισες τόσο να γανής; Πού ήσουν;

Χτύπησε δυνατά ή καρδιά του νέ-ου. Χλώμισε και μουμούρισε με δι-στακτική φωνή:

—Τι να σάς πώ, Σκίεττοκι. Μού φαίνεται, πώς δέν θάπρεπε να ήμουν-να μαζί σας, απόψε κιόλας. Θάβελ... να συνήθισα λιγάκι άκόμα... στην ι-δέα αυτή... Νά... Πώς να σάς το πώ.

Άγριέμένος ό Μπουκέ, σκούνηξε πατήρω τον Γκοντώ, κι' άρπαξε τον Έδμόνδο απ' το γαλά. Τόν κούνησε δέν προλάβαινε να τον γλυτώσει ό Γκοντώ.

—Άλλοι να τα πούλας αυτά, γα-λαζοκίματέ μου. Εσκουπήσου στη στιγμή κι' έλα μαζί μου απόψε. Αύ-ριο κόψε το λαμό σου. Είνε δικός σου λογαριασμός αν φοβάσαι, μά ά-πόψε χρειάζεσαι και σό στο κώλο, μια και το ξέρεις από πούν... Έλα μαζί μας, γιά να ένοσηποιηθής και σό και να σφαλής τις μόνες σου το στόμα, αν δέν θές να σό βουλώσουμε έμεις. Παράτα με ήσουν, Γκοντώ, και μη μπάνεις σε παρακαλώ στη μέση, γιατί ό ό ήταν ικανό το κο-καρόπουλο αυτό, να στείλη ξοπίσω μας τους σταυρωτδες αν τον άφη-σουμε μονάχο εδώ μέσα. Μπρός, ύστε! Έλα μαζί, πλέρησχυλο...

Εκπλήσαν κι' οι τρεις τους και λήθησαν σε λιγάκι στη σκοτεινή του δόμον. Πεπάτησαν άκατά, έρχον-τας ύπουλες ματιές τριγύρω τους, σκουπώντας ποτε - ποτε και το δύ-στοχο τον Έδμόνδο, που ληγε ή ψυ-χή του τώρα γιά την καινούργια του καπάντα.

Κάποτε, τέλος πάντων, σταμάτη-σε πρώτος ό Μπουκέ, κράτησε πλάι του τους άλλους κι' έσκυψε με προ-φύλαξη μπροστά σε μια πόρτα σαρ-βαλισμένη μιας μοναχικής και μισο-γκρεμισμένης μονακατοικίας. Έβγαλε απ' την τσέπη του ένα σκουριαμένο κλειδί, έστρεψε επάνω του ένα κομμάτι νομίσμα του επάγγελμα, καθώς και γιά την εξαιρετική αντίληψη, πούδινξε ό Έδμόνδος, στην εκμάθησι των πρώ-των κώπων και των πρώτων τεχνι-σμάτων...

"Επειτα οι δυό τους, ό Μπουκέ και ό Γκοντώ, μίλησαν γιά κάποια σπεί-διο ληστείας μιας γρηάς, πατήρω-στης γιά τή... παιγνιού της, συμφο-νήσαν να κινή αντίκλειδι ή να της κλειδώ τον κλειδί ή νεββόλτος από τη φυλακή Μπουκέ, και ν' αντίκω-ναν κατόπιν, έπειτα από τρεις μέρες, στην ταβέρνα κείνη μαζί με τον Έδ-μόνδο.

Μά νάτον τώρα πού άργουσε να-

ΑΙ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ ΜΑΣ

ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ.—Την παρελθούσα Κυριακή συνητήθησαν διά τή πρω-τόβλητα 1932—33 οι ομάδες της πό-λεως μας Ε.Γ.Ο.Η. (Ένωσις Γυμνα-στικών Οργανώσεων Ηρακλείου), και «Εργοτέλης». Ο Εργοτέλης έ-παρουσίασε πρώτης τάξεως παιγνίδι, ενώ αντίθετως ή Ε.Γ.Ο.Η. ύστερησε.

Εν τέλει οι ομάδες άντεδείχθησαν ί-σόπαλοι διά τερμάτων 2—2. Έκ του «Εργοτέλους» διεκρίθη ό έξω δεξιά κυνηγός Άναστ. Παλλίδης, όστις έ-πέτυχε το πρώτο τέρμα ύπέρ της ό-μάδος του και ό τερματοφύλας Πονή-ρης. Έκ δέ της Ε.Γ.Ο.Η. οι κ. κ. Πολυκράτης, Σιρντάκης.

Χ. Α.

ΠΑΤΡΑΙ.—Την παρελθούσαν Κυ-ριακή, έν μέσο 3.000 θεατών, συ-νητήθησαν εις φιλι-κήν συνάντησιν οι ό-μάδες «Απόλλων» (Αθηνών) και ή πρω-τοβάθμια (Παναχαι-κή Πατρών).

Και οι δύο ομάδες έπαίξαν ομοιάσια ά-πό τεχνικής άπόψεως.

Τό τέλος του άγώ-νος εύρεν νικήτριαν την ομάδα του 'Α-πόλλωνος 4 έναντι 2 της Παναχαικής. Έκ του 'Απόλλωνος διε-κρίθη ό τερματοφύ-λας αυτός κ. Φρονι-μίδης και ό κ. Γαίλας. Έκ δέ της Παναχαικής οι κ. κ. Παναγιωτόπου-λος, Σκληρόβαντης και Γαίλας.

Α. Α. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Την παρελθούσαν Κυριακή, εις τή γήπεδον της «Μικρασιατικής» έν Δουροπότι, συνητήθησαν εις φιλι-κήν άγώνα οι ισχυροί ομάδες:

«Α. Β. Κένταυρος» Ροδάς και «Ντέλβουρικ» Δουροπότι.—Κατόπιν σκληρού άγώνος νικήτρια άντεδείχθη ή πρώτη, διά τερμάτων 1—0.

Είχαμε στη ράμ' μας, τη ληστεία με-τά φόνου. Λεύτε να μη μάς βρούν χειρότερα... Ένώ τώρα πού έσφλή-σαμε και μ' αυτόν, πώς τον είπες; Τόν Έδμόνδο, να, τον Έδμόνδο...

Κανένας δέν έ καταλάβη έλπιονόας τους και τους δυό κακαρωμένους ά-πο πρωί - πρωί, τί έγινε δύο μέρα...

ΚΑΡΑΛΛΑ.—Έπίσης, την 19ην

πρόσφατος συνητήθησαν εις φιλικήν ποδοσφαιρικήν άγώνα οι ομά-δες «Π.Ζ.Κ.Α.» και «Ελπίς». Η νεοσύστατος έμάς της «Π.Ζ.Κ.Α.» κατώτερως και έπε-ρίληθη εύκολως της «Ελπί-δος» με τή θεριασκευμένη ο-μάδα των τερμάτων 10—3.

Έκ της νικήτριας διεκρί-θησαν οι κ. κ. Σ. Ροδόπουλος, Ύφαντιδης, Καζέλας, Κακού-λιδης και Κασαπίδης.

Σ. ΚΑΚΟΥΛΙΔΗΣ

ΑΘΛΗΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

ΑΓΩΝΕΣ ΚΑΙ ΕΠΙΔΕΙΞΕΙΣ

ΚΑΒΑΛΛΑ.—Τήν 19ην Ιουλίου διετήχθησαν στην πόλιν μας οι άγώ-νες του «Πρωτοβάθμιου των Φιλίπ-πων». Τά άποτελέσματα των άγώνων έχουν ως εξής:

ΔΡΟΜΟΣ 100 μ.—1) Λέων Πα-σό 41" 3/10. 2) Γ. Σπαθόπουλος 41" 5/10. 3) Θ. Κακούλιδης 41" 6/10.

ΑΛΜΑ ΕΙΣ ΓΥΟΣ.—Χατζηγε-γορίου 1.57 μ. 140 μ. ΜΕΤ' ΕΜΠΟΔΙΩΝ.—1) Χατζηγεγορίου 17" 2/10. 2) Μηνάγας 17" 2/10.

800 μ.—1) Λέων Πασό (Πανθ. έπίδοσις) 1' 58". 2) Τεχ Πασό. 3) Κουκούτσης.

ΕΛΕΥΘ. ΔΙΣΚΟΒΟΛΙΑ.—1) Χα-τζηγεγορίου 27.75. 2) Ζαρεγόπου-λος 25.42. 3) Μιχαηλίδης 25.26.

ΑΛΜΑ ΕΠΙ ΚΟΝΤΩ.—1) Κα-λέντσης 3.05 μ. 2) Πετρεζής.

ΣΦΑΙΡΟΒΟΛΙΑ.—1) Μιχαηλίδης 10 μ. 2) Χατζηγεγορίου 9.12 μ. 3) Βουλάραχης 8.47.

400 μ. ΜΕΤ' ΕΜΠΟΔΙΩΝ.—1) Χατζηγεγορίου 60" 1/5. 2) Μη-νάγας 62" 4/5. 3) Κουκούτσης.

ΑΛΜΑ ΑΠΛΟΥΝ.—1) Γ. Σπα-θόπουλος 6.04 μ.

1500 μ. ΔΡΟΜΟΣ.—1) Λέων Πασό 4' 31" 3/5. 2) Τεχ Πασό και 3) Άλαπέρτο Πασό.

ΔΡΟΜΟΣ 200 μ.—1) Σπαθόπου-λος 23" 9/10. 2) Κουκούτσης. 3) Μολωνάκης.

ΑΛΜΑ ΤΡΙΠΛΟΥΝ.—1) Μώλ-ωνάκης 14.88. 2) Γαρόρης. 3) Ό-λύμπιος.

Σ. ΚΑΚΟΥΛΙΔΗΣ

ΜΥΤΙΑΝΗ.—Στο γυμναστήριο του Γυμνασίου έγιναν την 7ην Ιου-λίου, ή έτήσιες γυμναστικές επιδεί-ξεις του Άνωτέρου Παρθενωγείου

της πόλεως μας, στεφθείσαι υπό πλή-ρους επιτυχίας. Τό πρόγραμμα είχε κατισχύσει με μεγάλη προσοχή ή επιμέλεια και μετά τις άσκήσεις πού ήσαν λίγες και κλίμα έπαυλοθήσαν τραγούδια και χοροί. Τήν μεγάλει-στη επιτυχία, έστρέψαν οι χοροί, ενώ τή τραγούδια αν και πολύ φοβιά, έστρέψαν άσπανά.

Ο κόσμος στο τέλος κάθε χορού έσπούσε σε χειρο-κροτήματα. Η ίδιες Φρονόκη και Ν. Σουγουλτζή έπρεσαν τους χορούς με ξεχωριστή χάση κι' εδύναση. Λέ-γει ένα μεγάλον έπος στον κ. Σμυρ-ναίου γιά την επιτυχία της έορτής αήτης.

Δ. ΠΙΤΕΛΛΑΗΣ

ΠΙΚ-ΝΙΚ

ΠΕΝΝΙΕΣ

—Στην Άγία Γεωργία ή λέξις «Κό-ρσιον» επαναλαμβάνεται 1853 φορές.

Η λέξις «Ιερωδών» 6845, ή δέ λέ-ξις «σεβάσμιος» άσάχα μια φορά.

—Ο πάμερος γιά την άνεξαρτησία της Άμερικης έστόλισε 900 εκατομ-μύρια δολάρια και τή ζωή 554 χι-λιάρων ανθρώπων.

—Υπάκουε 450 χιλιάδες είδη ζώων, ενώ φυτών υπάρχουν μόνον 195 χιλ. είδη.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Η. Α. Μ. Η ΜΟΔΑ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΟΥΜΕ

—Καθώς μεις πληροφορούμε τα τελευταία Παρισινά περιοδικά Μόδας, θα φορεθούν πολύ έφετος, όλο το καλοκαίρι, τα ανώμαλα από πλευρή μάλλον δαντέλλα.

—Τα ανώμαλα αυτά ή αποτελούνται από ένα ολόκληρο φόρεμα και μία θέσσα, άσπρη, και θα είναι έλαιολευκα ή χρωματιστά, ή μαύρα.

—Η δαντέλλα από την οποία θα γίνονται, θα είναι πολύ λεπτή και άραια, και έτσι δεν θα είναι καθόλου ζεστά.

—Εκτός από τα μάλλινα πλευρά φορέματα, είναι πολύ «άν-δον» στο Παρίσι, αυτή την εποχή και τα φορεμάτια από πικέ, και από βαμβακερή μουσελίνα, που είναι τόσο χαριτωμένα κι' ελαφρά. Άλλα και το όργανο θα φορεθεί πολύ έφετος, καθώς και η μεταξωτή μουσελίνα.

—Όσον αφορά τα χρώματα, είναι τόσο πολλά «άν-δον» τώρα τελευταία, ώστε δεν θα ξέρουμε ποιά να διαλέξουμε.

—Θα ιδούμε, εκτός από το μαύρο και το άσπρο, όλα τα χρώματα της έρως και διάφορα χρώματα παντέλ, ποιητικά, όνειρώδη.

—Θα ιδούμε πολλά συκλαμέν, ροζ-μαράμι, μπλε-περβάν, μπλε-πορσελάνης, πράσινο των φύλλων, πορφυρό του νερού, ροζ κορυμβού, κλπ.

—Θα ιδούμε ωραιότατα υφάσματα φανταστικά, εμπριμέ, με φανταστικά σχέδια και χρώματα.

—Θα είναι πολύ της μόδας, τα υφάσματα τα εμπριμέ με θούλες μικρές ή μεγάλες, ή με πέταλα λουλουδιών και με κλαδιά και φύλλα.

—Θα ιδούμε και υφάσματα εμπριμέ, με γραμμές ίσιες και διαγωνίες και με πολύχρωμα σχέδια.

—Τα φορεμάτια από ύφασμα εμπριμέ, γίνονται πάντα έπλε, χωρίς πολλές γαρνιτούρες και το στολίδι τους είναι τα σχέδια του υφάσματος των. Δεν έχουν καθόλου, ή σχεδόν καθόλου, μανίκια. Γίνονται συνήθως με μικρές κάπες στους ώμους, ή με επωλετές, χωρίς τίποτα από κάτω.

—Αν σ' αρέσουν τα μικρά μανίκια, μπορείτε να σχηματίσετε μ' ένα ήλιο κομμάτι, μικρές φούσκες, ή όποιες θα φτάνουν έπάνω από τον άγκώνα.

—Αν πάλι δεν θέλετε να δείξετε τα μπράτσα σας, κάνετε μανίκια πολύ πλατιά, και χωρίς πουαντί, στενά στον άγκώνα και πολύ φαρδιά έπάνω και κάτω, από πάντων κίτω.

—Το ύφασμα όμως των μακρυνών μανικιών πρέπει να είναι πάρα πολύ μαλακό, βουβή ή μουσελίνα, ώστε και έλαφρό, καθόλου ντεντέ και αν είναι μπετό εμπριμέ.

—Το μπετό ντεντέ άδυνατίζει πάντα.

—Τα σταυρωτά κοράκια, κι' ή φούστες ή σταυρωτές που κλείνουν με κομμάτι είναι επίσης πολύ της μόδας, θεωρούνται δέ ως πολύ σίχ, από πάντων όταν τα κομμάτια είναι από διαλεχτό συντέρι ή από μέταλλο,

ΤΑ ΦΙΓΟΥΡΙΝΙΑ ΜΑΣ

1) Φόρεμα, από κρεπέλλα μπλέ, με ζώνη μπλε-μαρέν, γαρνιρισμένο με βελονιές. 2) Φόρεμα, από τισορ πράσινο άνοιχτό, με γραμμές πράσινες σκούρες.

έξοχική, πρέπει να τοποθετήσετε στο ντεκολτέ, εμπρός, στο πλάι, ή προς τον ώμο—όπως προτιμάτε—ένα φίδιχο από όργανο, ή από μουσελίνα, άσπρη ή ροζ.

—Η μικρή αυτή λεπτομέρεια, ή οποία είναι πολύ σίχ και χαριτωμένη, είναι πολύ «άν-δον» στο Παρίσι, και σ' αυτή την συνιστούμε ιδιαίτερα.

—Για να άκούστε στα φορεμάτια σας μιά έντελως νέα όν, κόψετε δαντέλλωτο το μπέρ της φούστες κάτω, ολόγουρα, το κοράκι ή το μολορό ολόγουρα και το ντεκολτέ αν δεν είναι καθόλου ντεντέ και αν είναι μπετό εμπριμέ.

—Το μπετό ντεντέ άδυνατίζει πάντα.

—Τα σταυρωτά κοράκια, κι' ή φούστες ή σταυρωτές που κλείνουν με κομμάτι είναι επίσης πολύ της μόδας, θεωρούνται δέ ως πολύ σίχ, από πάντων όταν τα κομμάτια είναι από διαλεχτό συντέρι ή από μέταλλο,

είναι τόσο πρακτικά, καθώς μ' άπαιτούν να φορέσουμε μ' αυτά, όποια μπλούζα μ' αρέσει.

—Με τα φορέματα αυτά πηγαίνουν από πάντων μπλούζες με μακρυνά πλατιά μανίκια.

—Φορεμάτια από λινό άσπρο ή χρωματιστά, θα είναι έργασμένα γύρω στη φούστα, γύρω στη ζώνη και στο φισού του κοράκιου, με στρογγυλά ή μύτερά φιστόν. Η γαρνιτούρα αυτή δίνει πολλή χάρι και νεανιάσκει στο φόρεμα, αλλά δεν πηγαίνει παρά σε νέες και λυγρές σιλουέτες.

—Με φορέματα ολόλευκα θα φορέσουμε και άσπρη μολορό, δηλαδή άσπρα, εμπριμέ με μαύρα σχέδια ή καλύτερα άσπρα, με μαύρες άγκυροσταθιόν, που είναι πιο σίχ.

—Για καθημερινά φορέματα και κοστούμια από, συνήθιζανται ή πιάτες, ενώ για φορέματα λούσου προτιμούνται ή κλός.

—Η πιάτες πηγαίνουν από πάντων σε πολύ λυγρές σιλουέτες, αλλά άς προτιμούν ή κλός όσες δεν έχουν πολύ μοντέρνο σώμα.

—Τα κλός δίνουν πάντα περισσότητα χάρι στο θάδισμα και άλαφρότητα στην σιλουέτα, φτάνει ν' αρχίζουν πάντα κάτω από τους γοφούς.

—Θα ιδούμε και πολλά μανίκια γαρνιρισμένα με ντεκούπ, κατά μήκος, έπάνω από τον άγκώνα ως κάτω στον καρπό του χεριού. Η γαρνιτούρα αυτή, άδυνατίζει άρκετά το χέρι.

—Ένα κοράκι με μανίκια γαρνιρισμένα με ντεκούπ από άλλο ύφασμα, γαρνιρίεται και με γακαδάκια ή ζιλι άσπρη.

—Έπ'άνω από μπλούζα εμπριμέ θα φορέσουμε και μολορό με μανίκια κορτά έτσι κατά μήκος, ώστε να φαίνονται από άνωμ'α τα χρωματιστά μανίκια της μπλούζας. Αυτό κάνει την ίδια εντύπωση σαν να είναι τα μανίκια γαρνιρισμένα με ντεκούπ.

—Τα μαντίλια της μόδας είναι μεγάλα από λινό άσπρο ή μεταξωτό και γαρνιρίονται μ' ένα μεγάλο μαύρο ή χρωματιστό μονόγραμμα, στην μέση σχεδόν. Το μονόγραμμα περιβάλλεται από ένα κύκλο μαύρο ή χρωματιστό.

—Και τα βραδυνά αντήλια είναι μεγάλα, από δαντέλλα ή από κρεπ-ντέ-σιν.

—Για το βράδυ συνήθιζανται και τα μεγάλα ισπανικά σάλια, μαύρα, κεντημένα με χρωματιστά λουλούδια, ή ζωγραφισμένα. Άρκετά απ' αυτά θα είναι κεντημένα και με χάνδρες.

—Θα ιδούμε επίσης και σάλια άσπρη με το φόρεμα. Τα πιο μοντέρνα σάλια είναι τρίγωνα, μάλλον μικρά, με πολύ μακρυνά κοράκια.

—Τα σάλια είναι ένα από τα πιο χαριτωμένα γυναικεία άξσουάρ. Δίνουν πολλή χάρι στη γυναικεία, και είναι τόσο ωραία όσο και πρακτικά.

—Πρέπει όμως να είναι άνόλογα στο μέγεθος με το άνάστημα κάθε κυρίας.

—Τα φορέματα με μπρετέλλες θα φορεθούν επίσης άκρως πολύ, γιατί

Η ΠΑΡΙΣΙΝΗ

Κάθε κομψή Κυρία δεν πρέπει να βιασθή να ράξ τα φορέματά της. Άς έπισκεφθή τον ΡΑΠΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΝ της διπλωματούχου ροδίστας

Δ^ΔΟΣ ΧΡΥΣΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ

ΟΔΟΣ ΒΟΥΛΗΣ 37α.

Θα εύρη όλα τα τελευταία μοντέλλα της θερικής σαιζόν με χάρι, Παρισιάνικο γούστο και τιμάς λογικάς.

Γίνονται δεκτά παραγγελία και από τας έπαρχιας έπί μέτρω.

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

ΕΚΤΕΛΕΙ ΠΑΣΑΝ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ 41)4ο)ο μέχρι δραχμών 100.000

ΕΝΟΙΚΙΑΣΙΣ ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑΤΩΝ ΧΡΗΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΩΝ

42 ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ"

	Εσωτ.	Εξωτ.
ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ	Δρχ. 60	Δρχ. 80
ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ	30	40
ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ	15	20
ΓΟΡΔΩΝΟΣ ΠΥΜ (2 τόμοι)		
ΠΑΛΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΑΙΑ	20	30
ΣΦΙΓΕ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ	20	30
Η ΣΟΝΙΑ	15	20
Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ	15	20
Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ	15	20
Η ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ	15	20
Η ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ	15	20
ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΓΙΑΣΕΜΙΑ	5	8

Άπαντα τ' άνωτέρω έκλεκτά βιβλία εύρίσκονται και πωλούνται εις τα Γραφεία του «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ».

Όδός Λέκα 7.

Η ΠΡΩΤΗ ΦΡΟΝΤΙΔΑ ΚΑΘΕ ΝΟΙΚΟΚΥΡΑΣ ΕΙΝΕ ΝΑ ΕΧΗ ΟΛΑ ΤΑ ΕΙΔΗ ΠΟΥ ΤΗΣ ΧΡΕΙΑΖΟΝΤΑΙ ΣΤΗΝ ΚΟΥζίΝΑ ΤΗΣ.

ΜΕ ΤΙΜΑΣ ΩΡΙΣΜΕΝΑΣ—ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΟΥΣ θα τα εύρουν κι' άναγνώστριαί της «Οικογενείας» εις τό

ΣΙΔΗΡΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΑΘΑΝ. Ι. ΡΕΜΠΟΥΤΖΑΚΟΥ

ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ 39

Ίδιαίτερον τμήμα λειτουργεί με όλα τα είδη σιδηρικών.

ΔΙΑΦΟΡΑ ΕΡΓΑΛΕΙΑ

Έπιπλοειών, Σιδηρουργών και διαφόρων άλλων τεχνιτών, καθώς και Γεωργικά έργαλεία.

Σ'ας συνιστώμεν να έπισκεφθήτε τό Κατάστημα και θα μ'ας εύγνωμονείτε.

ΧΡΥΣΟΧΟΙΟΝ ΚΑΙ ΦΡΟΛΟΓΟΠΟΙΕΙΟΝ

ΣΩΤΗΡΙΟΥ Κ. ΘΕΟΔΩΡΙΔΟΥ

ΟΔΟΣ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 97 ΑΘΗΝΑΙ

Κατασκευάζονται διάφορα καλλιτεχνικά κοσμήματα.

Έπισκευαί όρολογίων.

Έπιχρυσώσεις και έπαργυρώσεις.

Πώλησις κοσμημάτων και διαφόρων όρολογίων.

ΤΟ ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΕΜΠΟΡΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΑΝΤ. ΣΑΡΑΝΤΙΔΗ

μεταφερόμεν εις την οδόν

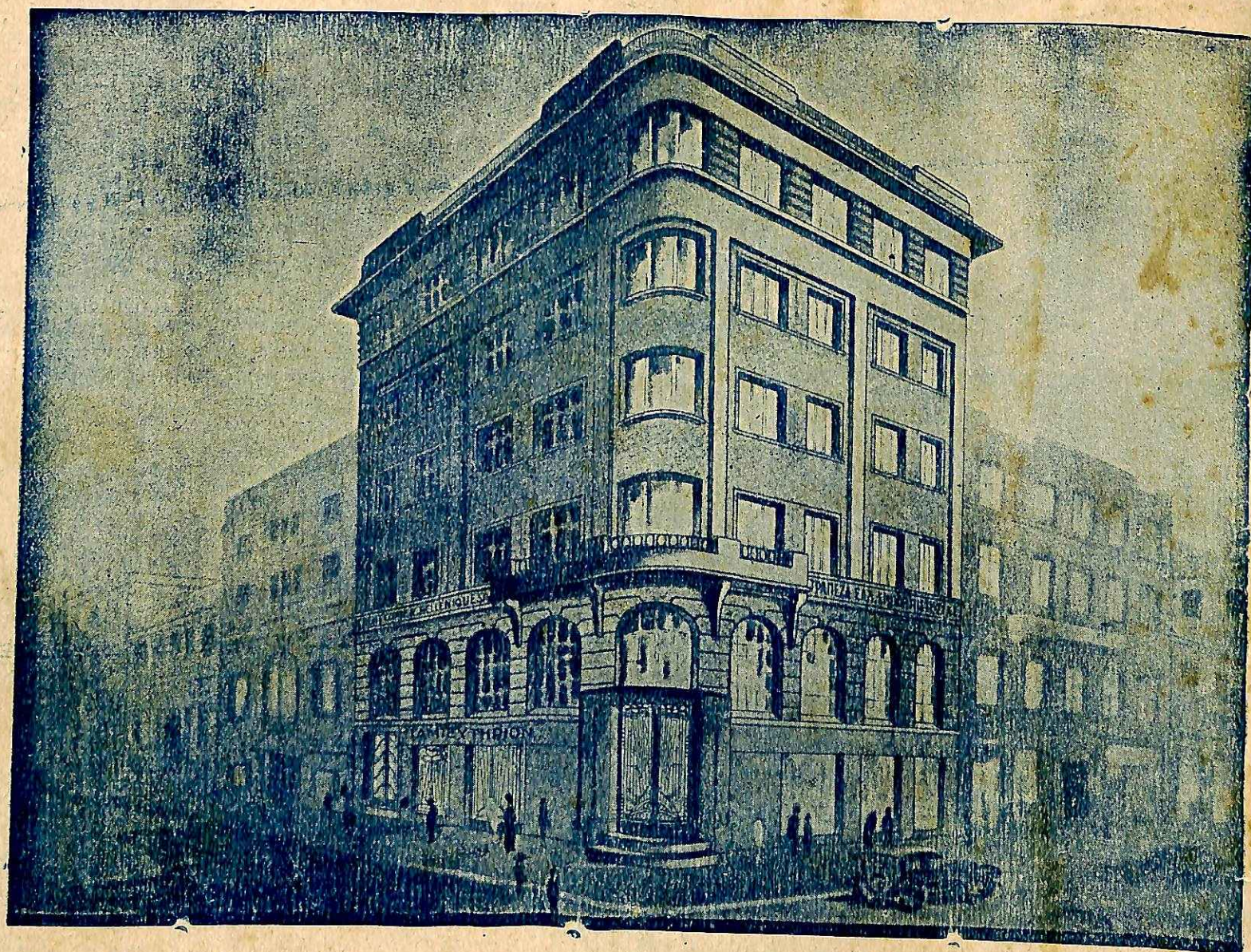
ΑΓΙΟΥ ΜΑΡΚΟΥ 11

Αναλαμβάνει παραγγελίας με τιμάς συγκαταβατικάς.

ΡΑΥΤΙΜΟ ΜΕ ΓΟΥΣΤΟ

ΥΛΙΚΑ ΕΞΑΙΡΕΤΑ

Μία επίσκεψις θα σ'ας πείση.

ΤΡΑΠΕΖΑ
ΕΛΛ. ΕΜΠΟΡΙΚΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ Α.Ε.
ΤΡΑΠΕΖΑ ΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ 1879
ΤΡΑΠΕΖΑ ΚΑΛΑΜΩΝ 1918

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΑΘΗΝΑΙ
 ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ
 ΤΡΙΠΟΛΙΣ
 ΣΠΑΡΤΗ
 ΜΕΓΑΛΟΠΟΛΙΣ
 ΜΟΛΑΟΙ

ΚΑΛΑΜΑΙ
 ΜΕΣΣΗΝΗ
 ΜΕΛΙΓΑΛΑΣ
 ΓΑΡΓΑΛΙΑΝΟΙ
 ΚΡΕΣΤΑΙΝΑ

ΤΗΛ. ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ "ΠΙΣΤΟΤΡΑΠ,"

